

Giới thiệu Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh

Tên cũ: Tội Chi Biến Thái Với Em

Thể loại: sủng, hiện đại, ngôn tình, H

Số chương: 96 chương và 3 ngoại truyện

Ngày viết và ngày hoàn: 5/3/2018-12/7/2018

Tình cờ phát hiện người yêu của mình phản bội, cô nung nấu muốn trả thù anh bằng cách "ông ăn chả bà ăn nem", cô cũng ngoại tình. Thế là cô đã tự dâng hiến bản thân cho một gã đàn ông lạ mặt.

"Vũ Hạo Văn anh đợi đấy anh có người tình ở ngoài thì tôi cũng có thể vậy."

"Đàn ông các người đều đều như nhau thôi"

" Là đêm đó em dân hiến cho tôi chứ tôi không ép em"

" Dương Thế Minh anh là đồ biến thái!!!"

"Tôi chỉ biến thái với em "

Cô một vị bác sĩ đã đánh mất mình vào một đêm say rượu, người đàn ông đó lại vô tình trở thành định mệnh của đời cô khiến cuộc sống của cô bước sang một trang mới

Anh vô cùng sủng cô đến tận trời, một vị giám đốc lạnh lùng nhưng giờ liền tan chảy trước người con gái ấy.....

là quyền đầu tay nên chưa rành giờ đừng ném đá mị

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lừa dối

Tại một căn hộ lớn, một cô gái vô cùng xinh đẹp một nét đẹp tự nhiên không son phấn, nhưng lại khiến cho ai đó đang dần chán ngán vì cách ăn mặc và cả phong cách của cô.

" Hạo Văn hôm nay em bận trực ca đêm nên không về nhà, anh khỏi chờ cơm em nhé, em ăn ở ngoài luôn." cô vòng tay ôm chặt người con trai đó khẽ nói.

" Bảo bối à nhớ là về sớm nghe không? ": Vũ Hạo Văn cũng vòng tay ôm lấy cô khẽ hôn lên má cô.

" Ủ! Vậy em đi đây bye bye."

" Bye bảo bối."

Cô vừa ra khỏi cửa Vũ Hạo Văn thấy cô đã lái xe đi thì lấy điện thoại ra gọi cho một cô gái.

" Cô ta đi rồi, em đến đi hôm nay cô ta sẽ về trễ nên chúng ta có thể ân ái rồi.". Hạo nói với giọng đều.

"Được rồi em qua ngay, em nôn nóng lắm rồi anh yêu à!.". Đầu dây bên kia giọng nữ nũng nịu.

Hoàng Ngọc Niệm là một bác sĩ trẻ xinh đẹp, rất có tài cô được rất nhiều người ái mộ, thậm chí mến nhưng khi gặp anh ta Vũ Hạo Văn một giám đốc của một công ty bất động sản.

Lúc đầu cô gặp anh ta là ở tiệc sinh nhật người bạn, cô không hề để ý anh ta nhưng anh ta mặt dày đeo bám cô, nên cô cũng đồng ý đại. Nhưng rồi thời gian có lẽ đã làm cô yêu hắn hơn, hắn luôn muốn cô nhưng không được cô bảo khi nào kết hôn hãy tính sau. Rồi cô càng ngày càng bận rộn ở bệnh viện hơn, hắn nhân cơ hội đó lên lúc quan hệ với thư kí bên cạnh hắn là Mai Hà Ninh. Là một thư kí mới được tuyển vào công ty hắn ngay lập tức đã quyến rũ hắn quan hệ. Cô nào biết rằng hắn đã lừa dối mình quan hệ với ả ta.

Lúc cô đến bệnh viện thì chợt nhớ là mình bỏ quên chìa khóa phòng khám ở nhà: " hazz... dạo này mình đáng trí quá." vồ vồ đầu rồi lái xe về nhà.

Về đến nhà thấy cửa không khóa cô đẩy cửa vào. Định vào phòng thì nghe âm thanh ám muội vang lên:

" Ừm... ừm... Vần à.. nhanh lên em muốn. "

Âm thanh dâm dăng của Mai Hà Ninh vang lên khắp nhà.

" Khi nào anh chia tay cô ta thế?" Ờ ta nép vào người hần.

" Không lâu đâu, sớm thôi em yêu. " Hần hôn lên đôi môi ả.

" Anh nhanh giải quyết sớm đi, em không muốn lén lút như vậy đâu. " ả ta ôm cổ hần hôn lên cổ hần làm hần bị kích thích dề ả ta xuống.

" Ân... được rồi bảo bối " hần nắn ngực của ả làm ả sướng điên lên càng rên la. Hần hôn lên môi ả rồi dọc xuống ngực hần cởi quần áo ra, rõ ràng khi đang mặc trên mình quần áo thì nhìn qua hần chỉ là một chàng trai có hình thể gầy yếu, nhưng bất ngờ khi cởi ra thì trên thân thể to lớn hiện lên những đường cơ bắp rắn chắc, tràn ngập tính xâm lược, cự cấn thô to giữa hai chân đã sớm ngẩng cao đầu, đỉnh đầu đỏ ậm có rỉ ra chút niêm dịch.

Bởi vì dục vọng chưa được thỏa mãn mà thân thể trắng như sữa vụn vẹo trên drap giường, dù dễ dục vọng sâu nhất nơi đáy lòng của người đàn ông phải trào dâng, muốn tiến vào giữ lấy ả sau đó chơi đùa. Âm thanh hoang ái vang lên không ngừng cùng với hai thân thể đang dây dưa trên giường: " Haha thân thể em đem lại cho anh khoái cảm nhiều lắm đấy, cô ta lúc nào cũng ăn mặc kín đáo che đậy. Chán chết đi được."

Hoàng Ngọc Niệm đứng đó cố ngăn lại từng tiếng nắc nhen của mình. Người đàn ông đó lừa dối cô, cô một lòng một dạ yêu hần hết lòng mà hần nỡ đối xử với cô như vậy. Thì ra những lúc không có cô ở nhà hay hần ở công ty bọn họ đã lén lúc qua lại với nhau rồi.

Hần theo đuổi cô vì cô xinh đẹp nhưng cô lại không chịu cho hần nên dần dần chán cô. Bọn đàn ông các người đều như nhau chỉ muốn thân thể phụ nữ thôi. Nghĩ tới đây trái tim Hoàng Ngọc Niệm đau đớn tột cùng như muốn ngừng thở luôn vậy, ngay lúc này trong phòng phát ra tiếng thờ dốc của Vũ Hạo Văn quện vào tiếng rên rỉ của Mai Hà Ninh.

"Haha...." Cô cười trong nước mắt, một nụ cười chứa đầy nỗi căm hận của cô.

Nếu mà cô không về và phát hiện ra chuyện này thì bọn họ còn lừa dối cô đến khi nào nữa.: "Vũ Hạo Văn bí ối anh có người tình ở ngoài thì tôi cũng có thể vậy, đáng lý ra tôi gìn giữ thân thể này là để sau khi kết hôn xong tôi cho anh mà anh nỡ đối xử như vậy với tôi, tôi cũng sẽ đi tìm người tình cho anh xem!!!".

Lau nước mắt Hoàng Ngọc Niệm phóng xe đến quán bar, nhưng cô đâu biết rằng định mệnh của đời mình đang chờ cô ở đây và cũng từ hôm đó cuộc sống của cô hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tôi muốn anh

Chiếc xe của Hoàng Ngọc Niệm đậu ngay trước Bar Club. Từ bên ngoài cô đã thấy nam nữ khoác tay nhau, ôm hôn mãnh liệt làm cô cũng hơi rùng mình. Vào bên trong, đây cũng không phải là lần đầu cô đến bar, nhưng lần đầu tiên cô đến đây một mình. Lúc trước cô chỉ đi với các đồng nghiệp.

Vào quầy cô gọi loại rượu mạnh nhất vì cô muốn uống để quên đi chuyện hôm nay, âm nhạc hòa lẫn điệu nhảy của những cô gái, họ ăn mặc không hề kín đáo hở ngực hở eo. Còn cô do lúc nãy định đi đến bệnh viện nhưng lại gặp chuyện lúc nãy nên đến đây cô áo somi với chiếc quần tây đen giản dị.

" Vũ Hạo Văn anh là đồ khốn"...

" Tôi sẽ giết anh..."

" Tôi sẽ tìm người khác, tôi không cần một tên lừa dối tôi."

"*#\$-;,...&@&^&#&@,#####**"

Cô đã ngã ngửa say nhưng miệng vẫn không ngừng rủa hần ta cô vì hần ta mà gìn giữ thân mình mấy năm trời.

Haha.....

"Đêm nay tôi sẽ tìm một người khác, để tôi cho anh biết tôi không cần anh nữa"

Hoàng Ngọc Niệm đứng dậy loạng choạng tiến lại bàn của một người thanh niên. Cô ngã vào người anh ta. Anh ta mặc áo somi đen bung 2 nút trông

cực kì quyến rũ, anh ta ngạc nhiên khi thấy ở đâu ra cô gái này vậy, mùi rượu nồng nặc còn ngả lên người anh ta nữa chứ. Cô gái này không muốn sống rồi sao..... anh ta nhìn cô gái đang nằm trong lòng mình, cô ta vuốt ve ngực rắn chắc của anh sờ soạn, anh đẩy cô ra và đứng lên.

" Cô kia cô say rồi về nhà nhanh đi, ở đây không chừng gặp lưu manh đây!!!"

Nói xong anh quay người định đi, cô đứng lên do say quá nên vẫn loạn choạng.

" Anh kia, đứng lại, tôi nhầm tưởng anh rồi, tôi muốn anh" cô chỉ thẳng anh bước đến gần.

Dương Thế Minh nhú mày nhìn cô đang tiến về phía mình.

" Dương Tổng...."

Tên vệ sĩ phía sau định cản cô lại nhưng anh ra hiệu lui.

" Nè anh trai gì đó ơi, tôi muốn anh đêm nay phục vụ tôi được chứ, anh muốn bao nhiêu tiền ".

"Haha... được nếu cô muốn nhưng giá hơi cao đấy". Anh nhếch môi cười nhìn người con gái không biết sợ chết kia.

Cô dính sát vào người anh vuốt ve khuôn mặt anh túm đó, đặt tay lên ngực anh vuốt ve qua lại, khẽ cời cúc áo somi của anh. Đôi môi đỏ mọng khê mở, dùng ánh mắt quyến rũ anh. Tiểu yêu tinh này đúng là gan trời đây dám dụ dỗ anh, được đề đêm nay anh làm thịt cô ra sao.

Anh ra hiệu cho tên vệ sĩ đi trước, anh cúi nhìn tiểu yêu tinh trong ngực khẽ nhếch môi bế cô vào phòng riêng của anh.

Vào phòng anh đóng chặt cửa quần cô lên giường đặt cô nằm dưới thân mình. Anh bắt lấy tay cô, đem cô kéo vào trong ngực, hai tay khóa nhanh eo nhỏ của cô, làm cho cô không thể gãy ra khỏi hân, cúi đầu hôn trụ cánh môi anh đào.

Hoàng Ngọc Niệm muốn tránh khỏi anh, nhưng mà..... dưới nụ hôn bá đạo của anh, cô dần dần phản kích.

Một lúc sau cô cũng đã bớt say, phát hiện một người đàn ông đang ôm hôn cô định giằng ra nhưng anh ta giữ chặt tay cô lại cuồn dả hút cánh hoa phấn nộn của cô, chờ khi cô mở ra đôi môi, anh liền thừa dịp tiến vào trong miệng của cô, thăm dò cái miệng ngọt ngào của cô.

"Em muốn tôi?" Anh cơ hồ là dán tại môi cô mà mở miệng.

"Không....."

Trời ạ! Anh phun ra hơi thở nóng rực, làm cho cô không thể phản kháng..... Hoàng ngọc Niệm phi nhỏ chính mình tự chủ bạc nhược.

"Thân thể của em so với miệng em thành thật hơn."

Thân thể mềm mại trong lòng, bởi vì bị anh trêu chọc mà run rẩy từng đợt, đồng thời cũng tác động đến dục hoả nóng rực của hân.

Một tia lí trí cuối cùng bị hơi thở nóng rực của anh thổi đi, cô rên nhẹ một tiếng, dựa nhẹ vào vòng ngực hữu lực của anh.

Làm sao bây giờ? Cô đi bước này sẽ khiến mình khổ sở, nhưng sao vẫn thuận theo tâm mình như vậy?

Anh không cho Hoàng Ngọc Niệm nhiều thời gian để tự hỏi, anh cần chính là cô mê loạn cùng giẫy dụa, cuối cùng lại tấn công vào tâm cô, chinh phục thân thể cô, muốn trách thì trách cô không thể tự kiềm chế đi!

" Tiểu yêu tinh, lúc này dụ dỗ tôi mà sao bây giờ lại không chịu chứ?"

" Umm..... thả.... tôi ra.."

" Tha tôi đi... tôi biết lỗi rồi do tôi say nên không biết anh làm ơn bỏ qua cho tôi".

" Tha ư... muộn rồi, phụ nữ tự dân hiến đến giường trước giờ tôi không có thói quen từ chối"

"Làm cho tôi tận tình thưởng thức em..... Đường cong duyên dáng như vậy, dáng người xinh đẹp như vậy, tại sao lại có thể không có nam nhân âu yếm thương tiếc chứ?"

Cởi bỏ áo somi của cô, đẩy ra hai tay đang che trước ngực, trước mắt nhảy ra đôi gò bồng trắng nõn, phía trên có nụ hoa hồng hồng xinh đẹp.

"Thật đẹp! Vẻ đẹp này..... Chỉ có tôi mới có thể hưởng dụng" anh cúi đầu cuồn ngoao biểu hiện sự chiếm đoạt.

"Đừng... ưm...."

Cảm nhận được trước ngực đau đốn cùng nóng ảm, Hoàng Ngọc Niệm không tự chủ rên nhẹ một tiếng, hé mở mắt, giống như nữ nhân chờ đợi được yêu.

Anh tham lam nhấm nháp trên da thịt cô, miệng càng không ngừng hút hai nụ hoa đỏ tươi ướt át, để khuôn mặt chôn sâu vào nơi da thịt bị hấn đè ép, tham lam hấp thụ hương thơm trên người cô, vuốt ve da thịt non mềm trước ngực.

Cô nhắm lại hai mắt, không dám nhìn sự tra tấn tàn bạo nhưng ngọt ngào của anh. Đáng sợ nhất là trong cơ thể cô bắt đầu tích tụ dục vọng, từng giọt từng giọt tích lũy, dần dần không thể bỏ qua.

Anh không hổ là thánh tán tỉnh, da thịt trần trụi của hai người thân mật tiếp xúc, da thịt trắng sữa và làn da ngăm đen bí ẩn, phù hợp như thể một đôi.

Bọn họ thật là do ông trời tác hợp.....

Bàn tay to của anh đặt tại đầu gối của cô, không hề báo trước mà vận bung ra đôi đùi ngọc thon dài.

"Không nên nhìn!"

Cô sợ hãi che nơi bí mật của mình, toàn bộ thân thể đỏ bừng thành một màu phấn hồng.

"Đừng xấu hổ! Hoa viên của em rất đẹp."

Anh một bên nhẹ nhàng đỡ cô, một bên đem thân mình rắn chắc đặt giữa hai chân cô. Anh nhẹ nhàng âu yếm thân thể cứng nhắc, hai tay chạy dọc thân thể mẫn cảm cô, muốn đem ngượng ngùng của cô đuổi đi hết.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiếp

Dương Thế Minh đột ngột tiến vào làm Hoàng Ngọc Niệm hét lớn lên tay bấu chặt vào vai hấn, dường như Dương Thế Minh nhận ra điều gì đó nên dừng lại.

Giữa hai chân truyền đến tê dại làm bùng tỉnh ý thức của cô, giúp tri giác cô hoạt động trở lại, cảm nhận được tình triều trước nay chưa từng có xuất hiện trong cơ thể, cô vừa nhấc đầu lên, lại giật mình thấy hấn đem khuôn mặt chôn giữa hạ thân cô.

"vẫn còn là xử nữ sao?" Hấn thăm nghĩ

Ách! Hấn sao có thể?! Hoàng Ngọc Niệm dùng hai tay mạnh mẽ che miệng không cho tiếng rên rỉ thoát ra, không thể nghĩ đến hành động tà ác như vậy của hấn lại đem đến cho cô khoái cảm mãnh liệt.

Đây là không nên! Cô phải ngăn cản hấn.....

Tay hấn tham nhập vào giữa hai chân cô, thăm dò nụ hoa mẫn cảm mà nhiệt tình của cô, đầu ngón tay truyền đến cảm xúc làm hấn thờ đốn dập, dục long ở dưới quần ngang nhiên đứng thẳng, kêu gào đòi xâm nhập thật nhanh để được giải phóng.

"Dừng tay.....đừng đụng vào tôi....."

Hoàng Ngọc Niệm lộ ra khuôn mặt ngượng ngùng, gắt gao cắn môi dưới, ngăn cản mình phát ra âm thanh rên rỉ mê người, hấn vuốt ve hai má đỏ bừng của cô.

"Tôi sắp kết hôn rồi, xin anh đừng đụng vào tôi"

"Sắp kết hôn mà đi dụ dỗ đàn ông bên ngoài à"

"Không do tôi say nên.....mới vậy"

"Hừm! Xem ra tôi cũng không thể để cho em thất vọng, xem bộ dáng hấn không thể để tôi chà đạp của em, nhất định thêm khát nam nhân đã lâu. Tên chồng kia của em đã sớm không thể, làm sao có biện pháp thỏa mãn thân thể đói khát của em?"

"Không cần! Van xin anh..... Buông tha cho tôi..... A! Buông tha tôi đi..."

"Tôi cũng không ngại nói cho em biết, mặc kệ em có sắp kết hôn hay không, cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện tôi muốn làm với em. Nhưng cái này là do em tự dẫn dắt hiển thân mình cho tôi chứ tôi không ép"

Hấn mặc cho cô đẩy hấn ra, một chút sức lực ấy hấn căn bản không để vào mắt, còn thành thạo dùng hai tay ra sức tra tấn ngực của cô? Tàn bạo? Giễu

cột cô không biết tự lượng sức mình.

Nói xong, hắn thật sâu đem dục vọng chính mình chôn vào trong cơ thể Cô, đem cánh hoa mềm mại của cô mở ra.

Hắn chậm rãi rời khỏi rồi lại chậm rãi đâm vào, làm cho trong cơ thể cô dần dần chảy ra một phủ đầy đường đi, cũng chảy xuôi xuống thân thể hai người.

Nhịp điệu của hắn vẫn là ôn nhu thông thả, nhẹ nhàng nhọt nhọt trượt, không thô bạo chà đạp cô, làm cô chậm rãi thích ứng hắn, tiếp nhận sự hoan ái bất đồng, cũng làm cho thân thể cô chậm rãi triển khai, giống như nụ hoa chớm nở, chuẩn bị tốt hứng lấy mưa gió của hắn.

"Đau, anh mau ra khỏi người tôi!"

"Không, không nên như vậy! Dừng lại..... Mau dừng lại..... Aa...a..aa.... "

Cô dùng sức gẩy dựa làm mái tóc càng hỗn độn, vì thân thể không chịu nổi phản ứng của bản thân mà thấy thẹn.

"Ấn.....a..aa.....a.."

Cô rên rỉ yếu đuối, thân thể theo cái lưỡi linh hoạt của hắn mà nhô lên, toàn thân đỏ bừng sâu sắc, nở rộ thành một hoa hồng kiều diễm.

"Cho tôi..... Cho tôi....."

Cảm giác khó chịu mãnh liệt khiến cô mở miệng khẩn cầu.

"Cầu xin tôi! Chỉ cần em cầu xin tôi, tôi liền cho em."Hắn nói ra điều kiện.

"Cầu xin anh..... Cầu xin anh....."

Cháy..... Thiêu đốt..... Thời tiết của thế giới cô thay đổi.....

Lạnh - nóng..

Đau đớn - khoái cảm..

Tuyệt vọng ở trong cơ thể cô mãnh liệt va chạm vào nhau. Sau trận kinh hoàng đó cô mệt mỏi và ngất đi...

#chương này hơi ngắn đọc đỡ nhòa□

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Em phải chịu trách nhiệm với tôi

Ánh mặt trời chiếu vào căn phòng, Hoàng Ngọc Niệm khẽ cọ cọ vào ga giường bằng lụa, tựa như một con mèo nhỏ rúc vào vòng tay ấm áp bên cạnh, hấp thu hương vị nam tính tràn ngập trong mũi.

Thật thoải mái a! Vì sao trước giờ chưa từng ngủ được yên bình như vậy?

Cô vừa xoay thân mình kiểu nhuễn, mở mắt đột nhiên cảm thấy bên dưới đầu gối mãnh liệt làm cô bừng tỉnh.

"Aa....."Hoàng Ngọc Niệm hơi rên rỉ ra tiếng.

Cô bị làm sao thế này? Bị xe đụng phải, hay là nhảy lầu, chẳng lẽ lại bị người hung ác đánh? Vì sao toàn thân đau đến như là xương cốt đều gãy hết.....

"Tỉnh rồi à?"

Thanh âm nam tính trầm thấp khàn khàn từ trên đỉnh đầu vang lên, rung động xa cách nhưng lại vô cùng mãnh liệt.

Hoàng Ngọc Niệm chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền đối mặt với cặp đồng tử ma mị như đang mỉm cười kia, cái gì vậy, chuyện gì đang xảy ra vậy người đàn ông ấy là ai? Tại sao mình lại ngủ cùng anh ta mà còn..... không mặc quần áo nữa chứ và hàng ngàn câu hỏi đặt ra trong đầu cô.

"Á.... tên biến thái anh ở đâu chui ra vậy, sao ngủ trên giường tôi? Trời ơi cái ngàn vàng tôi gìn giữ bao năm nay thế mà anh dám cướp đi tên khốn này." Cô dùng gối đánh anh không thương tiếc nhưng anh đã né và ngán cánh tay đang hung hăng cào cấu anh.

"Đầu óc cũng đã tỉnh chưa? Hay là muốn tôi giúp em một tay, trình diễn đầy đủ một màn đêm qua, để cho trí nhớ em phục hồi cho tốt?"

Anh xấu xa đề nghị, muốn cho Hoàng Ngọc Niệm nhớ tới đêm hôm qua cô vô liêm sỉ cầu anh như thế nào. Kí ức bỗng chốc ùa về, cô nhớ tới đêm qua cuồng dã vô cùng, mặt không tự chủ mà đỏ bừng.

"Như thế nào?" Anh hơi nhếch lông mi, tà mị nhìn khuôn mặt nhỏ bé phẫn uất, "Đem cơ thể của tôi lợi dụng xong rồi đã quên rồi sao cô gái, rõ ràng đêm qua em tự dâng cho tôi chứ tôi không ép em" anh đến gần cô nở nụ cười tà mị quyến rũ vô cùng làm tim cô nhảy lên một nhịp.

"Anh tránh mau, về sau đừng có xuất hiện trước mặt tôi lần nữa." Nhìn anh, cô sẽ lập tức nhớ đến bản thân mình đêm qua, nhìn cô tức giận đến độ mặt đỏ hết cả lên làm cho tâm tình anh tốt lên.

"Cho tôi biết tên, địa chỉ, số điện thoại, nghề nghiệp của em".

"Tại sao tôi phải nói với anh?"

"Em không muốn chịu trách nhiệm với tôi à?" Gương mặt anh càng tiến gần đến cô.

"Anh... anh tránh ra đồ biến thái đáng lý anh phải chịu trách nhiệm với tôi thì có"

"Em có thể không nói." rất lớn lối tỏ vẻ, "Nhưng mà..... hình em không mặc gì nếu mà bị đem đưa ra ngoài, chính là em tự rước lấy nha."

"Anh sao lại có ảnh của tôi?" trong lòng dâng lên cảm giác bất an. Cô căn bản chưa từng chụp ảnh khoả thân bao giờ, anh ta sao có thể có?

"Đương nhiên là thừa dịp em ngủ rồi chụp."

Anh đem cuộn phim tung lên trần nhà, rồi lại nhanh chóng tiếp được nó rơi xuống.

Anh khiêu khích đưa cuộn phim qua trước mặt Cô, sau khi hết kinh ngạc, lập tức nhảy vội qua để chụp lấy cuộn phim.

"Đưa nó cho tôi!" Hoàng Ngọc Niệm tay không thể bắt được cuộn phim.

Anh rất nhanh đem cuộn phim chuyển từ tay này qua tay kia, Hoàng Ngọc Niệm vòng qua thân mình anh, thân hình hai người loã thể không tránh khỏi có tiếp xúc, hành động giống như vô tình đụng chạm này lại rất dễ gợi lên dục hoả. Nhưng hắn cố kìm chế lại vẫn chưa đến lúc phải thịt tiểu nha đầu này.

"A –" Thân thể cô toàn bộ đều bị anh nhìn hết!

Đồng tử ma mị của anh tràn ngập dục hoả, nhìn chăm chăm vào những đường cong hoàn mỹ của cô.

"Em đang quyến rũ tôi sao?" Anh phi thường cao hứng bị cô quyến rũ!

"Chỉ cần em nói thì tôi sẽ đưa cho em, thế nào được chứ?".

"Azz..... được rồi tôi nói.... tôi nói nhưng anh phải đưa ngay cho tôi".

"Anh không được nuốt lời, nếu không tôi giết anh".

"Được nói đi"

"Hoàng Ngọc Niệm, tôi ở đường XX, đang làm bác sĩ ở bệnh viện XX, 09xxxx, xong rồi đó đưa ngay cho tôi". Cô với tay dành lấy nhưng anh chỉ đưa cô vài tấm.

"Tôi sẽ đưa vài tấm này, còn mấy tấm còn lại đợi khi nào em chịu trách nhiệm xong hãy tính".

"Cái tên này chẳng phải anh nói đưa hết cho tôi sao?" cô tức đến nổi hai má đỏ lên cô muốn ném cho tên này vài cây kim chích thuốc cho hắn ngủm luôn cho rồi.

"Tôi chỉ nói khi nào em nói tôi sẽ đưa cho em nhưng không nói đưa hết cho em rồi chứ"

"Nhìn... nhìn... Niệm mày phải nhìn..." cô nhủ thầm trong lòng cố quạt cho con giận nguôi bớt.

"À quên tôi cũng giới thiệu với em tôi là Dương Thế Minh"

"Là ai kệ anh tôi không quan tâm, từ nay về sau đừng để tôi gặp lại anh tôi mà gặp lại anh tôi sẽ găm tất cả kim tiêm vào người anh, coi như đêm qua là tình một đêm không ai nợ ai." Nói xong cô mặc quần áo đi vào nhà tắm thay sau đó bước ra, lấy chiếc túi xách và đi, không thèm để ý người đang nhìn cô với ánh mắt luyến tiếc.

"Chờ đó!! Minh còn gặp nhau, bác sĩ Hoàng à".

Chương 5: Tôi không tiếp anh!!!

Vừa bước ra khỏi cửa cô lái xe thẳng về nhà, đẩy cửa vào cô liền nằm xuống sofa xoa xoa hai bên thái dương phần dưới vẫn còn đau Hoàng Ngọc Niệm khẽ nhăn mặt. Cố quên đi chuyện đêm qua, cô ngó nhìn xung quanh không có Hạo Văn ở nhà chắc hẳn ta đến công ty rồi.

Cô lắc đầu muốn quên đi người đàn ông đào hoa đó, lấy điện thoại ra 12 cuộc gọi của Ly An là đồng nghiệp của cô cũng là bạn thân nhất của cô chắc đêm qua không thấy cô đến bệnh viện nên gọi xem cô có chuyện gì không đây mà, cô gọi lại cho Ly An.

.....

"Hoàng Ngọc Niệm, tối qua cậu đi đâu thế? Vừa thấy vào bệnh viện xong chạy đi luôn vậy hả? Gọi cũng không bắt máy biết tớ lo cho cậu lắm không? " vừa gọi cho Ly An thì lập tức đầu dây bên kia la lớn làm cô bên này muốn thủng cả màng nhĩ. Nhưng nghe Ly An nói vậy cũng đủ biết Ly An lo lắng cỡ nào cô đành cười trừ.

"Tớ chỉ bận chút chuyện thôi, do để máy chế độ rung nên không nghe máy cậu được, tớ xin lỗi nhé".

"Hừ,cậu làm tớ lo gần chết mà lát nhớ đến bệnh viện nhè nghe nói có bệnh nhân tìm cậu đấy!!!"

"Ai thế nhỉ?" Cô trầm nghĩ " được lát tớ sẽ đến"

"Ly An này, tớ đã phát hiện ra một chuyện"

"Chuyện gì thế?"

"Tên khốn Hạo Văn hẳn phản bội tớ, hẳn mây mưa bên ngoài với thư kí hẳn mà còn đưa về nhà tớ làm chuyện không biết xấu hổ nữa chứ!!! Đêm qua tớ vừa phát hiện nếu không thì không biết hẳn còn lén lút đến khi nào đây...." cô nói trong sự tức giận nhưng cô không còn yêu hẳn nữa nên bây giờ tìm cô cũng bớt đau nhiều rồi, Ly An là bạn thân cô nên cô cũng không muốn giấu chuyện này cô muốn tâm sự muốn phóng tất cả nỗi đau của mình ra ngoài.

"SAO? để tớ đi băm anh ta thành trăm mảnh sau đó thả cho cá ăn" Ly An cũng tức giận không thua kém cô.

"Ly An, không cần đâu tự tớ có cách giải quyết, tớ không muốn cậu dính líu đến anh ta nữa" kí ức bỗng ủa về làm tim cô cũng hơi nhói đau, cô và anh ta bên nhau cũng 5 năm trời còn sắp kết hôn nữa chứ.

"Thôi, Niệm Niệm quên hẳn ta đi, người như hẳn không đáng để cậu yêu, cứ coi hẳn ta như chó đi, đến lúc phải mở cửa thả chó rồi cần gì loại đàn ông đây"

"Được, ý kiến không tồi đến lúc phải mở cửa thả chó rồi hahaha" cô nghe Ly An nói mà bên này làm cô cười khúc khích, cô nàng này độc miệng thật.

"Nè đến bệnh viện đi rồi tụi mình đi ăn sáng tiễn kẻ đầu đuôi sự việc cho tớ nghe nào!!!" Cô và Ly An chơi chung với nhau từ thời cấp 3 đến giờ cả hai đều đam mê làm bác sĩ nên quyết cùng nhau học cùng một ngành nên tình cảm của cả hai rất tốt, cứ như hai chị em vậy.

Cô lái xe đến bệnh viện thì chuông điện thoại reo lên là hẳn ta Hạo Văn cô bắt máy thì đầu dây bên kia tỏ vẻ lo lắng cho cô.

"Niệm Nhi em đang ở đâu đấy, anh lo cho em lắm biết không?" Hắn tỏ vẻ quan tâm lo lắng cho cô.

"Đang ở bệnh viện, do có bệnh nhân nên tối nay em không về nhà khỏi lo cho em" cô kinh tởm hẳn nhưng vẫn trả lời lịch sự với hẳn, để cô coi hẳn còn diễn đến khi nào.

"Ừ!!! Vậy mai em có về không"

"không biết, nhưng nếu rảnh thì mai em về, thôi em cúp đây" cô không muốn nói nhiều với hẳn nên cúp máy liền.

"Á...."Đang lái xe vào nhà xe thì một chiếc xe đen bóng loáng chạy nhanh qua mặt cô, cô nhanh chóng thắng xe lại bước ra định la người chạy xe kia thì xe kia cũng dừng lại.

"Này!!! Xuống xe ngay cho tôi, tôi muốn nói chuyện" cô thấy chiếc xe dừng lại, cô tiến đến.

"Cô muốn gì?" người trong xe bước xuống là hẳn ta tên đêm qua.

"Ha... anh nực cười quá, chạy xe kiểu gì vậy đây là bệnh viện chứ không phải chỗ đưa xe anh chạy kiểu đó lỡ gây tai nạn thì sao? Còn ở đó hỏi tôi muốn

gì à?" Cô nhận ra hắn nhưng giả vờ như không quen biết hắn vì cô không muốn có chuyện gì dính tới hắn.

"Muốn bao nhiêu tiền?" Hắn dường như cũng nhận ra cô nhưng nhìn cô không phản ứng gì trước hắn cả nên hắn trầm nghĩ "không lẽ cô ta quên mình rồi nhỉ?".

"Anh nghĩ cái gì cũng giải quyết bằng tiền à, dù tôi không bị sao nhưng tôi cảnh cáo anh từ nay lấy xe cho đảng hoàng dùm cái" cô định quay lưng bỏ đi thì bị một bàn tay to lớn bắt lại.

"Em quên tôi rồi sao cô gái nhỏ? À không bác sĩ Hoàng mới đúng" hắn nở nụ cười tỏa nắng kéo cô đến gần

"Anh... buông tôi ra.... tôi không quen anh" cô giằng tay hắn ra nhưng hắn cứ nắm chặt.

"Giả vờ quên tôi, à hay là muốn tôi đem những bức ảnh của em đi phát tán hả?" Hắn gian tà hỏi cô làm cô có chút rùng mình.

"Ở Đây là bệnh viện mong anh cư xử đảng hoàng một chút, dù gì thì tôi cũng là bác sĩ ở đây nên anh giữ ý tứ giùm tôi " lúc này hắn buông cô ra

"Hay là mình đi nói chuyện chút đi"

"Tôi không rảnh, có bệnh nhân đang tìm tôi nên phiền anh về đi tôi không rảnh tiếp anh"

"Tôi là người bệnh nhân tin em đấy, lúc này tôi nghĩ khi về em sẽ đến bệnh viện nên đến kiểm em nhưng em về nhà nên tôi đành nhắn gọi em đến đấy"

"VẬY, tôi không tiếp anh"

"Này em thấy có bác sĩ nào mà không nhận bệnh nhân đâu chứ?"

"Anh bệnh nhân ư? Anh bệnh gì?"

"Tôi cũng cũng là người cũng bị bệnh chứ?"

"Được vậy lên phòng khám đi tôi khám cho anh, nhưng khám xong thì đừng làm phiền tôi nữa?"

"Được" cô đầu gối mình sắp bị dính bẫy hắn ta rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xém bị sói ăn thịt

Nằm lên giường bệnh bắt đầu giả vờ đau nhức, nằm quần quai trên giường cô nhìn hắn mà lắc đầu. Hắn nên chuyển qua làm diễn viên được rồi đấy, rõ ràng đêm qua thì cảm thú hôm nay thì than đau nhức khắp người.

"Anh chuyển sang làm diễn viên được rồi đấy!! Tôi thấy anh có năng khiếu lắm đó" cô nhìn anh mà phì cười tên này muốn giỡn mặt với cô à.

"Tôi đau nhức khắp người thật mà, em không tin thì xem thử đi ai...ui..."

"Đêm qua anh cảm thú lắm mà sao giờ than đau nhức chứ, vớ lại lúc này vẫn còn khỏe sao giờ thành ra vậy"

"Do lúc này cổ chịu thôi giờ gặp bác sĩ Hoàng đây mới dám than, em khám xem tôi có sao không?"

"Hừ!!! " cô tiến gần lại hắn chạm vào tay hắn "đau đây à?"

"Đau đây này" hắn chỉ lưng sau đó chỉ vai rồi chỉ chân rồi cuộc anh còn chỗ nào không đau không

"Hay là để tôi tiêm một mũi giảm đau nhức cho anh nhé" cô nở nụ cười man rợ

"Không cần đâu, em chỉ cần cho thuốc tôi uống là được" hắn khề nước nước miêng nhìn cô thật đáng sợ.

"không đau đâu chứ anh để mình như vậy sao chịu nổi"

"Hay em khám ở đây cho tôi đi nó đang loạn nhịp vì em đấy" hắn lấy tay cô chạm vào ngực hắn cô cảm nhận được nó đang hòa nhịp đều đều

Cô đỏ mặt quay đi chỗ khác định quay đi hắn vẫn giữ tay cô kéo cô xuống giường lật người lại lập tức cô nằm ngay dưới thân hắn.

"Này!! Buông tôi ra anh làm gì thế? Thả tôi ra " cô giằng hấn ra nhưng dù gì cô cũng là phụ nữ nên yếu thế hơn tay hấn kim chắc tay cô đưa lên đỉnh đầu

" Muốn hết đau nhức chỉ có cách vận động mới khỏi thôi nên tôi sẽ vận động với em nhé?" hấn gian tà nhìn cô giãy giụa

" Anh thả tôi ra đồ biến thái"

" Tôi chỉ thích biến thái với em "

" Bệnh tôi chỉ có em là liều thuốc chữa được thôi"

"Rốt cuộc tôi thiếu nợ anh cái gì mà anh cứ đeo bám tôi mãi thế chả phải tôi nói coi như chúng ta không quen biết nhau rồi sao?

"Nợ tình"chỉ hai chữ, cô tròn tròn mắt phần nộ nhìn hấn.

" Anh...um..." chưa kịp mở miệng nói thì cô đã bị hấn chặn lại. Hấn mò xuống cái áo blouse của cô kéo quăng ra lần mò đến chiếc áo somi của cô bật mở từng cúc áo,mỗi lần tay hấn chuyển động là người cô run lên

"Um... không cần.... thả ra.... tôi không tha cho anh " cô vẫn chửi rủa hấn nhưng hấn mặc kệ tiếp tục công việc của mình.

Chiếc cúc cuối cùng cũng được hấn mở ra hấn kéo áo cô xuống để lộ làn da trắng mịn của cô làm dục vọng hấn càng tăng lên.

" Chết tiệt!! Em làm tôi không thể nào kìm chế được rồi, tiểu yêu tinh " hấn gầm lên muốn đem cả thân thể cô ăn sạch sẽ.

Cộc.... cộc.....Dục vọng hấn đang tăng thì bỗng tiếng gõ cửa vang lên

" Buông tôi ra có người đến " cô đẩy hấn ra chỉnh sửa lại quần áo cô thầm cảm ơn người đó cứu vớt đời cô rồi, chắc lát sẽ mời người đó ăn cơm quá....

" azzz..... chết tiệt!!! đúng là phá đám mất cả hứng mà" hấn thầm nguyền rủa tên đáng ghét nào dám phá chuyện tốt của hấn xem được ăn thịt rồi mà còn bị phá.

Cô mừng vội đi mở cửa

" Bác sĩ Niệm, Hồ sơ bệnh nhân đây ạ " là bác sĩ Trần mới vào làm ở bệnh viện đây mà, cậu ấy rất nhút nhát nhưng nhìn cậu ấy có vẻ rất thích Ly An nên cô thường hay chọc họ lẫn.

" Cảm ơn cậu nhé, mà này cậu ăn gì chưa?"

" Vẫn chưa"

" Vậy đợi tôi đem hồ sơ vào rồi mình đi qua rủ Ly An đi ăn nhé "

" À... được " cậu vừa nghe đến Ly An thì cậu đỏ mặt.

Quay lưng đi vào để hồ sơ lên bàn cô nói với hấn"Nè.... về đi tôi bận công việc rồi anh về đi "

" Bác sĩ gì vô trách nhiệm vậy em đã cho tôi thuốc đâu, còn chưa khám mà đi vội vậy"Cô lấy thuốc đưa hấn.

"Thuốc đây lấy về ngày uống 3 lần nếu hết cứ đem đơn thuốc này ra tiệm thuốc mua, tôi ngưng tiếp anh"

"Này!!!" Chưa kịp nói thì cô vội đi mất "xém thành công kế hoạch rồi còn bị phá đám, lần sau nhất định sẽ đem em ăn sạch sẽ đợi đấy!!!" Hấn cũng đẩy cửa bước đi.

Ở tại chỗ quán ăn.

" Hôm nay tớ sẽ khao châu này, cảm ơn bác sĩ Trần xem chút nữa là tôi chết rồi".

" Chuyện gì với cậu sao Niệm Niệm?" Ly An tò mò hỏi.

" Xém bị sói ăn thịt rồi"

" Sói?? Ăn thịt??? Mọi chuyện là sao???" Để hôm nào đi tớ sẽ kể hôm nay không được

" Ok"

" Hôm nay ăn thiệt nhiều đi, tớ muốn ăn thật nhiều để quên đi chuyện hôm nay kể cả chuyện hôm qua, nào dô....." cô nâng ly rượu lên uống sạch.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Anh đã phản bội cô. Nỗi đau này lớn hơn tất cả những buồn đau anh gây ra cho cô trong 5 năm yêu nhau, Hoàng Ngọc Niệm đã từng khóc lóc vật vã suốt hai tiếng đồng hồ để quên đi chuyện của anh ta, anh ta thật sự đã phản bội cô.

Cay đắng có

Hận có

Cô muốn hóng gió một chút cho sáng khoái nên lái xe đi cô muốn đến một nơi, nơi đó cô rất từng hạnh phúc nhưng giờ nơi đó không còn đặc biệt nữa.

Dừng xe lại ở một cánh đồng hoa oải hương lớn. Cô rất thích hoa oải hương loài hoa thơm ngát tượng trưng cho sự chung thủy.

Cô nhớ lại năm đó.....

Một đôi nam nữ đang đuổi bắt nhau trên cánh đồng hoa oải hương

" Hạo Văn!! Bắt em đi "

" Đợi đó anh bắt được sẽ cho em biết tay"

Hai người họ cứ thế nô đùa với nhau ai nhìn vào cũng thầm chúc phúc cho họ.

" Bắt được em rồi" anh ta ôm cô vào lòng và hôn nhẹ lên trán cô.

" Giờ em nhắm mắt lại đi anh có bất ngờ cho em"

" Bất ngờ gì dạ?"

" không nói được nếu nói ra sẽ hết hấp dẫn, nào ngoan nhắm mắt lại"

Cô nhắm mắt lại anh lấy ra một cái hộp nhỏ kèm bó hoa oải hương.

"Rồi mở mắt ra đi" cô vừa mở mắt ra

" Làm Vợ Anh Nhé!!!" Anh đưa ra chiếc nhẫn kim cương cầu hôn cô.

"Em đồng ý" cô ôm chặt lấy anh và khóc như một đứa trẻ, anh kéo tay cô và đeo nhẫn cho cô, cô hạnh phúc ôm chặt lấy anh

" Em chờ ngày này lâu lắm rồi, em yêu anh".

Trở lại với thực tế.....

Nhớ ngày đó hạnh phúc bao nhiêu thì giờ đây cô đau lòng bao nhiêu. Anh từng hứa với cô sẽ bên cô mà không còn nước mắt để khóc nữa cô đã khóc nhiều lắm rồi từ giờ cô sẽ tập quên anh ta và sống cho mình nhiều hơn để một ngày anh ta thấy cô không yếu đuối.

Cô rời khỏi cánh đồng hoa oải hương lái xe về bệnh viện.....

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thay đổi

Đến bệnh viện cô đi thẳng vào phòng làm việc cô không muốn nghĩ đến người đàn ông đó nữa nên cô muốn dành cả thời gian này để làm xong mấy hồ sơ bệnh nhân. Nhìn lên đồng hồ cũng đã 1 giờ đêm rồi cô cũng không biết từ khi nào mình lại thức khuya đến vậy. Thấy tiếng động mở cửa cô giật mình ngược lên là Ly An.

"Cậu không về nhà sao Niệm Niệm?" Ly An vừa dụi mắt vừa ngáp.

" Tớ chỉ về lấy đồ thôi, tớ làm phiền giấc ngủ cậu rồi à?" Do bất đèn sáng quá chắc cô nàng không ngủ được.

" Không có đâu tự nhiên giật mình thức dậy thấy phòng làm việc cậu còn sáng nên qua xem thử thôi, cậu đừng làm việc quá sức nhé nhanh ngủ đi "

" Được rồi cậu ngủ đi sắp xong rồi" cô vẫn tiếp tục đánh máy.

"Ừ!! Vậy tớ ngủ tiếp đây"

Khi Ly An đóng cửa lại cô dựa vào ghế xoa bóp vai rồi tiếp tục công việc, rồi cô mệt mỏi ngủ thiếp đi không hay. Trong mơ không biết cô mơ thấy gì mà nước mắt cứ rơi xuống.

..... sáng hôm sau.....

"Nè!!! Niệm Niệm thức dậy đi muốn ngủ thì xuống giường nằm cậu nằm gục lên bàn như vậy không mỏi à?" Ly An lay người cô.

"um... Ly An đó à mới sáng mà để tớ ngủ chút, tớ mệt quá" cô vẫn còn mê man

"Cậu muốn ngủ thì xuống giường mà nằm ngủ, Thức khuya rồi giờ ngủ nướng cậu biết mấy giờ rồi không? Đến giờ cơm trưa luôn rồi này"

"hazz.... cậu la mãi vào tai như vậy sao mà ngủ được" cô ngồi dậy đầu tóc rối bù mắt hơi sưng do giấc mơ đêm qua của cô ư?

"Ngắm dung nhan mình đi, như ma ấy mau chỉnh chu lại không thôi bệnh nhân mà vào khám thấy gương mặt cậu vậy chắc họ chạy mất dép quá!!!" Ly An đưa cái gương tới trước mặt cô " là mình đây sao? Tiều tụy quá mức, không được mình không thể để anh ta thấy bộ dạng mình lúc này" cô trầm nghĩ và bắt đầu vào nhà vệ sinh vệ sinh cá nhân tắm rửa.

Sau khi bước ra có vẻ cô đã lấy lại vẻ đẹp của mình trước đây rồi, chiếc váy đen ôm lấy người cô dần hiện ra đường cong của cô khoác thêm chiếc áo blouse trắng nhìn cô như một nữ thần. Trước giờ lo công việc mà quên chăm sóc nhan sắc mình ăn mặc thì cứ như bà cô già nhưng giờ thì ai giám nói cô là bà cô già nữa không. Ly An cũng há hốc mồm cô hôm nay mặc váy ư còn sexy như vậy thì bọn đàn ông ai chả ham muốn cô còn mê nữa mà.

"Wao!!! Đúng là Niệm Niệm tớ quen trước đây mà xinh đẹp quá sexy nữa hãy làm cho hần hoi hận cả đời đi Niệm Niệm"

"Đúng rồi sẽ một ngày hần ta quỳ gối van xin tớ quay lại thôi" nụ cười nhét môi của cô cũng đủ làm người đối diện lạnh thấu xương.

"Hôm nay tôi thay đổi rồi, tôi sẽ khiến anh phải hối hận vì những việc làm của anh " cô bước ra khỏi phòng làm việc và đem hồ sơ đi. Bước ra mọi người bác sĩ lẫn bệnh nhân nhìn cô với đôi mắt trái tim.

"Không ngờ bệnh viện chúng ta lại có hoa khôi xinh đẹp như thế" nhiều người xì xầm khen ngợi.

"Là Bác sĩ Hoàng Ngọc Niệm đúng không sao hôm nay cô ấy nhìn lạ thế?" Vài y tá xì xầm nhau hỏi.

Cô cứ thế thẳng bước đi "cộc cộc" tiếng gày cao gót cứ thế vang lên" từ nay tôi sẽ thay đổi không còn là một bà cô già nữa để anh coi tôi không yếu đuối đâu".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Làm người tình của tôi

Cô đem hồ sơ lên phòng của giáo sư thì ông cũng ngạc nhiên vô cùng vì cũng hơi già rồi nên mắt cũng hơi mờ ông đẩy gọng kính lên và nhướn mắt hỏi cô.

"Chào giáo sư, con đem hồ sơ bệnh nhân đây ạ"

"Đó giờ ta ít thấy cô, là bác sĩ mới sao?" Ông nheo mắt hỏi

"Giáo sư!!! Ông không nhận ra con à? Hoàng Ngọc Niệm đây mà"

"Azz... là Niệm Niệm đây à? Đúng là già cả không nhìn rõ thật rồi!! Trông cháu xinh lắm đấy hôm nay hẹn hò hay sao?"

"Dạ không phải đâu giáo sư chỉ là con muốn thay đổi chút thôi ạ"

"Được rồi con để hồ sơ lên bàn đi"

"Dạ, vậy con về phòng làm việc đây ạ" cô để hồ sơ lên bàn rồi cúi người chào giáo sư rồi đi.

Sau khi bước ra khỏi phòng giáo sư cô thờ phờ.

"Mình thay đổi đến thế sao? Mọi người thân thuộc với mình vậy mà nhận không ra mình nữa"

Đang đi thì bỗng chuông điện thoại vang lên.

"Về lại khuôn mặt người lưu giữ nơi trái tim ta, ai cũng không lấy được bức tranh buổi đầu gặp gỡ" bài hát họa tình của Diêu Bối Na du dương vang lên cô rất thích bài hát này, nhẹ lấy điện thoại ra một dòng số lạ " là ai vậy nhỉ?".

" Alo!!!"

" Chào bác sĩ xinh đẹp của tôi, lâu không gặp rồi còn nhớ tôi chứ!!!" Một giọng nói trầm ấm vang bên đầu dây bên kia.

"Là anh???? Tên biến thái???"

" Sao em thích gọi tôi là tên biến thái vậy? Tôi nào có biến thái đâu?"

" Anh không biến thái mà là qua biến thái!!! Mà sao anh có số tôi?"

" Chẳng phải là em cho tôi hôm đó sao???"

" Có sao???"

" Hôm đó tôi hỏi tên nghề nghiệp và số điện thoại em thì em đọc rồi còn gì"

" Sao anh có thể nhớ được tôi chỉ đọc sơ qua mà anh đã thuộc?" Cô ngạc nhiên người đàn ông này thông minh đến vậy ư

"Số người khác thì tôi không thuộc nhưng số em thì tôi thuộc"

" Tôi không rảnh để nói chuyện với anh đâu, làm ơn đừng phiền tôi nữa"

" Tôi muốn mời em ăn cơm, được chứ!!!"

" Tôi không rảnh còn rất nhiều việc "

" Nhưng tôi thì rảnh, chắc tôi sẽ đem vài tấm ảnh của em hôm đó dán khắp bệnh viện quá".

"Anh... anh.... được lắm tôi phải làm gì để anh không làm phiền tôi nữa hả?"

" Chỉ một cách duy nhất, làm người tình của tôi"

" Anh đùa tôi chắc" cô bên này tức đến đỏ cả mặt thật sự muốn giết hấn chết cho xong.

" Tôi không đùa, tôi muốn em là người tình của tôi và dọn đến nhà tôi ở "

"Anh..... bi ối"

"Sao??? Đó là phúc của em đấy biết bao nhiêu cô gái muốn mà em không muốn sao??"

" Họ muốn thì tìm họ đừng tìm tôi xin lỗi cúp máy đây"

" Đây... này.... em được lắm dám cúp máy tôi, tôi sẽ không bỏ qua đâu"

" Giám đốc tài liệu của anh đây ạ" một chàng trai đem tài liệu vào run run nhìn anh tức giận đến nỗi người đối diện nhìn vào cũng đủ chân tay run rẩy.

" Để đó đi!!! Bảo mọi người hôm nay sẽ không họp tôi bận công việc nên dời hôm khác" anh lạnh lùng nói.

"Vâng" anh ta run lên và đặt sấp tài liệu lên bàn rồi quay người đi.

Nhiều người bắt đầu bàn tán

" Không biết ai làm cho Dương tổng tức giận đến vậy??"

" Người đó chắc gan trời đấy mà"

" Không biết sẽ bị Dương Tổng xử lí ra sao?"

Thấy hấn bước ra thì mọi người quay trở về làm việc hấn nở một nụ cười lạnh.

" Nhẹ nhàng với em không muốn, muốn tôi dùng biện pháp mạnh đây mà" nhếch môi cười làm mọi người lạnh sống lưng. Anh bước ra cửa lái xe đi.

Chương 10: Tôi sẽ kiện anh

Hắn lao xe đến bệnh viện, chiếc xe nhanh như gió đã phóng vút đến bệnh viện. Đến nơi hắn chạy xe đậu gần đó sau đó đi thẳng vào trong tìm cô.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ hắn hôm nay mặc bộ vest đen trông rất lịch lãm, hắn tiến đến phòng làm việc của cô đẩy cửa đi vào ngỡ rằng cô sẽ bất ngờ nhưng không vừa đẩy cửa vào thì không có cô ở đây.

"Cô ấy đi đâu rồi nhỉ?" Hắn trầm nghĩ sau đó đóng cửa lại đi ra.

Hắn thấy một cô y tá đi ngang hắn gọi lại hỏi.

"Cho tôi hỏi bác sĩ Niệm đi đâu rồi?"

Cô y tá nhìn hắn với mắt trái tím tị tại sao lại có người đàn ông soái ca đến vậy vừa đẹp trai phong độ, lịch lãm nữa chứ trong khi cô gái vẫn còn nhìn hắn thì hắn gọi.

"Này!!!" Hắn gần giọng.

"Vâng....vâng" cô gái đó cuối cùng cũng tỉnh áp a áp ứng trả lời.

"Bác sĩ Niệm ra ngoài rồi ạ nhưng không biết cô ấy đi đâu"

"Hừm!! Đi đâu nhỉ? Đây là số điện thoại tôi khi nào bác sĩ Niệm quay lại hãy gọi ngay cho tôi" hắn đưa cho cô y tá đó một miếng giấy rồi quay đi.

Cùng lúc đó hắn vừa ra khỏi bệnh viện cô cũng vừa đi vào trên tay xách rất nhiều đồ ăn nào là đồ ăn vặt, nước ngọt, hamburger và vài thức ăn nhanh khác. Những bệnh nhân khác nhìn cô mang đồ ăn vào như người đi tị nạn. Lúc đó cô y tá lúc nãy thấy cô quay về nên lấy điện thoại ra điện cho hắn.

Cô chạy nhanh vào phòng làm việc cho tất cả đồ ăn vào trong tủ lạnh.

"Hazz... đói quá thưởng thức thôi" cái hamburger trên tay cô vừa định đưa vào miệng thì tiếng gõ cửa cô vội đứng lên mở cửa thăm nguyên rửa tên chết tiệt nào dám phá lúc đang ăn thế này. Vừa mở cửa thì hắn ép cô vào tường cô vẫn còn đang trong hoảng loạn không biết tên nào biến thái vậy do cô chỉ cao tới ngực hắn nên không nhìn thấy mặt hắn. cô ngước mặt lên là hắn "tên biến thái".

"Á.... thả tôi ra cái tên biến thái này" cô đẩy hắn ra nhưng không lay chuyển.

"Em đói đến vậy ư? Sao lúc nãy tôi gọi, mời em đi ăn tại sao không đi? mà còn dám cắt ngang điện thoại tôi "Cô thấy rõ hắn đang tức giận nhưng cô vẫn đẩy hắn ra.

"Tôi thích được không giờ chưa phải giờ tôi khám bệnh đâu phiền mời anh đi giùm tôi"

"Đừng là không dạy dỗ em thì em không chịu ngoan ngoãn nghe lời mà".

Nói xong hắn vác cô lên vai đẩy cửa đi ra ngoài mặc cho mọi người nhìn hắn và cô.

"Thả tôi xuống!!! Đây là bệnh viện và tôi là bác sĩ làm ơn giữ ý tứ giùm tôi" cô vùng vẫy cào cấu lưng hắn nhưng hắn vẫn chậm rãi bước đi.

"Tên biến thái thả tôi xuống"

"Tôi nói anh nghe không hả?"

"Tôi sẽ kiện anh vì anh bắt cóc tôi đấy"

Những bác sĩ bệnh nhân đều nhìn hắn vác cô đi nhưng không một ai dám can thiệp. Những cô y tá và vài bác sĩ nữ nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ thầm khen họ đẹp đôi.

"Xin lỗi bác sĩ Niệm" cô y tá lúc nãy thăm xin lỗi nếu cô ấy mà biết cô điện cho hắn đến chắc cô ấy xé xác cô mất.

Ra đến xe hắn quăng cô mạnh bạo vào xe

"Ui... tên này anh muốn giết tôi à? Đau quá" cô xoa cái mông tội nghiệp của mình.

Hắn đi vòng qua đóng cửa lại thắt dây an toàn cho cô sau đó lấy xe đi. Trên xe cô không ngừng chửi rủa hắn nhưng hắn thì im lặng.

"Này!!! Anh đưa tôi đi đâu vậy hả?"

Hắn im lặng.....

"Này!!! Tên biến thái"

Vẫn im lặng.....

"Này!!! Anh bị điên á?"

Cuối cùng hắn dừng xe lại tiến gần đến cô áp sát mặt cô nói.

"Tôi có tên chứ không phải tên này"

"Anh tránh ra" cô đẩy hắn ra

"Dương Thế Minh rốt cuộc anh muốn gì ở tôi chứ, tại sao không tha cho tôi?"

"Tôi muốn gì? Hắn là em rõ hơn tôi mới đúng"

"Anh.... anh có biết là anh đang bắt cóc tôi không hả?"

"Tôi không có bắt cóc chỉ là rước phu nhân của mình về nhà thôi mà"

"Ai là phu nhân anh?" cô đỏ mặt quay đi

"Rồi em sẽ biết, bây giờ thì im lặng còn nói nữa tôi sẽ không đảm bảo kìm chế được mình đâu" hắn hăm dọa cô làm cô run người.

Cô đành im lặng và nghĩ cách chuồn "Niệm Niệm cố kìm lại không thôi hắn sẽ nổi thú tính lên thì chết từ từ nghĩ cách" cô thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đêm đó tôi nhìn hết rồi còn gì

Chiếc xe của hắn lái đến một căn biệt thự sa hoa làm cô cũng phải giật mình và há hốc mồm vì nó.

Diện tích siêu lớn, phong cách đẳng cấp, nội thất sang trọng và xa hoa. Với phong cách tối giản, khỏe khoắn, toát lên vẻ nam tính thời thượng và đẳng cấp. Gam màu được sử dụng xuyên suốt căn biệt thự là trắng - đen, nhấn nhá bằng màu da cam nóng bỏng, quyến rũ.

"Tôi không ngờ anh lại giàu đến thế" Hoàng Ngọc Niệm mắt chữ A mồm chữ O nhìn căn biệt thự trước mặt.

"Bây giờ em đổi ý làm phu nhân của tôi cũng không muộn đâu" hắn cười nhìn cô.

"Người đàn ông này cũng khá đẹp trai nhà giàu đúng kiểu mình thích, ầy!!! mình nghĩ gì vậy mặc kệ hắn giàu thế nào nhưng mình đang ở hang cọp phải tìm cách trốn khỏi đây mới được" cô thầm nghĩ rồi giả bộ la oai oải.

"Azzz..... da..... đau bụng quá anh có thể đưa tôi đến tiệm thuốc được không?"

"Em nói tôi giờ em diễn còn hay hơn tôi nữa, nhà tôi vẫn có thuốc không cần phải ra tiệm nếu em cần bác sĩ vẫn có cho em "

"Chết rồi phải làm sao đây phải nghĩ cách khác mới được" cô lăm bằm trong miệng

"A.... đúng rồi anh đưa tôi đến đây nhưng tôi không mang quần áo theo thì làm sao đây???"

"Tôi sẽ mua cho em, giờ thì vào trong đi hay muốn đứng ở đây"

Cô đành ngậm ngùi theo hắn vào trong. Trong nhà bài trí nhiều món nội thất phục vụ cho cuộc sống sinh hoạt, thư giãn và giải trí cho quý ông như gara ô tô với loạt "xế" khủng sang trọng, phòng giải trí với bàn bi-a, bi lắc độc đáo, phòng gym với đầy đủ trang thiết bị... Những chi tiết trang trí cũng đậm chất... đàn ông: xe Bentley đẳng cấp, mô hình mô tô James Dean chất lừ, bức ảnh võ sĩ Ali quyền lực và mạnh mẽ, ảnh chụp phong cảnh phóng khoáng

và nổi bật.

"Nè khi nào đưa tôi đi mua đồ đây, tôi đòi quá có gì ăn không?" Cô xoa cái bụng tội nghiệp nguyên rủa hán lúc nãy sắp được ăn rồi bị hán phá.

"Đúng rồi tôi cũng thấy đói, hay là em làm điểm tâm cho tôi đi!!!" Hán tiến gần đến cô làm cô lùi bước như hổ đang dồn con mồi vào tường.

"Nè!!!tránh ra " cô quay lại thì thấy mình bị hán dồn vào tường làm sao chạy đây.

"Tôi muốn làm chuyện dang dở hôm bữa " hán chống tay ép cô sát vào tường mặt hán tiến gần lại mặt cô, cô cảm nhận được hơi thở nam tính của hán đang phả vào mặt mình. Tay hán kim chắc tay cô trên đỉnh đầu làm cô không thể nhúc nhích.

"Tha cho tôi đi!!!làm ơn!!!" Cô cầu xin hán nhưng hán bỏ ngoài tai, đưa đôi tay vuốt dọc gương mặt cô, bây giờ cô hoàn toàn không có khả năng phản kháng. Lúc này dục vọng trong người hán tăng thêm. Cô biết hôm nay có trốn cũng không được rồi người đàn ông nạt cô không có khả năng phản kháng. Hán bế cô lên phòng đặt cô nhẹ xuống giường lại kim chắc tay cô lên đỉnh đầu.

"Thả tôi ra..... tên biến thái....."

Cổ họng hán hoàn toàn khô nóng nhìn cô đang giẫy trên giường, bàn tay không yên phận tiến dần đến chiếc áo somi của cô, ngập ngừng một lúc mới hạ xuống, thật mềm mại thật lớn. Bàn tay còn lại cũng không yên phận đặt lên ngực còn lại xoa nắn động tác ngày một nhanh làm cô không khỏi rên nhẹ "ừm... dừng, dừng lại". Nghe được âm thanh đó càng khiến Dương Thế Minh khó nhịn xuống được dục vọng trong người, bàn tay càng thêm suồng sã nhào nặng khuôn ngực mềm mại, hán muốn nhiều hơn nữa cảm thấy qua lớp áo của cô vẫn không thể thỏa mãn được bàn tay hán, Dương Thế Minh nhanh chóng thoát cho chiếc áo somi của cô và chiếc bra ra khỏi người cô.

" Á... không được nhìn" cô che ngực mình lại.

"Chẳng phải đêm đó tôi cũng đã nhìn hết rồi còn gì"

"Anh.... biến thái"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phải dạy mới ngoan

Đầu óc đang trong tình trạng mê muội, trong nháy mắt, Hoàng Ngọc Niệm bị tư thế quý mở rộng hai chân làm cho tỉnh hồn, cô rõ ràng không muốn phối hợp, quay đầu nhìn hán, đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống hán.

"Ừm....." hán tiến vào quá đột ngột, mỗi một lần tiến vào, mỗi một tác động đều khiến Hoàng Ngọc Niệm nhịn không được phải hít hơi thở gấp, đầu gối mềm nhũn gần như muốn nằm sấp xuống, tay hán ấn chặt vai cô giúp cô chống đỡ đồng thời cũng giữ chặt cô.

Cả phần eo bị bắt phải giữ thẳng, phần mông vênh lên, theo động tác không tự chủ được của hán liên tiếp ra vào theo luật động.

Xung quanh yên lặng, không có bất kỳ âm thanh nào, ngoại trừ nóng, lại vẫn là nóng, rất sâu. Cũng không biết duy trì trong bao lâu, lúc sau thất lưng bị môi như, cô nhiều lần bị hán tiến vào làm cả người cô nhích lên phía trước, gần như muốn đứng đầu, muốn đổi tư thế nhưng hán ta sống chết không cho, chỉ đơn giản muốn nghiền nát cô.....

"Khó chịu quá..... mau ra khỏi người tôi ngay.....ừm.." cô càng nói thì hán ta càng tăng tốc, không biết bị chạm đến chỗ nào, trong nháy mắt hai chân cô bất ngờ mềm oặt nhũn xuống, chỗ đó không ngừng co rút, co rút nhanh hơn, mà hán ở phía sau cũng trong giây phút ngắn ngủi đó cũng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, không kiềm chế được gia tăng tốc độ vận động. Hoàng Ngọc Niệm muốn nói gì nhưng nói không nói nên lời, tay hán từ vai di chuyển đến giữ eo cô, chỉ ngắn ngủi trong vòng nửa giây, cô cũng không chống đỡ nổi, cả cơ thể lẫn mặt ngã nhào.

"Tiểu yêu tinh em muốn ép chặt tôi đến chết à?"

"Ừm..... mau ra khỏi tôi.... đồ..... đồ.....biến thái"

"Do lúc sáng không nghe lời tôi nên tôi phải dạy dỗ em mới ngoan "

"Không, dừng lại ngay!!!"

Tiếng cười bắt đầu dĩ vang lên từ phía sau, ngay sau đó cảm thon đã bị nắm chặt, môi cũng bị chiếm giữ hán xoa nắn, cắn mút khiến cả người cô gần như muốn tan chảy... bốc hơi...

Nụ hôn của hán vẫn còn tiếp tục, động tác tay cũng không ngừng, tinh thần Hoàng Ngọc Niệm thức tỉnh

"Đủ rồi đó!!!"

"Tôi thấy vẫn chưa đủ"

Hắn gian xảo nhìn cô. Trong cô đang nguyên rửa mớng chữi. Đột nhiên bàn tay bị người nào đó nắm chặt, hắn đem bàn tay cô hướng dẫn chạm lên phần nào đó trên người hắn, cự vật nóng bỏng đụng phải tay cô khiến cô hoảng hốt rút tay về.

"Đừng nhút nhích" - hắn quát khê.

Hoàng Ngọc Niệm cũng không biết tại sao chính mình lại không dám cử động, nhưng mà... Nhưng mà.... hắn ta không cho cô động mà bàn tay đang nắm tay cô bắt đầu di chuyển...

Ánh mắt Dương Thế Minh lướt qua từng mảng đồ ửng trên người cô, đột nhiên giang tay ôm chầm lấy cô, tách hai chân cô giang rộng ngồi trên chân anh. Hoàng Ngọc Niệm thoáng chóng choáng, nhờ vào cánh tay hắn đang ôm eo, cô mới miễn cưỡng giữ thăng bằng. Theo phản xạ có điều kiện, hai tay cô nắm lấy hai cổ tay trên eo, anh nâng người cô lên cao, chuẩn xác, cuối cùng đặt cả người cô đột nhiên ngồi mạnh xuống.

"A!" - Trong nháy mắt đã vào đến chỗ sâu nhất, cô gần như có cảm giác bị đâm xuyên, rốt cuộc nhịn không được kêu thành tiếng.

Hoàng Ngọc Niệm bị kích thích chỉ có thể phát ra tiếng

""Um...um".

"Em thật là kích thích tôi đấy" Vừa nói vừa dùng sức ra vào.....

Toàn thân cô mệt lã, bị hắn ta ôm dính trên giường, bàn tay vẫn còn không thành thật, nhẹ nhàng vuốt ve, kiểm tra, lưu luyến nơi sung đỏ giữa hai chân cô, hết lần này tới lần khác thăm dò phát ra tiếng nhóp nhép, cô bị kích động ngồi bực dậy, nhũ mào đá hắn ta.

Lần này cô cố dùng sức đẩy hắn ta mạnh ra và chạy vọt vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trừng phạt do phát ngôn

Khi cô chạy vào nhà tắm lúc này hắn ở ngoài chỉnh chu lại quần áo trên người.

"Tha cho em đó ra đây đi!!! Hôm nay tôi không hứng thú lắm chỉ muốn dạy dỗ em một chút thôi" hắn cất giọng nói vọng vào.

"Tôi không tin, lỡ ra mà bị con thú tính trong người anh vẫn còn thì sao?"

"Không có đâu, tôi đưa em đi ăn tiện thể mua quần áo cho em"

"Tôi không cần đâu chỉ cần đưa tôi về bệnh viện là được rồi" cô chỉnh sửa quần áo trên người rồi bước ra.

"Tôi không muốn đưa em về chút nào chỉ muốn em ở đây và làm phụ nhân của tôi "

"Anh mơ à!!! Không có vụ đó đâu"

"Em thích cái này chứ" hắn đưa cái video lên cho cô xem là hình ảnh đêm đó cô và hắn mà. Tiếng rên rỉ cầu xin của cô đêm đó nghe xong cô thoáng đỏ mặt vì tức và hơi xấu hổ.

"Anh.... hạ lưu.... đồ vô liêm sỉ"

"Nếu mấy tấm hình kia không làm gì được em thì đoạn video này chắc có lẽ được nếu được đưa phát ở bệnh viện của em và cho chồng sắp cưới em coi thì...."

"Anh.... rốt cuộc anh muốn gì hả? Bên ngoài còn nhiều nữ nhân khác xinh đẹp quyến rũ hơn tôi sao anh không chọn họ"

"Tôi chỉ hứng thú với em thôi"

"Mà anh đừng nhắc chồng sắp cưới nữa, tôi và hắn không còn quan hệ gì rồi"

"Chà... nhanh đi sao tôi biết lắm mà cô gái cổ lỗ sĩ như em bọn đàn ông không thích đâu"

"Mặc kệ tôi, nhưng anh nói tôi vậy sao anh vẫn hứng thú với tôi?"

"Không biết nữa tại thích thôi.Sao??? Em muốn trao đổi thế nào?"

"Được.... tôi thua anh!!!" Cô cố ngăn dòng lệ của mình

Hắn bước đến vuốt ve gương mặt của cô lau nước mắt cho cô.

"Từ nay ngoan ngoãn làm người phụ nữ của tôi đi...." cô im lặng không nói gì.

"Bây giờ thì tôi đưa em đi mua sắm nhé tiện đi ăn luôn lúc này em chưa ăn gì đúng không?"

"Ừm"

"Đi thôi "

Hắn dẫn cô ra xe nhẹ mở cửa xe cho cô vào ngồi và đóng cửa lại quay chờ lại ghế lái của mình quay qua thắt dây an toàn cho cô. Cô thoáng đỏ mặt tim đập hơi nhanh bây giờ mới để ý kỹ hắn rất đẹp trai.

"Muốn ngắm thì em cứ nói tôi về tôi sẽ cho em ngắm " giọng nói của hắn làm cô giật mình quay đi hướng khác hành động đó làm hắn bật cười.

" Hừm, không cần bên ngoài còn nhiều người đẹp hơn để tôi ngắm đâu phải có ên anh đâu"

"Cho em nói lại đây. Em chỉ được ngắm mình tôi" hắn bá đạo ép cô vào sát xe cô cố né mặt hắn nhưng bị tay hắn giữ gương mặt lại. Hôn lên môi cô, cô giằng đẩy hắn ra nhưng bị yếu thế hơn nên để hắn hôn. Nụ hôn kéo dài năm phút làm cô nghẹt cả thở thấy cô không thở được nữa hắn mới thả cô ra.

"Đây là sự trừng phạt khi phát ngôn bậy" hắn luyên tiếc rời khỏi môi cô khẽ vuốt môi mình cảm nhận hơi ấm vừa rồi. Còn cô thì không dám nói nữa sợ hắn nổi cơn thú tính trong người lên thì chết nên đành im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Dùng thân trả nợ cũng được

Chiếc xe dừng lại ở trung tâm thành phố đậu trước một shop thời trang The World nổi tiếng nhất thành phố. Shop này chỉ có những người nổi tiếng hoặc giàu có trong giới thượng lưu thì mới vào mua được thôi chứ người thường vào mua chắc sẽ không đỡ nổi vì giá tiền của nó, những cái áo rẻ nhất cũng khoảng 10 triệu rồi còn lại là từ 10 triệu trở lên nhưng nhiều người nổi tiếng đều đổ xô đến shop này vì ở đây có thể nói là tập hợp tất cả những trang phục túi xách giày dép hiệu ở các nước đều tập hợp về đây.

"Đây... đây chẳng phải là The World sao?" Cô vẫn còn ngỡ ngàng vì từ đó đến giờ chỉ nghe nhắc đến nơi đây chứ chưa bao giờ được bước vào. Vì tiền lương của cô còn không đủ để trang trải cuộc sống nữa chứ đừng nói chi mà dư tiền để vào đây.

"Làm gì mà dờ người ra thế vào thôi!!" Hắn kéo tay cô vào trong đối với hắn những cái shop như này hắn vào ra như ăn cơm bữa vậy.

Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Minh vào trong thì ở cửa có hai người nhân viên lễ phép chào cô và hắn, bỗng một người phụ nữ trung niên bước đến chào hắn và mỉm cười.

" Chào Dương Tổng, hôm nay shop có nhiều mẫu vest mới anh có muốn xem thử không?" Người phụ nữ ấy đột nhiên nhìn sang cô.

"Áy chà cuối cùng cũng thấy ngày Dương Tổng dắt bạn gái mua đồ rồi nhỉ?" Người phụ nữ đó che miệng cười nhìn cô vẫn còn đang ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của những chiếc váy ở đây.

"Lựa cho cô ấy vài mẫu quần áo đẹp nhất ở đây "

"Tôi không phải bạn gái hắn đâu cô đừng hiểu lầm"

"Vâng thưa Dương Tổng, cô gái đi theo tôi" người phụ nữ đó đi trước còn cô lẽo đẽo theo sau.

"Đây là những mẫu quần áo mới nhập về và đang hot nhất đấy ạ cô cứ lựa thoải mái" người phụ nữ lịch sự mỉm cười và kéo tôi đến tủ quần áo.

Cô cầm cái váy lên nhìn nó cô khá ưng ý màu đỏ huyết không sáng không tối. Nhìn nó có vẻ hợp với mình cô với tay lấy xuống xem giá thử " ôi trời đắt

oi giá.... giá... 50 triệu " cô hốt hoảng thét in ỏi trong đầu. Hắn từ đằng sau đi đến ra hiệu cho người phụ nữ đó đi

"Sao còn không vào thử?" Hắn đến hỏi nhìn cô đứng hình nhìn vào cái váy.

"50...50... triệu đó...." cô ấp a ấp úng cái váy này gần bằng tiền lương mấy tháng của cô cộng lại đấy chứ giỡn sao?.

*Đừng ai thắc mắc ở đài bắc mà mình dùng từ triệu nha vì dùng từ này cho mọi người dễ hiểu số tiền đó nếu đổi về việt nam thôi nha.

"Thích cái nào thì lấy tôi sẽ cho em mượn, em có thể trả tôi từ từ mà" hắn gian xảo nhìn tôi.

"Thôi không cần đâu đi về thôi,tôi không cần mua đâu nếu không đưa tôi đến shop khác rẻ hơn cũng được"

"Haha đùa em chút thôi tôi chỉ trả hết yên tâm chưa giờ thì vào thử đi"

"Nhưng... nhưng...." cô chưa kịp nói thì bị hắn đẩy vào phòng thử đồ.

" Còn không thay đi còn muốn tôi vào thay dùm hay sao?"

"Không cần tôi tự thay " cô đóng cửa lại

Cô vừa bước ra thì hắn cũng nhìn lên tưởng được hắn khen nhưng hắn nói một câu làm tụt cả hứng.

"Hazz... ăn mặc như bà cô già vậy, đúng là em toàn lựa những gu ăn mặc ở thập niên 90 không vậy"

"Hừm.... tôi thấy thoải mái là được"

"Chùm kín như vậy tôi không thích. Đổi bộ khác" hắn ra lệnh cô đành đi vào thay bộ khác.

" Bộ này thì sao?".

"Trời... chùm còn kín hơn bộ kia đổi bộ khác" cô đành ngậm ngùi đi vào

"Bây giờ thì được chưa?"

"Để tôi lựa cho em " nói rồi hắn đến lấy một bộ đồ khác đưa cho cô

"Không được rồi..... bộ này áo dây à.... sao hở dử vậy?" Cô từ trong phòng thay đồ đi ra che ngực mình lại.

"Lấy bộ này đi với mấy bộ kia luôn tôi lựa sẵn rồi, nhưng chỉ được mặc bộ này trước mặt tôi thôi rồi chưa?"

"Tôi không muốn mặc bộ này" cô đỏ mặt

"Không muốn cũng phải muốn giờ thì đi thôi tôi tính tiền lúc nãy rồi"

Hắn nhìn vào vòng 1 của cô đang cố dùng tay che lại bộ váy đen hở khe ngực và áo dây làm tôn lên nước da trắng của cô bộ váy ôm tròn đường cong hoàng hảo của cô càng làm hắn không kiềm chế muốn ăn cô ngay bây giờ nhưng hắn cố nhịn đợi về rồi tính, Cô chạy vào trong thay lại bộ đồ của mình.

"Tổng là bao nhiêu thế?"

Hắn đưa hóa đơn cho cô. Làm cô há hốc mồm.

"What??? 600trăm... triệu à???? Tôi có làm không??" Thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ cô chưa từng mua quần áo hay giày mà trên 10 triệu còn đằng này.....hắn ta không sợ sặc nghiệp à???

"Trả lại bớt vài bộ đi số tiền đó nhiều đến nỗi tôi có thể xây một căn nhà lớn luôn đấy!! Tôi không muốn mắc nợ anh"

"Bình thường thôi. Nếu em sợ mắc nợ tôi vậy thì trả tôi từ từ đi dùng thân mình trả cũng được" hắn gian xảo đến gần.

"Không bao giờ, trong một năm tôi sẽ cố kiếm tiền trả cho anh" nói rồi cô đi ra xe hắn thì bật cười khúc khích nhìn bóng lưng của cô " đáng yêu thật".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lựa loại dễ coi một chút

Đang đi trên xe cô chợt nhớ "Ấy chết mình chưa có đồ kia" xanh mặt bảo hấn chờ cô về nhà lấy đồ nhưng hấn không cho. Nên đành kêu hấn dừng xe.

"Em cần thứ gì tôi sẽ mua cho em?"

"À... thôi anh ở đây đi tôi tự đi mua được" nói rồi cô chạy lại một cái shop gần đó.

Cô bước vào thì một người nhân viên lễ phép đến hỏi cô.

"Chào quý khách cô cần mua gì ạ?"

"Tôi muốn mua đồ kia..."

"Dạ được mời cô qua đây ạ" cô nhân viên dẫn cô đến tủ đồ cô chỉ lấy đại vài loại vừa định bảo cô nhân viên gọi lại thì giọng nói sau lưng vang lên.

"Tôi không thích những màu đó. Với lại không thích em mặc những kiểu đó"

Cô xanh mặt quay lại đập vào mặt cô là gương mặt biến thái của hấn ghé sát lại cô.

"Biến thái anh..... anh.... sao vào đây tôi mặc gì kệ tôi " cô đỏ mặt ấp úng đẩy hấn ra.

Hấn khẽ nói vào tai cô "lựa loại dễ coi một chút ".

"Biến thái anh ra ngoài ngay" cô định tát hấn nhưng hấn nhanh tay bắt lấy tay cô giọng gian tà.

"Tôi chỉ muốn tốt cho em thôi" chưa kịp để cô nói hấn vội lấy loại màu đen và đỏ vô cùng sexy đưa cho cô nhân viên. Cô nhân viên này giờ chưa tỉnh hồn vẫn còn say sưa ngắm hấn, bị hấn lay tỉnh lại "vâng vâng, tôi gói liền đây, mời anh chị ra quầy tính tiền".

"Nè đã bảo không lấy loại đó mà. Anh tự đi mà mặc đi "

"Không sao em không mặc thì càng tốt, đỡ tốn thời gian như vậy dễ coi hơn. Em thích như vậy sao?" Mặt hấn biến thái hơn cả biến thái châm chọc.

"Tôi tức chết với anh mà" nói rồi cô đi ra xe bỏ lại hấn ôm bụng cười. Lúc này điện thoại cô vang lên.

"Alo"

"Niệm Niệm à!! Cậu đang ở đâu đấy? Hôm nay có ca phẫu thuật cậu quên à? Mau về nhanh lên" Ly An hét vào tai cô làm cô giật cả mình "đúng rồi, mình quên mất mình về ngay".

"Hôm nay có ca phẫu thuật rất gấp. Nên anh có thể đưa tôi về không?"

"Thật??" Hấn nghi hoặc hỏi.

"Thật mà rất gấp. Bạn tôi vừa gọi, nhanh lên xin anh đấy "

"Được, nhưng tối tôi sẽ đến đón em em không chạy khỏi tôi đâu"

"Được rồi, anh muốn sao cũng được"

"Hehe tới đó đi rồi tính" cô thầm cười trong bụng.

Hấn lái xe với tốc độ kinh khủng thoáng chốc đã đến bệnh viện của cô. Cô chào hấn rồi chạy vào trong.

"Niệm Niệm về rồi à nhanh lên" Ly An thấy cô thì mừng hết nỗi sợ cô về trễ thì toi mất.

"Tối liền" nói rồi cô vào thay đồ và chạy gấp về phòng phẫu thuật.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cảm giác nguy hiểm

Vào phòng phẫu thuật cô đã thấy Ly An và vài bác sĩ khác đang chờ cô.

"Xin lỗi mọi người tôi tới trễ"

"Không sao chúng ta bắt đầu thôi"

"Ly An gây mê đi"

"Được" Ly An bắt đầu gây mê

"Dao mổ"

Cô bắt đầu mổ ở vùng bụng dưới phải.xem phần ruột thừa qua vết mổ nàycô bắt đầu tách ra từ các mô xung quanh. Quan sát một lát thấy ngừng chảy máu từ các mạch máu. Bỗng dưng vô tình cô nhớ lại lát làm sao trốn khỏi hán đây tâm cô bắt đầu không ổn vô tình đụng phải một tế bào làm nó chảy máu.

"Niệm Niệm không ổn, chảy máu rồi, hôm nay cậu sao vậy?"Ly An bất ngờ vì thấy thường ngày cô rất tập trung sao hôm nay lại như vậy.

"Tớ không sao, bây giờ làm lại đưa kim cho tớ"

"Kéo"Sau đó cắt ruột thừa.

"Kim"Các vết mổ được khâu lại.

Ca phẫu thuật cứ thế tiếp diễn đến tận 5 tiếng đồng hồ, mọi người ở đây có vẻ mệt mỏi nhưng cuối cùng cũng thành công.

" Xong!!! Cảm ơn mọi người cuộc phẫu thuật thành công, vất vả rồi về nghỉ ngơi đi" nói rồi cô đi ra ngoài.

Sau khi xong cuộc phẫu thuật thì Hoàng Ngọc Niệm cũng mệt mỏi về phòng thay đồ. Quả thực hôm nay không còn sức nữa rồi ngay cả bình thường cô là một người tập trung nhất trong khi làm việc, phải trốn hán ta nữa cô không muốn để bị hán bắt thêm lần nữa mà cô quên rằng hán giữ video của cô và hán chợt nhớ lại cô xanh mặt.

" Làm cách nào để xóa cái video đó đây?"

"Bác sĩ Niệm" một bàn tay đặt lên vai cô làm cô xanh mặt quay lại từ từ.

"Cô sao vậy?" Là bác sĩ Lăng Đức.

"Là anh à làm tôi giật cả mình" cô vuốt ngực thờ phào làm cô cứ tưởng hán.

"Hôm nay cô không tập trung thì phải? Không biết có chuyện gì với cô không?" Lăng Đức quan tâm hỏi cô.

"À... không có gì đâu chỉ cảm thấy không khỏe trong người thôi"

"Cô nhớ ăn uống điều độ và uống thuốc vào nhé tôi thấy thường ngày cô hay bỏ bữa lắm đó"

"Tôi biết rồi, anh đi ăn không tôi thấy hơi đói định rủ Ly An đi mà thấy cô ấy đi với bác sĩ Trần rồi"

"Được,chúng ta ra quán ở trước bệnh viện đi!!!"

"Ừm"

Nói rồi hai người đi ra cổng không để ý rằng có một người đang nhìn họ với gương mặt không cảm xúc và nở một nụ cười lạnh.

"Ngồi bàn này đi, anh ăn gì?"

"Hủ tiếu đi"

"Cô ơi cho cháu hai tô hủ tiếu nhé!"

"Có ngay!"

[.....]

Vài phút sau hủ tiếu được bung ra....

"Woa thơm quá, tôi đói lắm rồi phẫu thuật xong thì mệt mỏi mà đói nữa giờ được ăn một tô hủ tiếu còn gì hạnh phúc hơn"

"nghe nói dạo này cô ít về nhà thì phải?"

"Ừm, về chán lắm nhiều khi về để lấy đồ thôi "

"À ra là vậy".

"Thôi ăn lẹ thôi, tôi còn bận nhiều việc nữa"

Sau một hồi thì cô và anh cũng ăn hết chuẩn bị về bệnh viện thì chiếc xe thể thao đen bóng loáng lái chặn đường hai người.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Người của tôi không thích ai chạm vào

Chiếc xe bóng loáng chặn đường hai người vô tình làm cô hoảng hốt ngã vào người bác sĩ Lăng Đức, còn anh do phản xạ liền vương tay đỡ lấy cô cảnh đó làm cho người trong xe nở một nụ cười lạnh.

"Xin lỗi tôi bất cẩn quá" Cô thoáng đỏ mặt rồi khỏi vòng tay anh.

"Bác sĩ Niệm cô không sao chứ?" Anh hơi luyến tiếc.

"Tôi không sao"

"Ôm ấp đủ rồi đó trốn ra đây ôm nhân tình à" Người trên xe cuối cùng cũng bước xuống gương mặt lạnh như băng tiến lại hai người.

"Là anh... anh... à..., tôi không... có trốn đâu anh đừng nghĩ vậy đây là bác sĩ Đức chung khoa với tôi" cô thấy hấn thì sợ hãi kèm theo gương mặt hấn càng làm cô lạnh cả sống lưng.

"Người của tôi không thích ai chạm vào" nói rồi hấn kéo cô vào người,

"Bạn trai cô à?" bác sĩ Lăng Đức này giờ nhìn họ đối thoại cuối cùng cũng lên tiếng.

"Không phải đâu, hấn là...."

"Là chồng mới đúng nhỉ?" Hấn nâng gương mặt cô lên.

"Không phải, hấn là bạn tôi thôi" cô kiên quyết trả lời.

"Tôi cho em nói lại đây!!!" Lần này hấn tức giận thật rồi.

"Đau..." mặt cô trắng bệch, sức của Dương Thế Minh rất mạnh, nắm cổ tay cô làm cô ngỡ mình sắp bị bóp vỡ vụn.

"À.. à... anh ta là.... bạn... tôi " cô phản đối gạt tay hấn nhưng cô vẫn áp ứng kiên quyết.

"Được!! Vậy tôi biến em thành vợ tôi ngay tức khắc " nói rồi hấn bế ngang cô quăng vào xe mặc cho anh đứng cổ cản lại hấn cứ thế mà lấy xe với tốc độ kinh khủng.

Chỉ trong năm phút đã về đến căn biệt thự hấn, không thương tiếc ôm cô lên phòng quăng cô lên chiếc giường êm ái, sau đó đè lên người cô làm cả cơ thể cô và hấn dính vào nhau.

"Ừm..." thân thể cường tráng cùng hơi thở dồn dập và hạ thân ở dưới đang biểu hiện quá rõ ràng làm cho Hoàng Ngọc Niệm hoảng sợ thốt lên.

"Định trốn còn đi với nhân tình ôm ấp ư? Nếu hấn mà biết khi làm với tôi em rên rỉ cỡ nào thì sẽ nghĩ sao?"

Dương Thế Minh nói một cách trắng trợn, bàn tay bắt đầu không để yên lần đến vuốt ve bờ mông cô qua lớp vải mỏng là cô khẽ rùng mình.

"Anh.... đừng...." cô đẩy bàn tay hấn ra khỏi cơ thể mình.

[.....]

Hắn không có dấu hiệu dừng lại mà tiếp tục trượt xuống rồi tiến vào váy của cô lần dò tìm kiếm.

"Không.... đừng làm như vậy" cả người cô mềm nhũn nắm chặt ga giường.

ngón giữa của hắn cũng gạt ra lớp quần mỏng manh, ngang ngực chen vào lõi vào mềm mại kia. Theo động tác của hắn, thân thể mảnh khảnh của Hoàng Ngọc Niệm run mạnh lên. Nhưng trái tim thì đang từng chút từng chút chìm xuống đáy cốc. Lạnh đến thấu xương.

Nước mắt bỗngưng trào ra, cô đột nhiên dùng sức đẩy hắn, "Anh tránh ra! Tránh ra! Đừng đụng vào tôi!"

"Em muốn tôi không đụng vào em? Nhưng mà, nơi này của em lại không nghĩ như vậy...." Ngón tay tàn ác của Dương Thế Minh vẫn còn ở lại trong cơ thể cô.

Cô gầy gù càng nhiều thì hắn càng cho vào càng sâu hơn. Thậm chí còn tùy ý khuấy đảo làm cho nó co rút.... bị hắn làm cho ngay cả hơi sức đẩy hắn ra cũng không có, nhưng vẫn quật cường cắn môi, không cho phép mình kêu ra tiếng.

Hắn càng không muốn bỏ qua cho cô. Ngón tay ở trong cơ thể cô gia tăng tốc độ, bị giam cầm trong không gian chật hẹp, chỉ có thể nghe được tiếng nước nhóc nhách ra vào khiến người nghe cũng phải ngượng. Sợ mình không kiềm chế được hô ra tiếng, cho nên ngay cả thở cũng không dám thở, chỉ vì không muốn hắn được như ý. Một ngón tay còn chưa đủ, lại thêm một cái ngón tay khác trượt vào.

"Ừm...." Cảm giác được lấp đầy ấy, lại càng cho vào sâu hơn ban nãy, đã khiến Hoàng Ngọc Niệm thật sự không thể chịu được nữa mà bật ra tiếng. Tiếng nước càng trở nên càng vang dội rõ ràng.

Giọng nói khàn đặc của Dương Thế Minh hòa lẫn cùng tiếng nước ra vào vang lên: "Tiểu yêu tinh, đây chính là cái em nói không muốn sao? Em có biết chỗ này của em hiện đang hút chặt ngón tay tôi đến cỡ nào không?"

Mặt cô đỏ tới mang tai. Chỉ có cảm giác vô cùng xấu hổ, che mặt lại

Cô lí nhí nói: "Tôi không có...."

"Thân thể em thành thật hơn cái miệng em đó"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Có chút ngọt ngào

Dứt lời, ngón tay dùng sức chen sâu vào bên trong thêm chút nữa, cảm nhận được cô run lên, mới rút ra xem như trừng phạt. Hải lòng nhìn cơ thể mềm oặt của cô yếu ớt ngã vào lòng mình. hôm nay hắn chỉ muốn trừng phạt cô thôi thấy cô ngất rồi nên hắn bỏ qua ôm chặt cô vào lòng cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau....

Hoàng Ngọc Niệm vừa thức dậy đã thấy hắn mở mắt nhìn cô trân trân làm cô hoảng hốt kéo chăn lên trùm kín mặt không muốn cho hắn thấy cô đỏ mặt.

"Mới sáng mà anh làm gì nhìn tôi dữ thế?" Cô nói lí nhí.

"Ngủ ngon không? Tôi thích nhìn em lúc ngủ" hắn xoa đầu cô.

"Tắm đi rồi tôi đưa em đến bệnh viện, tối nay tôi đến đón em đi dự tiệc cùng tôi"

"Ừm, nhưng tôi đâu được mời đâu"

"Mời tôi cũng như mời em rồi, dù gì sau này em là phu nhân của tôi rồi"

"Ai nói chứ!! Hừ"

"Thôi em vệ sinh cá nhân đi lát tôi sẽ đưa em đến bệnh viện" nói rồi hắn quấn khăn tắm rồi đi ra ngoài.

Lúc cô đi ra thì hắn đã thay bộ vest đen xon bảo cô lại thất cả vạt cho hắn, hắn khá cao nên cô nhón chân lên để thất cả vạt cho hắn, hắn nhắm mắt lại hải lòng và hưởng thụ.

"Xong rồi đó"

Bỗng hắn kéo cô lại hôn cô, quá bất ngờ cô vùng ra khỏi người hắn sau đó chạy đi. Hôm nay hắn chạy rất chậm vì sắp xa cô rồi tới tới mới được gặp nên hắn muốn kéo dài thời gian. Đến nơi cô chào hắn rồi đi vào trong.

"Chào buổi sáng bác sĩ Niệm" một giọng nói gọi cô.

"Bác sĩ Đức, chào buổi sáng "

"Người hôm qua không làm gì cô chứ?" Anh ngọt ngào hỏi cô.

"Không có, hắn là bạn tôi nên không có gì đâu" trong lòng cô thầm gào thét "đêm qua hắn hành tôi đến nỗi chết đi sống lại đây này", nhưng cô không dám nói.

"À... vậy thì tốt rồi, thôi tôi đi gặp bệnh nhân đây bye" nói rồi anh lướt đi.

Còn cô thì quay về phòng tiếp tục làm hồ sơ cho bệnh nhân.

Tối hắn đến đón cô tới shop thời trang The World để lựa trang phục cho cô.

"Chào Dương Tổng, hôm nay anh đưa bạn gái đến mua đồ à".

"Lựa cho cô ấy trang phục dự tiệc đẹp nhất và trang điểm cho cô ấy tôi muốn thấy vẻ ngoài khác của cô ấy"

"Vâng, thưa ngài" nói rồi người phụ nữ dẫn cô vào trong trang điểm làm tóc và thay đồ.

Tại phòng trang điểm cô vén màn lên sau đó bước ra, tuy cô đã thừa hưởng nét đẹp mộc mạc nhưng lúc này đây khi trông thấy cô trong bộ lễ phục dạ hội, Dương Thế Minh không khỏi cảm thấy một loại cảm giác kinh diễm. Tim bất chợt nảy lên một nhịp, hệt như cảm giác ngây ngốc của một thiếu niên trẻ tuổi.

Giờ phút này đứng trước mặt Dương Thế Minh, hắn thực sự bị chấn động bởi vẻ xinh đẹp cùng thoát tục của cô. Lễ phục dạ hội màu trắng càng làm nổi bật nét thuần khiết của khuôn mặt, làm cho cô trông ôn nhu, lịch sự và vô cùng tao nhã, không vương một chút những thứ phàm trần tầm thường ngoài kia.

Trên người cô đeo một bộ trang sức vô cùng tinh tế, ánh vàng sáng chói của trang sức cũng như kiều dáng thiết kế xa hoa, lộng lẫy của vòng cổ, lắc tay càng góp phần làm tăng thêm vẻ yêu kiều, cao sang.

Cô nhìn vào trong gương" là mình sao? Thật là khác"

"Dương Tổng, ngài hài lòng chứ?"

"Rất tốt, giờ bà ra ngoài một lát được không?" Nhìn thoáng ánh mắt của hắn bà ấy cũng đủ hiểu sau đó ra ngoài.

Hắn tiến lại gần cô" em rất đẹp" câu nói đó làm cô hơi ngượng hắn đang khen cô sao? sao đó cô chưa kịp phản ứng hắn cúi xuống áp môi mình lên môi cô hôn ngấu nghiến. Lưỡi hắn liếm bên ngoài vẽ theo đường nét môi cô, cô cảm thấy có chút ngọt ngào tay cô đặt lên cổ hắn đáp lại nụ hôn của hắn tuy hơi vội vã nhưng khiến hắn rất vui, nụ hôn kéo dài không biết bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Dự Tiệc, Gặp Lại Vũ Hạo Văn(phần1)

Sau nụ hôn đó tim của cô như nhảy dựng cả lên hai má bắt đầu ửng hồng, hắn nhìn hành động thẹn thùng của cô mà cười dịu dàng xoa đầu cô sau đó kéo cô ra xe.

Chiếc BMW Trắng sang trọng đậu trước khách sạn Marriott, một khách sạn nổi tiếng nhất thành phố.

Marriott là khách sạn lớn nhất ở nơi này với quy mô hùng tráng bậc nhất, vừa là nơi nghỉ chân, ăn uống vừa là nơi vui chơi giải trí của giới thượng lưu. Kiến trúc hoa lệ theo lối cung điện châu Âu cổ xưa, Marriott mang nét vừa cổ kính, uy nghiêm, vừa xa hoa, quyến rũ hoan nghênh mọi khách quý đến từ khắp nơi trên thế giới tham quan chiêm ngưỡng.

Hoàng Ngọc Niệm trong lễ phục màu trắng bước xuống, ánh sáng rực rỡ xung quanh quảng trường chiếu lên từng đường kim mũi chỉ trên chiếc váy vải

lựa tư tưởng, vừa vận cẳng làm tăng nét đẹp kinh động lòng người của cô.

Sau khi xuống xe, Hoàng Ngọc Niệm nhẹ nhàng vòng cánh tay nhỏ nhắn của mình khoác nhẹ lên cánh tay Dương Thế Minh. Dương Thế Minh hôm nay cũng diện một bộ tây trang màu trắng, dung nhan anh tuấn tiêu sái bước bên cạnh cô, khoe môi nở nụ cười nhẹ nhàng, cùng Hoàng Ngọc Niệm tay trong tay bước vào đại sảnh, trên người phát ra khí chất quý tộc vương giả trời sinh.

Lúc hai người vừa xuất hiện, đám phóng viên trở nên sôi sục hẳn lên, điên cuồng chụp ảnh.

Ánh đèn flash chớp nhoáng liên tục, không ngừng nghỉ.

Dương Thế Minh tựa như một hoàng tử phong thái tao nhã, đỉnh đạc, thành thạo dùng những nghi thức xã giao đưa Hoàng Ngọc Niệm vào trong khách sạn Marriott, nơi được trang hoàng như cung điện vua chúa lộng lẫy.

Vừa bước vào trong, một đôi tuấn nam mỹ nữ bọn họ ngay lập tức trở thành tiêu điểm, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Hơn nữa, vì thân phận của Dương Thế Minh, nên không ai dám đến gần, chỉ đứng từ xa chiêm ngưỡng bàn tán.

"Em sao vậy?" Dương Thế Minh thấy cô hơi bám chặt tay hắn dịu dàng hỏi.

"Tôi... hơi... không quen với ở đây"

"Không sao đâu, có tôi ở đây không ai dám làm gì em đâu"

Câu nói của hắn cô dịu đi phần nào, bữa tiệc sắp bắt đầu một tiệc rượu với mục đích thu hút doanh nhân và các tập đoàn lớn, chủ bữa tiệc là Vũ Hạo Văn, người thừa kế tập đoàn Vũ Thị. Thật ra, Vũ thị đến bây giờ cũng chỉ như tồn tại trên danh nghĩa, hữu danh vô thực, Vũ Hạo Văn thừa kế cũng chỉ giống như cái xác không hồn mà thôi. Mục đích Vũ Hạo Văn tổ chức tiệc rượu này không có gì khác ngoài việc muốn nhờ cậy Dương Thế Minh. Chủ tịch tập đoàn Dương Minh xuất hiện mới là yếu tố khiến cho phần đông thương nhân quan tâm.

Hoàng Ngọc Niệm xinh đẹp không chỉ có Dương Thế Minh thấy, mà toàn bộ những người đàn ông khác đều thấy. Có lẽ ánh mắt của toàn bộ những tên đàn ông ở bữa tiệc tối nay đều dừng lại ở trên người cô. Nhưng điều khiến cho Dương Thế Minh thấy khó chịu chính là Vũ Hạo Văn.

Chủ tịch tập đoàn Vũ thị đứng ở trên khán đài, phát biểu vài lời đạo đầu dài dòng, sau đó giới thiệu con trai mình là Vũ Hạo Văn, người sắp thừa kế ông dưới hình thức công ty cổ phần. Dứt lời, dưới khán đài vang lên một trận vỗ tay không dứt.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía khán đài là hắn Vũ Hạo Văn người mà cô hận nhất hắn dường như thấy cô và Dương Thế Minh hắn bắt đầu khoác tay người con gái bên cạnh không ai khác là Mai Hà Ninh con á đã dụ dỗ hắn mê mẩn đang đi tới. Mai Hà Ninh vẻ mặt hạnh phúc khoác tay Vũ Hạo Văn, trông có vẻ rất hòa hợp.

"Xin chào Dương Tổng, thật mừng vì ngài đã đến" Vũ Hạo Văn đưa tay ra bắt tay với Dương Thế Minh.

"Chúc mừng Vũ Tổng" hắn cũng đưa tay đáp lại lịch sự.

"Cho tôi hỏi đây là...." Vũ Hạo Văn bắt đầu đảo mắt nhìn Hoàng Ngọc Niệm không ngờ sau khi chia tay xong cô lại có thể bám được Dương Thế Minh, quả là lợi hại, nhưng nhìn nhan sắc của cô bây giờ làm hắn sao xuyên.

"Đây là Phu Nhân... của tôi Hoàng Ngọc Niệm" hắn cố nhấn mạnh hai tiếng phu nhân.

"Chào Dương Phu Nhân" Vũ Hạo Văn đưa tay ra bắt tay với Hoàng Ngọc Niệm nhưng cô vừa định đưa tay ra thì tay của Dương Thế Minh chặn lại.

"Xin lỗi, cô ấy không thích ai chạm vào mình".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Dự tiệc, gặp lại vũ hạo văn (phần 2)

"Xin lỗi, cô ấy không thích ai chạm vào mình" kéo cô vào lòng chứng tỏ chỉ hắn mới được chạm vào cô.

"À... vậy xin lỗi Dương Phu Nhân"

"Vậy tôi qua bên kia chào hỏi một lát nhé" Vũ Hạo Văn kéo Mai Hà Ninh đi.

Bỗng rất nhiều phóng viên đổ xô đến vây quanh Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Minh.

"Cô gái này có phải là bạn gái của Dương Tổng không?"

"Xin hãy trả lời chúng tôi!!"

"Hay cô ấy là vợ sắp cưới của ngài ạ?"

"\$^!*:@:~**@&*" dòng người bắt đầu xô đẩy Hoàng Ngọc Niệm bị đám đông kia xô đẩy sang một bên, lại nhìn bên cạnh mình không có một ai, bất đắc dĩ nhếch miệng cười. Dương Thế Minh đứng là rất được hoan nghênh.

Đúng lúc này, một điệu nhạc du dương cất lên, Hoàng Ngọc Niệm lúc này mới chú ý đến mọi người xung quanh đã bắt đầu bắt cặp khiêu vũ, chỉ có cô vẫn đang đứng giữa sảnh, có chút cô đơn.

"Niệm Niệm, đã lâu không gặp em xinh đẹp hẳn ra...."

Xoay người lại, Hoàng Ngọc Niệm nhìn thấy Vũ Hạo Văn đang đứng ở ngay sau mình ôm chặt vòng eo cô.

"Buông tôi ra... đừng chạm vào tôi, tôi và anh không còn quan hệ gì rồi " cô đẩy cánh tay đang ôm chặt cô ra.

"Không ngờ em lợi hại thật sau khi chia tay xong liền bám được Dương Thế Minh" hấn vỗ tay nhết môi cười đều.

"Tôi không đều như anh, ngay khi đang quen tôi mà còn cặp kè dẫn gái về nhà"

"Bây giờ em có thể bỏ qua chuyện lúc trước được không? Chúng ta làm lại từ đầu"

"Muộn rồi"

Nhìn Hoàng Ngọc Niệm trước mặt nhìn có vẻ cô đang chán ghét hẳn, khuôn mặt Vũ Hạo Văn trở nên ôn hòa, dịu dàng lộ ra một loại tình cảm dạt dào.

"Niệm Niệm, gần đây em có khỏe không?"

"Tôi vẫn khỏe"

"Không có chuyện gì nữa thì tôi đi tìm Dương Thế Minh đây!!" Vừa định quay người đi thì bị một bàn tay nắm chặt kéo cô lại.

"Niệm Niệm, em..." Vũ Hạo Văn chần chờ một lúc, ánh mắt sáng lên khác thường chăm chú nhìn Hoàng Ngọc Niệm, có vẻ như đôi mắt ấy không chứa một nửa điểm tạp chất mà tràn đầy hâm mộ Dương Thế Minh, "Ồ cùng Dương Thế Minh, em rất hạnh phúc sao?".

"Ở bên Dương Thế Minh, tôi thật sự rất hạnh phúc hơn khi ở bên anh rất nhiều"

"Thật không?"

Nghe thấy một chút chua xót trong giọng điệu của Vũ Hạo Văn, Hoàng Ngọc Niệm ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Hạo Văn, anh thì sao? Anh không vui vẻ ư? Không hạnh phúc ư? Bây giờ ở cùng Mai Hà Ninh chẳng phải rất tốt sao? Trước lúc chia tay anh và cô ta lên lúc bây giờ thì công khai rồi còn không toại nguyện ư?"

Lúc này Dương Thế Minh không khách khí thoát khỏi đám đông, đi đến bên Hoàng Ngọc Niệm.

"Niệm Niệm!" Dương Thế Minh vươn cánh tay ôm chặt Hoàng ngọc Niệm vào ngực.

"xin lỗi. Tôi bị mấy người đó vây quanh, không ở bên em được!"

"Anh không cần giải thích đâu," Hoàng Ngọc Niệm lắc đầu.

"Tôi hiểu mà,tôi không sao!"

Vũ Hạo Văn âm thầm đứng một bên nhìn, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ cũng có, ghen tị cũng có, càng không cam lòng. Càng hối hận, đã muộn rồi ư? Hoàng Ngọc Niệm bây giờ đã rất hạnh phúc, cô bảo hạnh phúc hơn khi bên hẳn rất nhiều. Giờ đây bên cô đã có Dương Thế Minh che chở quả thực bây giờ hẳn rất hối hận.

Ở phía bên kia, Mai Hà Ninh cũng chứng kiến cảnh tượng này với ánh mắt âm thầm không kém.

Vì sao vào lúc quyết định sẽ cùng Vũ Hạo Văn ở bên nhau, Mai Hà Ninh lại phát hiện ra hẳn cũng chẳng hề yêu cô ta? Hẳn chỉ xem cô ta như là công cụ để phát tiết ư?

" Hoàng Ngọc Niệm cô đợi đó, tôi sẽ lấy tất cả những gì cô có."

"Tên Hạo Văn bỉ ổi tôi sẽ cho nếm mùi cay đắng" đôi mắt sắc bén của Mai Hà Ninh hướng về cô và Vũ Hạo Văn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đêm kích tình

Lúc này mọi người bắt đầu vào chỗ ngồi.

"Nào mọi người cùng nâng ly chúc mừng cho Vũ Tổng".

MC bắt đầu hô to và nâng ly rượu của mình lên, và mọi người nâng ly lên và uống cạn bỗng một lát hai má của Hoàng Ngọc Niệm đỏ dần lên cô cảm thấy bắt đầu chóng mặt sao hôm nay từ lượng cô lại kém đến vậy? Cảm thấy nóng trong người cô muốn cởi bỏ bộ váy này ra ngay. Lúc này Dương Thế Minh xoay qua thấy người cô đỏ lên cảm ly rượu của cô lên ngửi thử trong rượu hình như có xuân dược, là ai? Ai làm chuyện này?

"Niệm Niệm, lúc này ai đưa ly rượu này cho em?"

"Là Vũ...Hạo...Văn..."

"Chết tiệt, để tôi đưa em về!!".

Nói rồi hắn bế cô lên mặc cho mọi ánh nhìn đều hướng về hắn, lúc này Vũ Hạo Văn đứng ở một góc gần đó quan sát sau đó đi theo hắn.

"Dương Tổng ngài về sớm thế? Ở lại một lát hắn về, Dương phu nhân cô ấy sao thế?"

"Cô ấy say rượu nên tôi đưa cô ấy về nghỉ ngơi" đôi mắt lạnh băng của hắn làm Vũ Hạo Văn rợn người.

"Ồ đây chúng tôi có phòng ngài có thể cho cô ấy nghỉ ngơi tôi sẽ cho người pha trà giải rượu cho Dương phu nhân".

"Cám ơn lòng tốt của Vũ Tổng, nhưng ở đây không ổn nên tôi phải đưa cô ấy về" nói rồi không để Vũ Hạo Văn nói thêm lập tức bế cô ra xe để lại Vũ Hạo Văn nở nụ cười đau xót.

"Lỡ khiến em thành của hắn rồi, bây giờ tôi phải làm sao? Tôi không bỏ cuộc đâu nhất định em sẽ trở lại bên tôi sớm thôi..."

Về đến biệt thự hắn bế cô vào trong, bỗng cô kéo đầu hắn lại hôn khê lên môi hắn, bất ngờ vị sự chủ động của cô nhưng làm trỗi dậy cơn lửa trong người hắn để cô xuống sau đó ép cô sát vào tường ôm hôn cô một cách cuồng nhiệt.

"um.um..."

Dương Thế Minh đưa lưỡi vào trong khoang miệng Hoàng Ngọc Niệm càn quét, nuốt hết nước bọt thơm ngọt còn vờn vắn vị rượu còn đọng lại của cô.

"um..."

"Chết tiệt, tiểu yêu tinh hôm nay em lại khiến tôi không kìm chế được rồi"

Gầm nhẹ một tiếng sau đó bế cô thẳng lên phòng đặt cô nằm dưới thân mình, tay không ngừng xoa xoa khắp người Hoàng Ngọc Niệm. Chẳng bao lâu, hai người đều lửa thể quấn quýt lấy nhau.

Hắn hôn khắp thân thể của cô, một tay không ngừng nắn bóp đôi gò bồng đảo, còn tay kia thì đùa giỡn với hạt trân châu khiến mặt đỏ của cô không ngừng tiết ra mật dịch.

"a...um...a..."

Dương Thế Minh hôn dần xuống cổ rồi tới đôi gò đồng bào, hắn để lại rất nhiều dấu hôn trên đó, cắn, mút lấy hạt đậu của cô, tay còn không ngừng vờn vẩy.

"a..a..a...." quả thực do xuân dược nên cô không phản kháng ngày càng rên rỉ khiến hắn như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

"Niệm Niệm, gọi tên tôi!! "hắn ra lệnh.

"Ưm... Thế....Minh...a"

"Em khiến tôi điên lên mất..."

Dương Thế Minh hôn dần xuống bụng rồi tới mặt hoa, mỗi nơi hắn đi qua đều để lại nhiều dấu hôn xanh tím, khá nổi bật trên làn da trắng nõn của Hoàng Ngọc Niệm.

Hắn đưa lưỡi liếm hết các mật dịch của cô vừa tiết ra không chừa giọt nào.

"a..um..ân.."

Hoàng Ngọc Niệm khẽ rên rỉ, khoái cảm này...cô dần chìm đắm trong nó..

Hắn lấy một ngón tay đè lại hạt trân châu xinh đẹp, đưa đầu lưỡi vào trong vườn hoa bí ẩn của cô.

"a..a..ân.."

Khi hắn vừa đưa lưỡi vào thì vườn hoa của cô liền kẹp chặt lấy đầu lưỡi hắn.

Dương Thế Minh sáng khoái gầm nhẹ. Hắn cảm giác như có hơn một ngàn đầu lưỡi mềm mại trong mặt hoa ra sức liếm láp lấy hắn.

Hắn đưa đầu lưỡi của mình ra khỏi mặt hoa, thay vào đó là hai ngón tay to, thon dài của mình.

"um..a..um..um.."

Dương Thế Minh dừng lại nụ hôn dài ngọt ngào, để lại một đường chỉ bạc dài ám muội.

Hắn nâng hai chân cô lên đặt trên vai. Phần thân không báo trước mà vọt vào.

"A..."

Hoàng Ngọc Niệm đau đến rơi nước mắt.

Dù đây không phải là lần đầu tiên nhưng cũng vẫn rất đau.

Dương Thế Minh ôn nhu hôn lên giọt nước mắt của cô, giọng nói khàn khàn.

"ngoa, đừng khóc, sẽ hết đau thôi "

Đột một lúc, khi Hoàng Ngọc Niệm đã thích ứng được với phần thân, thì Dương Thế Minh bắt đầu điên cuồng ra vào.

Trong phòng liên tục vang lên tiếng rên rỉ yêu kiều của cô hòa tiếng gầm nhẹ ái muội của hắn khiến người nghe đỏ mặt tim đập nhanh.

Sau khi đã ra vào mấy trăm hiệp, Hoàng Ngọc Niệm cũng đạt đến cao trào.

Dương Thế Minh ra vào thêm vài cái rồi đâm sâu vào trong tử cung của cô bắn hết vào trong đó. Kiệt sức nên cô ngất đi.

"Vất vả rồi, ước gì đêm nào em cũng thế này thì hay biết mấy" nói rồi hắn rút ra rồi kéo chăn đắp lên người cô.

#éc éc chương này xôi thịt quá...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sáng hôm sau....

Hoàng Ngọc Niệm mở mắt thức dậy cảm thấy người lạnh lạnh, nhìn xuống thì thấy mình đang lỏa thể.....

"Cái quái gì vậy??? Đau đầu quá đêm qua mình chẳng nhớ gì cả ai đưa mình về đây vậy?, á.." con đau phía dưới cùng với tình hình hiện tại cũng đủ hiểu đêm qua xảy ra chuyện gì.

Nhìn sang thì không thấy ai nhưng Hoàng Ngọc Niệm cảm nhận được mùi hương của Dương Thế Minh phả phất trong phòng hơi ấm bên cạnh vẫn còn

cô nghĩ chắc hẳn cũng mới dậy nhưng hẳn đi đâu rồi?

"Azz... sao mình lại nghĩ về hẳn chứ điên thật" vỗ vỗ đầu sau đó vào phòng tắm.

Hoàng Ngọc Niệm bước ra khỏi phòng sau đó tham quan nhà hẳn.

"Chà... nhà lớn thật, nhưng giờ mới để ý một mình anh ta ở đây sao? Chả có người giúp việc à?"

Đi xuống lầu cô ngửi thấy mùi thức ăn" thơm quá" Hoàng Ngọc Niệm cứ thế bị mùi của thức ăn quyến rũ đi theo đến nhà bếp thấy bóng lưng cao lớn đang mang từng đĩa thức ăn ra....

"Dậy rồi à?qua đây ăn đi" tuy không quay lại nhưng hẳn biết cô đang đứng sau hẳn.

"Sao anh biết là tôi?"

"Cảm giác"

Nói rồi Dương Thế Minh bước đến kéo ghế cho cô ngồi rồi bước qua ngồi đối diện cô. Hoàng Ngọc Niệm gấp một món đưa lên miệng thử.

"Woa... ngon quá tôi không ngờ anh biết nấu ăn"

"Em khinh thường tôi quá, ăn nhiều một chút đi hôm qua chắc kiệt sức rồi"

"Anh....." cô đỏ mặt

"Hôm qua là em quyến rũ tôi đấy chứ, đáng lẽ tôi bỏ qua cho em rồi nhưng em lại khơi dậy làm tôi không kìm chế được" đưa tay qua lau thức ăn dính trên miệng cô.

"Tôi có sao?"

"Thôi ăn đi rồi đi làm hôm nay tôi có cuộc họp"

"Ừm"

Sau khi ăn xong cô giúp hẳn dọn dẹp, thất cả vạt cho hẳn, rồi hẳn đưa cô đến bệnh viện.

"Niệm Niệm" tiếng Ly An gọi cô từ phía sau.

"Hả, gì vậy An An"

"Đi ăn không?"

"Tớ ăn rồi"

"À vậy thôi"

"Cuối tuần này cậu định đi đâu không? Tớ muốn đi du lịch quá được nghỉ mấy bữa tranh thủ đi du lịch đi..." Ly An đề nghị.

"Cậu muốn đi đâu?"

"Về quê cậu chơi đi cũng lâu rồi không về thăm bác gái, tớ nhớ món cá nướng của bác quá"

"Cũng đúng lâu rồi không về quê không biết mẹ tớ khỏe không? Bận nhiều việc quá nên quên cả liên lạc nữa " cô vỗ vỗ đầu.

"Vậy quyết định rồi nhé"

"Ừm,thôi tớ đi xem hồ sơ đây "

Quay về phòng làm việc xoa xoa thái dương nếu không nhờ Ly An chắc cô cũng quên về quê rồi lấy điện thoại ra điện cho mẹ.

"Alo, Niệm Niệm đây à?" Một giọng nói ấm áp vang lên bên tai.

"Dạ con đây mẹ khỏe không?, mẹ à cuối tuần con sẽ về quê nhé?"

"Mẹ khỏe,con không đi làm à? "

"Cuối tuần con được nghỉ nên con muốn về thăm mẹ"

"Con định về với ai?"

"Con về với Ly An"

"Không dẫn bạn trai về ra mắt mẹ sao? Mẹ chờ bông cháu lâu lắm rồi đó, con có biết là con sắp bước vào độ tuổi ba mươi rồi chưa?"

"Con...con..." cô ấp a ấp úng biết kím ai làm bạn trai bây giờ "đúng rồi nhờ hấn".

"Được rồi con sẽ dẫn về được chưa!!!" Đành phải nhờ hấn thôi chứ biết làm sao bây giờ?

"Vậy con cúp đây bye mẹ"

"Được rồi bye con gái"

Cúp máy cô dựa vào ghế thở phào, thật sự khi cô quen Vũ Hạo Văn cũng được năm năm trời nhưng chưa dám dẫn hấn về ra mắt mẹ tại sao cô lại đưa một người đàn ông mới quen biết về gặp mẹ chứ, nhưng biết làm sao giờ chỉ có thể nhờ hấn để mẹ an tâm.

Hoàng Ngọc Niệm biết mẹ lo lắng sợ cô ở nơi quê người chỉ lo làm ăn, không giành thời gian cho mình, mẹ sợ cô không lập gia thất, mẹ sợ sau này không ai chăm sóc cô nên luôn thúc giục cô phải dẫn bạn trai về.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Món quà bí ẩn

Nhấp một ngụm cà phê sau đó Hoàng Ngọc Niệm tiếp tục kiểm tra vài hồ sơ bệnh nhân bỗng cửa đẩy vào.

"Ngọc Niệm cậu xem này!" Ly An đưa điện thoại cho cô xem là Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Minh hai người đang khoác tay nhau trông rất thân mật.

"Cậu... cậu và anh ta đang quen nhau sao?"

"Không hề..... tớ và anh ta chỉ là..." Hoàng Ngọc Niệm dừng lại ở đó, suy nghĩ "rốt cuộc mình với hấn ta có quan hệ gì chứ? Tình một đêm ư?"

"Chỉ là bạn" hơi ngại ở cổ, vì hấn chưa hề cho cô danh phận gì khi ở cùng hấn.

"Bạn mà đi với nhau thân mật ư? Bài báo này nói cậu và anh ta đang quen nhau chẳng phải sao, với lại hấn chính là người hôm trước đến tìm cậu, khai đi cậu đang quen hấn phải không?" Ly An cố thúc cô nhưng bây giờ cô còn không xác định được giữa cô và hấn là quan hệ gì nữa.

"Thôi bỏ qua chuyện này đi, à đúng rồi cậu rủ bác sĩ Trần đi cùng luôn cho vui " Hoàng Ngọc Niệm đánh trống lảng qua chuyện khác.

"Thôi kì muốn chết cậu đi mà rủ hấn " chọc đúng tim đen của Ly An làm cô đỏ mặt.

"Haha chẳng phải hai người đang quen nhau sao? Hôm đó cậu ấy tỏ tình và cậu đồng ý rồi mà" Lần này tới Hoàng Ngọc Niệm chọc ghẹo lại rồi khiến ai kia mặt đỏ như trái cà chua

"Hừm không nói chuyện với cậu nữa tớ đi gặp bệnh nhân đây" nói rồi Ly An chạy đi cô ở trong phòng trầm cười.

"Cậu được bác sĩ Trần tỏ tình còn tớ... vẫn chưa có động tĩnh gì tuy hấn có lúc ngọt ngào có lúc hơi cầm thú nhưng hình như mình đã hơi rung động với hấn rồi " để tay lên trái tim mình khi Hoàng Ngọc Niệm nghĩ về Dương Thế Minh là tim đập nhanh như muốn lao ra khỏi lồng ngực mình luôn vậy.

"Cốc cốc" tiếng gõ cửa làm cô hoảng tỉnh

"Vào đi"

"Bác sĩ Niệm có người gửi thư này cho cô" cô y tá đi đến đưa cho Hoàng Ngọc Niệm một bó hoa hồng tươi.

"Của ai vậy?"

"Người này lúc này không lộ mặt nên tôi cũng không rõ, chỉ bảo tôi đem vào cho cô"

"Được rồi cô ra ngoài đi"

"Vâng, chào bác sĩ"

"Là ai vậy? Dương Thế Minh ư? Nhưng mà cần gì phải tặng hoa cho mình? chắc không phải hấn, nhưng mà là ai...?" Ngàn dấu chấm hỏi được đặt ra.

Đem bó hoa cắm vào lọ, Hoàng Ngọc Niệm cố tìm xem có gì đó không thì thấy có một chiếc nhẫn được gắn ở nhánh hoa hồng. Một chiếc nhẫn kim cương vô cùng đẹp, Là ai??? không lẽ là....

#hoi ngán đọc đỡ nà giỗ tổ có ai đi đâu chơi hèm, mèo rảnh nên đăng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tổ tình

Tối đến vẫn như cũ Dương Thế Minh vẫn đến đón cô như mọi khi, bước ra khỏi cửa bệnh viện đi một quãng từ cửa bệnh viện ra tới cổng khá vắng vào buổi tối cô cảm thấy như có ai đó đang đi theo phía sau mình quay lại thì chả có ai. Rùng mình cảm giác ớn lạnh cô chạy thật nhanh ra đến cổng thấy Dương Thế Minh đã đợi cô ở đó, cảm thấy an toàn rồi Hoàng Ngọc Niệm vuốt ngực thở phào.

"Chắc mình tự hù mình thôi bây giờ ổn rồi"

Sau khi cô chạy đi người đi theo cô lúc nãy luyến tiếc nhìn cô rồi đi nỏ một nụ cười không biết trong nụ cười đó đang muốn gì trò gì đây.

"Sao ra thế thế tôi định vào tìm em rồi đây" giọng Dương Thế Minh lo lắng bước ra mở cửa xe cho cô.

"Tôi không có trốn đâu anh đừng có lo" cô tuy lúc nãy sợ xanh mặt nhưng khi gặp hấn lại tươi tắn trở lại cảm giác rất an toàn.

"Tuy hấn có chút biến thái nhưng thấy hấn cũng được đấy chứ, điển trai, phong độ, lịch lãm, cũng biết nấu ăn, công nghiệp ổn định, bây giờ mà tìm người như anh ta cũng khó, mẹ mình chắc thích mình chọn kiểu người như anh ta" cô suy nghĩ đơ trong vài lát lúc này hấn cuối đầu xuống nhìn cô chăm chăm.

"Ngắm đã chưa? Mau lên xe đi tôi biết là tôi đẹp rồi về em muốn ngắm đến sáng cũng được"

"Xì,ai... thêm..." cô bước vào xe quay mặt đi chỗ khác không để hấn nhìn gương mặt đang đỏ như trái cà chua của cô.

Nhìn biểu hiện của cô "đáng yêu thật" bước vào xe sau đó lái về nhà. Trên đường đi Hoàng Ngọc Niệm rất muốn nhờ hấn chuyện làm bạn trai giả về để ra mắt mẹ nhưng khó nói quá cô cứ nhìn hấn sau đó lại nhìn đi chỗ khác, cứ thế nhìn rồi quay đi, lúc này hấn thấy cô như muốn nói gì đó mới quay qua nhìn biểu hiện của cô.

"Em muốn nói gì à?"

"Tôi... tôi.... muốn..... muốn..... "

"Hừm, muốn gì?" Lúc này mặt hấn biến thái vô cùng.

"Đừng nghĩ bậy, tôi muốn nhờ anh.... một chuyện thôi"

"À... haha vậy làm tôi cứ tưởng"

"Anh suy nghĩ đen tối gì đúng không?"

"Haha có sao"

"Nghiêm túc nè, tôi muốn nhờ anh giả làm bạn trai tôi để về ra mắt mẹ tôi"

Kết.....

"Tại sao lại là giả mà không phải là thật" hấn dừng lại một cách đột ngột làm đầu cô đập vào kính.

"A.... anh muốn giết tôi à?" Cô xoa xoa cái đầu tội nghiệp bị đồ lên.

"Tôi nói cho em biết không có chuyện giả thật ở đây với tôi, vì em là của tôi, là vợ tôi" lúc này có lẽ Dương Thế Minh rất tức giận bao nhiêu tình cảm yêu thương chiều chuộng cô mà cô không hề nghĩ những điều đó là vì cô hay sao? Vậy mà cô không từng xem hấn là bạn trai cô sao

"Là vợ ư? Bằng chứng nào tôi là vợ anh? không đám cưới, không giấy kết hôn, không có sự đồng ý của tôi nữa"

"Bằng chứng là lần đầu của em thuộc về tôi,nếu em muốn tôi lấy em thì lập tức cùng tôi về ra mắt mẹ em tôi sẽ hỏi cưới em "

"Anh không yêu tôi? Vậy lấy tôi để làm."

"Ừm..." chưa kịp nói thì môi cô đã bị môi hắn phủ lên hơi thở nam tính của hắn bủa vây xung quanh cô, đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng tràn ngập hơi thở mùi trà xanh của cô, hấp thu hương vị ngọt ngào, khiến cho trái tim cô đập loạn.

Nụ hôn của Dương Thế Minh rất cuồng nhiệt, lại mang theo một chút dịu dàng, khiến lòng cô xao động. "Tôi yêu em"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tất cả là vì em

"Tôi yêu em" hắn lưu luyến rời khỏi môi cô, sau đó khẽ hôn lên mái tóc của cô cảm nhận mùi oải hương.

"Anh.. đang.....tò tính với tôi đó sao?" Tim cô bắt đầu loạn nhịp là hắn vừa tò tính với cô sao là mơ à?

"Cô ngốc, đã nói rõ vậy mà còn chưa hiểu nữa à?"hắn xoa mái tóc của cô làm cho nó rối bù lên.

"Tôi sẽ suy nghĩ lại chuyện này.Mà... nè.... tóm lại anh có giúp tôi không đó!!!"

"Lý do gì tôi phải giúp em?"

"Anh vừa nói yêu tôi mà, vậy anh có thể vì tôi làm mọi chuyện rồi!!!".

"Vậy em cũng phải trả lời tôi trước cái đã "

"Anh.... bây giờ giúp không?"

"Không" hắn khẳng định một câu.

"Không chứ gì, vậy tôi nhờ bác sĩ Lăng Đức giúp vậy!!!".

"Nè tôi cấm em!!! Được rồi tôi thua em rồi đó"

"Haha.... lão nương biết điểm yếu mi rồi nhé" cô thầm cười trong bụng.

"Mà khi nào đi, quê em ở đâu?"

"Ngày mốt đi, quê tôi cách Đài Bắc cũng khá xa"

"Mốt à? Hôm đó tôi bận rồi"

"Vậy à?" Cô cúi mặt

"Nhưng không sao tôi sẽ cố gắng dời ngày khác để tối tôi sẽ cố làm xong công việc "

"Tốt quá cảm ơn anh....." choàng tay ôm hắn, Dương Thế Minh choàng tay mình ôm chặt cô sau đó không ai nói gì nữa bỗng một lát sau...

"Ọc.... ọc...." tiếng đánh trống của ai vậy nhỉ? Hắn quay qua thấy cô quay qua nhìn hắn.

"Tôi... đói rồi" làm điệu bộ trông đáng yêu vô cùng.

"Em muốn ăn gì? Lát ghé tôi mua cho" nhím đôi môi chúm chím là điệu bộ đáng yêu đó càng làm hắn muốn nuốt vào bụng.

"Tôi muốn anh nấu thôi, anh nấu rất vừa miệng tôi"

"Được vậy ngày nào tôi cũng sẽ nấu cho em ăn được chứ, em gầy gò thế này sau mà chịu được những lúc tôi phát tiết chứ, trong 1 tháng tôi sẽ nuôi em lên 10kg thế nào chịu không?"hắn vừa nói vừa nựng gò má ửng hồng nãy giờ của cô.

"Anh... biến thái, tôi không cần tôi không muốn thành heo...."

"Hahaha béo đẹp béo dễ thương mà"

"Hừm, tôi không thích" Hoàng Ngọc Niệm quay đi chỗ khác giả bộ giận dỗi.

"Thôi không đùa nữa".

Vừa về tới Hoàng Ngọc Niệm liền lục Dương Thế Minh đi vào nấu cho cô ăn, nào là món xào, món chiên, món canh (chắc chị ấy bị heo nhập rồi ăn chi mà ăn lăm lăm....).

Sau khi ăn no nê thì cô bỏ lên phòng ngủ trước để lại Dương Thế Minh ở đó rửa hết đồng chén lúc này hân hạnh lắc đầu cười khỏ.

Sau khi lên tới phòng thì ngay lập tức như con heo lười chồm chồm lên cuộn tròn lại rồi chìm vào giấc ngủ. Khoảng nửa đêm cô giật mình tỉnh dậy.

"Khát nước quá đi!!! Mấy giờ rồi nhỉ? " Cô mơ màng ngồi dậy nhìn lên đồng hồ.

"12 giờ rồi ư? Vậy là mình mới ngủ có hai tiếng,mà anh ta đâu rồi? Giờ này mà còn đi đâu vậy nhỉ?" Hoàng Ngọc Niệm ngồi dậy đẩy cửa ra ngoài đi từng bước xuống lầu, thấy ánh sáng từ dưới nhà.

"Giờ này còn thức làm gì vậy nhỉ" cô bước xuống thấy hân ngồi đó ngón tay gõ vào bàn phím lạch cạch, cùng sắp giấy.

"Sao anh còn chưa ngủ đã 12 giờ rồi" cô bước đến rót ly nước uống sau đó rót một ly cho hân.

"Chẳng phải là vì em sao?" Hân vẫn tiếp tục làm việc không ngước lên nhìn cô.

"Vì tôi? Tôi cứ nghĩ là giám đốc thì luôn rảnh rỗi chứ"

"Không phải giám đốc nào cũng rảnh rỗi như em nghĩ đâu "

"Tôi... tôi... có thể giúp gì không?" Lúc này Dương Thế Minh ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Đến đây!!!" Dương Thế Minh ra lệnh.

Cô bước đến gần hân, ngay lập tức bị hân kéo vào lòng.

"Chỉ cần em bên cạnh tôi lúc này thì có thể giúp tôi tinh táo làm việc rồi".

Cô ngồi đó nhìn hân làm việc vẫn tiếp tục gõ bàn phím lạch cạch "oáp" cô ngáp một cái sau đó đôi mắt lim dim từ từ khép lại, sau khi xong công việc thì nhìn xuống thấy cô đã ngủ gật lúc nào rồi, vuốt mái tóc của cô sau đó bế cô lên phòng, đặt cô nằm trên chiếc giường êm ái kéo chăn lại khẽ hôn lên trán cô " ngủ ngon heo con" đóng cửa lại trở xuống bàn làm việc dọn dẹp đồng hồ sợ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Không đền đáp tôi sao?

Cô đang ngủ thì cảm thấy có vật gì đó nặng nề đè lên người mình, từ từ mở mắt ra.

"Ừm" khẽ rên nhẹ chớp chớp đôi mắt nhìn người đang đè mình hoảng hốt.

"Á... anh....anh..... làm gì đó? Sao không ngủ mà đè tôi nặng quá xuống đi" cô vùng vạy đẩy hân ra.

"Em không đền đáp tôi sao? Dành cả đêm làm việc giờ tôi muốn em phục vụ tôi"

"Nè muốn gì thì hôm khác đi, tôi nghĩ chắc anh mệt rồi nghỉ ngơi sớm đi nha...." Hoàng Ngọc Niệm mong rằng Dương Thế Minh sẽ nghe lời cô nhưng hân không thèm để ý đến lời cô nói, đôi tay không chịu yên lần tới chiếc váy ngủ mỏng manh của cô.

"Aaa.... không.... đừng...."

Đây áo tụt xuống lộ ra da thịt trắng ngần không tí vết của cô càng làm cho dục vọng hắn không ngừng dâng trào, không chỉ riêng hắn nếu bất kì người đàn ông nào nhìn vào lập tức muốn đem người con gái này nuốt hết vào bụng, nhanh tức thời chiếc váy ngủ được bay lên không trung lúc bấy giờ thân hình cô dưới ánh đèn huyền ảo lập lòe trông rất quyến rũ.

"Không... không được nhìn" tay cô che những phần không muốn để lộ nhưng che không hết.

"Sợ gì nữa người em có chỗ nào mà tôi chưa nhìn" kéo tay cô ra đặt lên đỉnh đầu.

"Ừm... thả ra..."

Đôi môi hắn lập tức bao phủ đôi môi anh đào của cô khuấy đảo bên trong khoang miệng tham lam mút hết dư vị của cô, chán với đôi môi của cô Dương Thế Minh từ từ rời đôi môi của cô kéo ra một sợi chỉ bạc đầy ám muội. Môi hắn hôn dần xuống cảm sau đó xuống chiếc cổ trắng ngần của cô tại đây hắn mút mạnh một cái để lại một vết đỏ như là đánh dấu chủ quyền.

"A... đau"

Chiếc áo sơ mi của hắn giờ đã ướt đầm mồ hôi, mớ bụng hai cúc áo xuong quai xanh khiêu gợi lộ ra, sau đó từ từ cởi chiếc áo của mình ra lúc này body siêu chuẩn của hắn cũng hiện ra, khiến cô nằm bên dưới đỏ mặt "đẹp trai quá, mới kia thật là muốn sờ thử" cô thầm nghĩ sau đó lại lắc đầu xua tan ý nghĩ đó" sao có thể nghĩ biến thái vậy chứ không được không được".

"Sao vậy? Đang nồn nóng à?" Giọng nói khàn khàn của hắn làm cô thoát khỏi suy nghĩ và nhìn tình huống hiện tại của cả hai mà không ngừng vùng vẫy.

Hoàng Ngọc Niệm chống cự dữ dội nhưng vô ích, dù gì thì thân thể này cũng khá yếu, làm sao chống cự lại hắn.

Hoàng Ngọc Niệm ánh mắt ngày càng mê ly, sự chống cự gãy dựa dần dần suy yếu, cuối cùng cũng không còn nữa. Cô giờ đã không còn biết trời trăng mây gió gì hết, chỉ còn một mảnh mê ly kì ảo, thân thể cô bắt đầu có những biến đổi rất lạ, nơi đó của cô đang thấy khó chịu, trống rỗng, còn mơ hồ cảm thấy ẩm ướt.

"Tình yêu của tôi, tôi yêu em. Tối nay, tôi sẽ phục vụ em thật chu đáo, mong em sẽ vừa lòng" khẽ nói vào tai cô như lời dụ dỗ ngọt ngào.

Hắn khẽ cười, sau đó thì cúi đầu xuống hôn đôi môi đỏ mọng của cô nhưng hai tay hắn thì chả an phận tí nào. Đôi gò đồng bào của cô bị xoa nắn thành các hình dạng.

" ừm..a..ân..ừm.."

Hoàng Ngọc Niệm chịu không nổi kích thích mà rên rỉ thành tiếng càng tăng thêm sự hưng phấn cho Dương Thế Minh.

Một tay khác của Dương Thế Minh thì dò tìm xuống vùng thần bí của cô, kích thích bên ngoài một hồi, hắn mới đâm thẳng vào vườn hoa của cô.

" a...ừm.khó..chịu..ừm..."

" đừng lo...bảo bối.... một lát sẽ thoải mái thôi ngoan nào, thả lỏng ra.... bảo bối à anh yêu em..."

Một ngón, hai ngón, ba ngón.

"Có thích không?"

"Th....í...ch....aa..."

"Mau gọi tên anh....nhanh" hắn ra lệnh.

"Minh.... Minh..."

"Đúng là tiểu yêu tinh mà" hắn khẽ cười, ba ngón tay kẹp chặt điểm kích thích của cô, một ngón ở ngoài thì đè lại viên trân châu của cô.

" ừm...a..a..a..."Hoàng Ngọc Niệm đạt tới cao trào, mệt mỏi nằm trên giường.

#azzz..... sắp hết 3g rồi hihiu thôi ta thắng đây rãnh sẽ viết thêm

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Giám đốc đang yêu

Sáng sớm tinh mơ một tiếng hét chói tai vang lên làm phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

"Á.... đau quá..... anh là trâu sao khỏe thế không biết" đêm qua cô mệt mỏi như cả người còn hần thì thức khuya làm việc đã vậy xong còn không chịu ngủ bắt cô phải vận động giờ cả người đau nhứt.

"Thôi đừng giận anh nữa mà, anh chuẩn bị bữa sáng rồi em mau xuống ăn đi!!! Hôm nay anh đến công ti sớm nên không đưa em đi được anh xin lỗi!" Hần vội vàng mặc chiếc áo somi lên sau đó khoác vest lên đi ra ngoài.

"Nè chưa thất cả vạt nữa" cô nói vọng ra

"Anh quên, mau thất cho anh" hần ra lệnh

Cô đành lồm cồm ngồi dậy chạy ra thất cả vạt cho hần, thất xong Hoàng Ngọc Niệm vừa định đi thì bị Dương Thế Minh tóm lại.

"Hôn anh một cái chào buổi sáng đi nào!!!" Dương Thế Minh đưa mặt gần lại cô nhắm mắt lại.

"Đi mau đi trễ rồi ở đó hôn với hít" Hoàng Ngọc Niệm không hôn hần mà vỗ nhẹ vào mặt hần làm hần hựt hần.

"Mau lên không thôi đừng trách..." câu nói đó làm cô khựng lại vội chạy đến hôn khẽ lên môi hần như chuồn chuồn lướt qua, nhưng hần đâu dễ nhanh vậy kéo cô lại hưởng thụ nụ hôn đó sau đó mới buông ra.

"Được rồi...đi nhanh đi trễ rồi đó" Hoàng Ngọc Niệm đẩy hần ra cửa sau đó đóng cửa lại.

Vào vệ sinh cá nhân sau đó ra phòng bếp thưởng thức món ăn do hần làm, từ ngày mà bước chân vào căn nhà này tuy hần có chút biến thái nhưng lại rất yêu chiều cô, hôm đó cô than mệt mỏi với công việc hần còn bảo cô rằng.

" Nếu em đã quá mệt mỏi với công việc, thì hãy nghỉ đi công việc của tôi có thể nuôi cả mấy đời nhà em".

Hiện tại cô hạnh phúc hơn tất cả những gì tên khốn Hạo Văn đã làm trước đây.Sau khi ăn xong thì cô dọn dẹp lau chùi sạch sẽ sau đó đón taxi đến bệnh viện.

Vừa vào phòng làm việc lại có một đóa hoa oải hương được đặt trên bàn, lần trước thì hoa hồng hôm nay thì là hoa oải hương mà cô rất thích, cô cầm hoa lên đặt vào bình hoa.

"Niệm Niệm đến rồi à? Mai mấy giờ chúng ta xuất phát thế?" Ly An nhí nhảnh đi vào cầm miếng bánh vừa ăn vừa hỏi.

"Khoảng 7h nhé cậu và bác sĩ Trần ở bệnh viện tớ sẽ đến rữ, hai người đi chung hay đi với tớ?"

"Tớ đi với hần, không làm phiền cậu với bạn trai cậu đâu" Ly An lại giờ thói chăm chọc.

"Hừm không giỡn với cậu nha...."

"Bác sĩ Niệm, Bác sĩ An mau vào phòng phẫu thuật nhanh lên bệnh nhân đã vào phòng phẫu thuật rồi ạ".

"Được rồi"

"Bữa nay có ca phẫu thuật hên tớ không đi trễ hehe" Ly An và cô chạy nhanh vào phòng phẫu thuật.

Còn bên này hần vừa đến công ti với gương mặt tươi không cần tưới.

"Nè sao hôm nay cậu lại gọi ngày họp thế rõ ràng là mai mà" Tống Xuân Lăng là phó giám đốc đồng thời là bạn thân của hần.

"Tại hôm đó bận đột xuất thôi"

"Wao, hôm nay tươi tắn dữ ả" Tống Xuân Lăng nhìn hành động của Dương Thế Minh.

"Hay là có em nào bầu bạn rồi, ít khi thấy cậu cười lắm ả nha"

"Đúng rồi, còn cậu đến giờ vẫn chưa có cô nào thôi".

"Này!!! Cậu đang sỉ nhục tôi đấy hả hôm nào tôi dắt một em về cho cậu coi"

"Hahaha, thôi mau vào họp".

Tất cả mọi người đều nhìn cử chỉ hành động của hần cũng đủ biết rằng hần đang yêu.

"Hôm nay giám đốc có vẻ vui quá nhỉ" nhân viên 1

"Chắc giám đốc đang yêu" nhân viên 2

"Đúng rồi!!! Người đó thật có phúc ghê " nhân viên 3

Và những lời bàn tán bắt đầu.....

"Mấy người mau vào họp ở đó mà bàn tán gì?" Tổng Xuân Lăng lên tiếng tất cả im bất bắt đầu vào chỗ ngồi.

Hắn ngồi đó tự kỉ vuốt đôi môi mình nhớ lại nụ hôn lúc nãy khẽ cười"đúng là làm cho con người ta mê mẩn".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chuyến Về Quê Ra Mắt Mẹ Vợ (phần 1)

Tối hôm đó cô ngồi đẩy soạn đồ vào vali, bỗng hân từ phía sau ôm cô, cảm tựa vào vai cô cảm giác thoải mái hương thơm trên tóc cô càng làm Dương Thế Minh dễ chịu hít một hơi để cảm nhận.

"Niệm Nhi, đã bao lâu rồi em chưa về quê?"

"Ừm.... cũng... đã hai năm rồi, từ khi tôi được nhận vào làm ở bệnh viện này thì không còn thời gian để về, bận từ sáng đến tối do đây là bệnh viện lớn nên bệnh nhân vào đây khá nhiều không có thời gian để nghỉ ngơi"

"Vậy thì như đề nghị của tôi hôm trước, nếu một mỗi cứ nghỉ đi tôi nuôi em!!!" Hôn khẽ lên má cô.

"Tôi sống tự lập từ nhỏ quen rồi, với lại tôi không muốn ăn bám của ai cả, thôi tôi soạn đồ xong rồi đi ngủ sớm mai đi nữa"

"Ừ"

Cả hai cùng về giường ngủ, kéo cô chặc vào lòng cả hai cùng chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm tỉnh mơ cô dậy khá sớm vào vệ sinh cá nhân thay một bộ váy đơn giản, mái tóc được chải chuốt lại xõa ra, nhìn cô xinh đẹp tựa thiên thần. Đến kéo màng cửa ra sau đó định gọi hân dậy thì một vòng tay lớn đã ôm chặc cô từ phía sau.

"Dậy sớm thế?"

"Mau chuẩn bị đi, tôi chuẩn bị xong rồi đó" Hoàng Ngọc Niệm đẩy Dương Thế Minh ra sau đó quay qua bàn trang điểm lấy vài thứ bỏ vào túi xách.

Khoảng 15 phút sau thì Dương Thế Minh cũng chuẩn bị xong, hân hôm nay không còn mặc trên người bộ vest lịch lãm nữa mà thay vào đó là chiếc áo sơmi đen cùng với chiếc quần bò rách đầu gối, không còn hình tượng Dương Tổng lịch lãm nữa.

"Đi thôi"

Hoàng Ngọc Niệm và hân cùng ra xe, cô lấy điện thoại ra điện cho Ly An.

"Alo, tớ nghe nè hai người đến chưa?" tiếng Ly An ở đầu dây bên kia vang lên.

"Đang đến đây, cậu đang ở bệnh viện đúng không?"

"Qua siêu thị đi bọn tớ đang mua ít quà về cho mẹ cậu đây, cậu đã mua gì chưa?"

"Chưa định rủ cậu đi đây này"

"Vậy qua siêu thị gần bệnh viện đi cùng mua nè!!!"

"Ok"

"Anh lái qua siêu thị gần bệnh viện nhé, mua ít đồ về cho mẹ "

"Được"

Thoáng chốc chiếc xe đã đến siêu thị ngay lập tức đã thấy Ly An cùng bác sĩ Trần đứng trước cửa đón.

"Hey!!! Bọn tớ đây này"

"Em xuống trước đi tôi đi đỗ xe" nói rồi cô chạy qua bên Ly An còn hần thì lái xe vào bãi đỗ.

"Chà chà.... bạn trai kia, đưa về ra mắt mẹ rồi kia" Ly An châm chọc cô.

"Nè tớ vừa đến thôi đó đã chọc rồi tớ chưa chọc cậu và bác sĩ Trần đấy nhé"

"Thôi thôi hay người mới sáng mà" lúc này bác sĩ Trần cũng lên tiếng.

"Anh ấy qua rồi kia đi thôi!!!"

Cả bốn người cùng vào siêu thị mua rất nhiều thứ,tôi cho hai ông nhà phải xách một đồng hồ,khòe nhất là hai cô gái này đây chỉ cần lấy và lấy chuyện xách cứ để hai người đàn ông giải quyết đem ra quầy.

Sau khi mua xong thì cả bốn người ra xe bắt đầu chuyển đi về quê, trên xe Ly An và bác sĩ Trần do thức sớm quá nên giờ lên xe ngủ bù chỉ còn cô và hần. Hoàng Ngọc Niệm thì chỉ đường còn Dương Thế Minh thì lái xe trên xe không ai nói với ai lời nào chỉ nghe được tiếng ngáy của hai người phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chuyển về quê ra mắt mẹ vợ(phần 2)

Hoàng Ngọc Niệm hạ cửa kính xuống hít thở không khí trong lành, vì ở đây không khí trong lành hơn là ở thành phố nhộn nhịp đầy khói bụi kia. Cả chặng đường cô quan sát cảnh vật xung quanh vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Chỉ có vài căn nhà khác được mọc lên con đường cũng đã làm rộng ra nên xe lớn có thể chạy được rồi," cũng 2 năm rồi" cô thủ thỉ. Dương Thế Minh nhìn hành động của cô nở một nụ cười hạnh phúc hần muốn cô là của hần từ thể xác lẫn trái tim. Hần muốn che chở bảo vệ người con gái này, một cô gái thuần khiết nhất mà hần từng gặp.

"Em muốn ăn gì không? Từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì đấy hay ta ghé quán ăn nhé?" Lúc này Dương Thế Minh lên tiếng phá tan sự im lặng từ nãy đến giờ.

"Ừm... tôi chưa đói đâu, cũng sắp tới nơi rồi, về tới nhà ăn luôn. Anh đói thì ăn trước đi kêu hai con heo lười phía sau này ăn cùng đi!"

"Tôi chưa đói đâu, còn hai người kia ngất ngây rồi chắc không ăn uống gì đâu haha" Dương Thế Minh bật cười nhìn qua kính chiếu hậu nhìn hai người phía sau ôm nhau ngủ.

"Qua con đường này nữa là tới rồi, tốc độ của anh nhanh hơn tôi tưởng"

"Nhưng em cũng dần thích nghi với vận tốc của tôi rồi đấy"

"Ừ"

[....]

Khoảng ba mươi phút sau thì cũng tới nơi, ngôi nhà cô nằm trong một huyện nhỏ, chiếc xe của Dương Thế Minh đậu trước hẻm vì không vào được nên hần đậu ngoài bãi giữ xe gần đó. Lúc đó hai con heo lười phía sau cũng thức dậy mơ màng.

"Tới chưa..." Ly An dụi mắt ngồi dậy.

"Oáp~"

"Dạ thưa hai anh chị..... tới rồi ngủ cho đỡ mệt đi" Hoàng Ngọc Niệm lắc đầu nhìn Ly An và bác sĩ Trần.

"Tới rồi hả...hoang hô" Ly An chạy xuống xe lấy vali ra cô và hần đứng đó đợi hai người này dọn đồ xuống.

"Xong rồi.... đi thôi..."

"Mẹ!!! Mẹ ơi con về rồi đây" cô đẩy cửa vào nhà.

"Niệm Niệm về rồi đấy à?" Mẹ của cô ở phía sau nhà đi lên.

"Mẹ ơi.... con nhớ mẹ lắm" cô chạy nhanh đến mẹ mình ôm chặt vì xa mẹ cũng đã hai năm trời.

"Cái con bé này lớn rồi mà cứ thích làm nũng " mẹ cô xoa đầu của cô vòng tay ôm lấy cô.

"Con đi với ai đó?"

"Dạ tụi cháu chào bác" cả ba đồng thanh.

"Bác ơi.... cháu là Ly An nè nhớ cháu không?" Ly An chạy đến ôm mẹ của cô.

"À... con bé nghịch ngợm nè thích ăn cá nướng nữa, già cả rồi phải đeo kính mới nhìn ra "

"Còn hai người này là...." mẹ cô hướng mắt nhìn sang hấn và bác sĩ Trần.

"Dạ cháu chào bác con là bạn trai của Ly An" bác sĩ Trần cúi đầu chào.

"Dạ chào bác, cháu là bạn trai của Niệm Niệm" hấn cũng cúi đầu lễ phép chào.

"Chu cha ơi... hai cậu này cậu nào cũng phong độ hết lại đẹp trai nữa" mẹ cô tấm tắc khen làm hai người nào đó ngại đỏ mặt.

"Con rể tôi đây sao?" Mẹ cô quay sang hấn nhìn từ đầu đến chân ngăm đánh giá.

"Hai đứa làm nghề gì?"

"Cháu làm bác sĩ chung bệnh viện với Ly An và Niệm Niệm ạ"

"Còn cháu chỉ làm công nhân bình thường thôi bác" lúc này cô và Ly An với bác sĩ Trần bắt đầu nhìn về phía hấn " sao anh ấy nói dối" cô thầm nghĩ.

"Làm gì mọi người nhìn tôi thế?" Hấn giả vờ ngu ngơ.

"À... à.... không có... gì" cả ba lắc tay.

"Thôi mấy đứa nghỉ ngơi đi chặng đường về đây cũng khá mệt lên phòng nghỉ ngơi cho khỏe đi, một lát ra suối bắt cá đi về bác nướng cho ăn"

"Dạ"

* Mèo không rành về đài loan cho lắm, nên những miêu tả của mình chỉ là đại thôi nhé do mình tính đặt nơi khác nhưng mình thích đài loan với lại đặt tên thật như thế này dễ nhớ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chuyến Về Quê Ra Mắt Mẹ Vợ(phần 3)

Sau khi lên phòng đóng cửa lại cô bước lại gần hấn, còn hấn thì do đường khá xa nên cũng hơi mệt nên lên giường nằm nhắm mắt lại.

"Nè, sao lúc nãy anh lại nói dối rằng anh làm công nhân vậy?" Hoàng Ngọc Niệm ngồi gần đó hỏi.

"Thuận miệng nói thôi, muốn coi mẹ em phản ứng sao thôi " tuy không mở mắt ra nhưng Dương Thế Minh biết rằng cô đang ngồi cạnh hấn vương tay ra kéo cô xuống nằm cạnh hấn.

"Anh nghĩ mẹ em ham giàu sang hay sao?" Cô đẩy hấn ra quay lưng đi chỗ khác.(chương này cho nữ 9 đối xứng hô luôn nha).

"Đâu có đâu,mà nói vậy đi đỡ phiền phức" hấn ôm cô chặt từ phía sau cầm tựa lên vai cô.

"Nằm xuống nghỉ ngơi đi, cả chặng đường dài đến như vậy chắc em cũng mệt rồi, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi" kéo cô vào lòng mình, Hoàng Ngọc Niệm cũng thuận tay ôm lấy hấn cả hai cùng nhắm mắt cảm nhận hạnh phúc này, cũng đã lâu rồi cô chưa từng cảm giác bình yên như thế này.

Khoảng gần chiều bên ngoài bắt đầu có tiếng cãi nhau là của Ly An và *Trần Anh

(* từ giờ mình ghi tên của bác sĩ Trần là Trần Anh nha mọi người như vậy cho dễ cứ kêu bác sĩ Trần hoài hơi dài), cô ngồi dậy thấy Dương Thế Minh vẫn còn ngủ nên cô không gọi hắn, đi qua phòng hai người đó trước cửa đã nghe tiếng vang vọng của Ly An.

"Nè sao anh còn nằm đó ngồi dậy tìm tiếp tôi coi!!"

"Tìm gì chứ? anh đang ngủ mà, cho anh ngủ xú đi, đường xá xa xôi anh đuối quá " Trần Anh mắt nhắm mắt mở ngồi đấy gục lên gục xuống.

"Anh bỏ cái cap sặc ở nhà rồi phải không? Em kêu anh đem theo mà!!! Cả cái máy ảnh nữa làm sao mà chụp hình đây chứ...." Ly An lục tung đồng hồ trong vali.

"Ngủ hoài.... ngủ trên xe cả buổi chưa đã hay sao??? Mau lên ngồi dậy tìm tiếp em nhanh một mình em tìm sao nổi đây" Ly An nắm tóc sau đó nắm áo Trần Anh lôi đi không thương tiếc.

Hoàng Ngọc Niệm ở ngoài này lắc đầu nhìn hai người này, cô thì thấy Dương Thế Minh ngủ ngon nên không làm cho hắn tỉnh còn đằng này, Ly An thì nắm đầu nắm áo Trần Anh lôi ra mặc cho anh la ỉn ỏi. Mà Ly An cũng đang trí thật lúc này ở siêu thị cô ấy còn nhờ cô giữ giùm mình cái cap sặc với cái máy ảnh vì giờ đồ của cô chật quá rồi.

"Nè đừng tìm nữa không có đâu"

"Niệm Niệm, cậu thức rồi à vậy thì hay quá vào tìm tiếp tờ cái cap sặc với cái máy ảnh nào, tên heo lười này lo ngủ không tìm tiếp tờ"

"Cái này của ai vậy nhĩ?bỏ trong balô của tớ lúc này ở siêu thị nè" Hoàng Ngọc Niệm đưa cho Ly An làm cô nhảy dựng lên.

"Làm tờ này giờ cứ tưởng để ở nhà rồi chứ, hazz... dạo này đang trí quá trời rồi cảm ơn cậu nhé Niệm Niệm" Ly An bay tới ôm cô.

"Ôi~ được cứu rồi, cảm ơn cô nhé bác sĩ Niệm" Trần Anh lúc này đầu của anh bị Ly An nắm nên giờ nhìn cứ như tổ chim vậy cô và Ly An nhìn mà bật cười.

Quay về phòng định gọi hắn dậy thì không thấy hắn nằm trên giường nghĩ chắc hắn thức rồi, vào lấy quần áo định đi tắm thì thấy hắn từ phòng tắm đi ra chỉ quần chiếc khăn tắm body nam tính của hắn hiện ra, cơ thể rắn chắc nước da màu đồng của hắn làm cô ngại ngùng quay đi chỗ khác.

Dù chưa phải là lần đầu nhìn body hắn nhưng những lần đó toàn là vào ban đêm nên không thấy, nhưng bây giờ vào ban ngày cô mới để ý rõ. Lén nhìn hắn đang lau đầu nước còn đọng lại trên tóc hắn từ từ chảy xuống " ực" cô nuốt nước bọt một cái sau đó định đi ra khỏi phòng.

"Mau đến sấy tóc cho anh nhanh" Dương Thế Minh ra lệnh

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chuyện về quê ra mắt mẹ vợ(phần 4)

"Đến sấy tóc cho anh nhanh" Dương Thế Minh ngồi trên giường ra lệnh.

"Anh tự sấy đi, em còn phải đi tắm" cô vừa đi vào phòng tắm, hắn nói vọng vào.

"Nhất định không?" Nghe giọng này của hắn dù không muốn làm cũng phải làm ngâm ngùi bước đến sấy tóc cho hắn.

Bàn tay thon mịn của cô lướt trên tóc hắn, hắn thì nhắm mắt lại hưởng thụ cô thả chửi trong bụng" bây giờ thấy mình hiền coi mình như con sen vậy, tên chết tiệt không phải sợ anh làm bậy thì tôi đã đập anh một trận rồi" vừa suy nghĩ vừa nắm tóc hắn mạnh hơn.

"Em đang làm gì đó, sấy tóc hay nắm tóc tôi?" Dương Thế Minh ngược mặt lên nhìn cô, giả bộ cười hề hề cho qua chuyện.

"Xong rồi đó" Hoàng Ngọc Niệm vội chạy vào phòng tắm sợ bị hắn mà nổi con thèm khát lên thì nguy.

Vào tắm một lúc thì Hoàng Ngọc Niệm nhìn lại cô vẫn chưa lấy quần áo vào phải làm sao đây? Nếu gọi hắn thì kì quá quần khăn tắm vào mở hé cửa ra nhìn ra phòng thấy Dương Thế Minh đang nằm trên giường nhắm mắt ngủ.

"Minh!!! Anh ngủ rồi hả? Minh ời" đáp lại cô chỉ là tiếng ngáy của hắn. Cô gọi thử mấy lần nữa thấy hắn không động tĩnh gì cô liền đi từ từ từng bước ra không làm cho hắn tỉnh, cảm bộ đồ trên tay thờ phào may quá hắn ngủ say rồi.

Nhưng vừa quay đầu lại chuẩn bị đi vào phòng tắm cô lại đụng trúng hắn hét toáng lên.

"Á... anh... anh... là... ma hả.... mới.... mới... thấy ngủ mà, sao đi không có tiếng động gì thoát ần thoát hiện như ma vậy?" cô lùi về vài bước bị hắn ép

vào tường.

"Em đang cố quyến rũ tôi sao, tôi định ăn chay mà em muốn thì ok tôi chiều ý em" nói rồi hấn bẻ cô quăng lên giường.

"Á... không có.... em để quên quần áo thôi.... tha cho em đi, mình còn đi ra ngoài buổi tối vui hơn nha... tha cho em đi" Hoàng Ngọc Niệm cố bày ra vẻ nhưng người nào đấy lại không nghe kim chặc hai tay cô lên đỉnh đầu.

"Bất cứ có gì vui, bất cứ vui hơn này" thì thầm bên tai cô làm cô đỏ cả mặt.

"Cái gì chứ... Án..." Hoàng Ngọc Niệm vừa muốn mở miệng kháng nghị, bàn tay phủ trên môi liền xâm nhập miệng cô. Cô tức giận khé hai hàm răng lại, hung ác cắn môi hấn đang truy đuổi lưỡi cô không tha một cái.

"A... em dám cắn anh"

"Ai bảo, anh dám hôn em còn định giữ trò nữa chứ"

"A... đừng mà" kéo chiếc khăn tắm của cô ra lộ ra cảnh xuân đầy đặn của cô," Để xem anh phạt em thế nào".

Dương Thế Minh hai mắt sáng lên nhìn cặp ngọc nữ dao động ngay trước mắt, khẽ thở dài: "Nếu ngày ngày đều được thấy xuân quang như vậy, bị cắn chết anh cũng cam lòng." Đôi tay nhanh nhẹn nắm lấy hai luồng tròn trịa, vuốt ve.

"Uhm..."

Hoàng Ngọc Niệm vùng tay hấn ra sau đó đâm vào ngực hấn không thương tiếc "đi cả ngày trời anh không biết mệt sao mà còn..."

Dương Thế Minh luyến tiếc buông hai cặp nhũ làm hấn yêu thích không thôi kia ra, một tay ôm lấy eo nhỏ của hoàng Ngọc Niệm một tay chuẩn xác bắt lấy tay ngọc đang muốn đâm hấn, một lần nữa lại cúi xuống bịt cái miệng nhỏ nhắn đang gào thét của cô. Dương Thế Minh nhu tình mật ý dây dưa lấy lưỡi non mềm, liếm mát truy đuổi, cho đến khi Hoàng Ngọc Niệm ngậy người kháng nghị, phát ra một tiếng hừ lạnh, mới chịu buông tha miệng cô.

"Cộc.... cộc...cộc"Bỗng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, làm cô và hấn giật mình lợi dụng hấn sơ hở cô đẩy hấn ra quần khăn tắm lại chạy ra mở cửa, "òì mẹ ời được cứu rồi, may mắn quá" còn hấn thì nằm đấy thẫn thờ " mỗi lần đang đến đoạn cao trào là có người phá, mất hết cả hứng".

"Ly An bảo tôi qua gọi cô với anh ấy đi ra buổi ấy" Trần Anh thấy cô quần khăn tắm lộ ra vết hôn trên cổ nên vội nhìn đi chỗ khác "xin lỗi tôi đến không đúng lúc phải không?".

"Không có đâu cảm ơn cậu còn không kịp, tôi chuẩn bị ngay" cô đóng cửa lại đi vào phòng tắm tranh thủ thay đồ.

Hấn nằm trên giường " lại là tên đó "hấn vẫn còn nhớ rõ" lần nào cũng vậy lúc ở bệnh viện mém được ăn thịt cũng bị hấn phá lần này cũng vậy"

"Còn nằm đó thay đồ rồi đi này" sau khi thay đồ xong cô đi ra khỏi phòng nói vọng vào đóng cửa lại đi xuống nhà trước.

#mai mèo không có đăng nha mai mèo không có nhà nên không đăng được mấy bạn thông cảm nha

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Dương Thế Minh đành thở dài đi thay đồ sau đó xuống lúc này mọi người đã chuẩn bị đi ra buổi.

"Nè anh đi nhanh lên coi" Ly An kéo Trần Anh đi do cậu vẫn còn buồn ngủ nên mắt nhắm mắt mở đi phía sau Ly An thấy vậy nên kéo cậu chạy đi.

"Oáp~ lâu lâu có một ngày nghỉ mà cũng bắt anh đi ra ngoài nữa mệt muốn chết" vừa đi vừa ngáp.

"Biết vậy tôi cho anh ở nhà rồi, đồ sâu lười"

"Nè hai người còn ở đó cãi nhau mau qua đây đi" Hoàng Ngọc Niệm ngán ngẩm nhìn cặp đôi này cứ như chó với mèo ấy.

"Mà hôm nay nhiều người ra buổi quá, nhìn chung chắc họ cũng là khách du lịch" cô ngồi trên tán đá gần đó nhìn xung quanh.

"Ồ đây cũng khá nhộn nhịp, cũng không quá buồn vì ban ngày như thế này cũng đông vui " Lúc đầu hấn cứ ngỡ là về quê sẽ khá là êm đềm yên tĩnh nhưng nơi đây cũng là nơi khách du lịch đến thường xuyên.

"Cá kia mau bắt đi, kia....để chạy mất bây giờ nó qua chỗ anh rồi kia....chặn nó lại" Ly An kéo Trần Anh xuống suối cả hai cùng rượt con cá chạy từ đầu này qua đầu kia.

"Á...." bỗng Ly An kêu lên một tiếng sau đó té xuống nước.

Lúc này cả ba vẫn còn đang tập trung bắt cá thì thấy Ly An té xuống nước cả ba chạy đến đưa cô lên bờ.

"Nè cậu không sao chứ Ly An " Hoàng Ngọc Niệm cầm lấy chân cô xoa bóp.

"Chắc chân rồi... á..."

"Để tôi làm cho, Ly An em gắng nhịn đau nhé!!" Trần Anh xoa bóp khớp chân cô nhẹ nhẹ sau đó bẻ lại.

"Á....." tiếng la chói tai đó là của Ly An

"Sao rồi đỡ hơn chưa?"

"Đỡ đau rồi nhưng vẫn còn hơi hơi...." Ly An đứng lên chân đi khập khiễng.

"Để tôi đưa cô ấy về, hai người ở đây bắt cá tiếp đi" nói rồi Trần Anh công cô về nhà.

"Không biết cậu ấy có sao không nữa?" Nhìn theo bóng lưng của hai người kia.

"Sẽ không sao đâu, Trần anh cậu ta cũng là bác sĩ mà em lo gì tự cậu ta lo cho Ly An được mà".

Do lúc này cô nhảy xuống nước đỡ Ly An lên nên bây giờ áo ướt cả lộ ra nội y bên trong người mình, hấn sợ những người xung quanh thấy với lại sợ cô bị cảm lạnh nên lấy chiếc áo khoác của mình khoác cho cô.

"Áo em ướt rồi, mặc vào vào đi kẻo lạnh"

"Cơ thể của em chỉ một mình anh nhìn thôi, anh không muốn bất kì anh nhìn cả"

Nghe xong câu đó gương mặt cô bắt đầu ửng hồng nhìn vào đôi mắt của hấn, sao hôm nay cô lại cảm thấy hấn lại quyến rũ đến như vậy vài giọt mồ hôi còn vương trên mặt và ướt chiếc áo somi trắng của hấn.

Càng nhìn cô càng đỏ mặt thấy cô cứ nhìn chăm chăm như vậy Dương Thế Minh ngồi cạnh cô thì thào vào tai " thích ngắm anh đến vậy sao? Vậy thì mặt anh đây ngắm đi đến khi nào em chán thì thôi" đưa gương mặt sát lại cô, lúc này Hoàng Ngọc Niệm mới giật mình đẩy nhẹ hấn ra.

"Tránh ra đi!!! Ai thèm nhìn anh chứ" tát nước vào mặt hấn sau đó chạy đi.

"Nè đứng lại anh bắt được em thì chết với anh xem anh phạt em ra sao" Dương Thế Minh chạy nhanh theo cô hai người cứ thế rượt đuổi nhau quanh đây.

"Cảnh tượng này quen thật, mình đã từng trải qua rồi" vừa chạy cô vừa suy nghĩ tới hình ảnh của Vũ Hạo Văn và cô lúc trước.

#hôm nay đăng một chương thôi nha hôm nay mèo lười quá với lại trong đầu không có ý tưởng gì hết, mai viết chương dài cho mấy man đọc nha có H đây thịt thật thơm ngon nha...♥

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

"Bắt được rồi, xem anh phạt em thế nào" hấn ôm chặt cô trong lòng.

"Thôi đừng giỡn nữa em thua, em thua rồi mau đem cá về nhanh nào"

"Được rồi, bây giờ không phạt nhưng tối về đi anh lấy và vốn lẫn lờ".

Nghe tới đây cô cảm thấy hơi rùng mình, "không ổn rồi lại sắp bị hành rồi mẹ ơi!!!"

[.....]

Về đến nhà cô chạy xuống bếp đưa cho mẹ cô giò cá. "Đem thuốc này lên cho Ly An đi con, đắp vào chân sẽ giảm đau đấy" mẹ cô đưa cho cô chén thuốc già nhuyền.

"Dạ"

"Mấy đứa giỡn gì mà giữ vậy, giỡn đến nổi chắc chân thế này " mẹ cô ngán ngẩm

"Mà này, cháu ra đây nói chuyện với ta một lát" mẹ cô bảo hần.

"Anh đi đi em đem thuốc lên cho Ly An được mà" nói rồi cô chạy đi lên lầu.

[....]

"Cháu và Niệm Nhi quen biết được bao lâu rồi?" Mẹ của cô đưa cho Dương Thế Minh ly trà.

"Dạ thưa bác,Cũng được nửa năm rồi"

"Cháu thật sự yêu Niệm Nhi?"

"Một lòng một dạ thưa bác"

"Nếu vậy thì tốt, mà ta thấy hai đứa cũng trưởng thành rồi hai đứa có dự định gì không?"

"Thực ra lần về đây cháu muốn hỏi cưới Niệm Nhi thưa bác"

"Hai đứa cứ tới đi, càng sớm càng tốt"

[.....]

"Mà cháu năm nay bao tuổi, cha mẹ ở cùng hay là cháu ở riêng"

"Cháu 30 rồi thưa bác, mẹ cháu mất năm cháu 10 tuổi, hiện tại ba cháu sống ở Mỹ. "

"À ra là vậy, xem ra cháu chỉ lớn hơn Niệm Nhi 2 tuổi thôi, à thôi hai đứa có đi dạo đâu nữa thì đi đi bác phải chuẩn bị đồ ăn cho mấy đứa đây"

"Dạ"

Còn ở cô thì vừa đến phòng Ly An đã nghe tiếng của hai người này làm cô nổi da gà mặt hơi đỏ lên.

"An An à yên nào không đau đâu ngoan đi"

"Đau muốn chết đây này, huhu"

"Ng ngoan đi, anh thương mà gắng nhịn chút sẽ hết đau thôi" (hazz.... nghe hơi ám muội ghê□"

"Cộc.... cộc... cộc"

"Cạch" Trần Anh ra mở cửa thấy cô đem chén thuốc trên tay chưa để cô nói đã lấy đem vào

"Cám ơn nhé bác sĩ Niệm, An An à thuốc đây ngồi yên để anh đắp thuốc cho "

"Hai... người... không coi tôi ra gì à? Không thèm cảm ơn tôi một tiếng nữa, làm một ghê ngọt ngào thấy mà phát sợ"

"Haha tôi gấp quá đấy mà xin lỗi cô nhé"

"Thôi cậu chăm sóc Ly An đi tôi ra ngoài đây khi nào có cơm tôi sẽ gọi"

"Được cảm ơn cậu nhiều nhé Niệm Niệm"

[.....]

Vừa xuống lầu cô đụng trúng hần...

" Mẹ nói gì với anh vậy"

"Chuyện người lớn, con nít đừng biết"

"Ai nói em con nít chứ?" cô quay người đi chỗ khác không thèm nhìn hắn.

"Rồi rồi.... mẹ hỏi chúng ta đã có dự định gì chưa?"

"Anh trả lời thế nào?"

"Anh trả lời là lần này về đây là anh đã có dự định hỏi cưới em " thì thâm vào tai cô.

"À.. à... ị sao? Mà em vẫn chưa đồng ý lấy anh mà"

"Không đồng ý, em muốn sau này em có con, con chúng ta không có cha sao?"

"Em... emm... vẫn chưa mang thai mà lo gì"

"Vậy là anh làm em mang thai là được chứ gì" mặt hắn gian hơn chữ gian.

"Biến thái tránh ra, em... em... xuống phụ mẹ đây " cô đẩy hắn ra sau đó chạy đi để hắn đứng ở đây nhìn hành động ngượng ngùng của cô mà cười.

chap H mèo đang viết nhé đăng chap này trước lát chap H sau đừng hối nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lấy cả vốn lẫn lời

Vừa xuống lầu cô đụng trúng hắn...

"Mẹ nói gì với anh vậy"

"Chuyện người lớn, con nít đừng biết"

"Ai nói em con nít chứ?" cô quay người đi chỗ khác không thèm nhìn hắn.

"Rồi rồi.... mẹ hỏi chúng ta đã có dự định gì chưa?"

"Anh trả lời thế nào?"

"Anh trả lời là lần này về đây là anh đã có dự định hỏi cưới em " thì thâm vào tai cô.

"À.. à... ị sao? Mà em vẫn chưa đồng ý lấy anh mà"

"Không đồng ý, em muốn sau này em có con, con chúng ta không có cha sao?"

"Em... emm... vẫn chưa mang thai mà lo gì"

"Vậy là anh làm em mang thai là được chứ gì" mặt hắn gian hơn chữ gian.

"Biến thái tránh ra, em... em... xuống phụ mẹ đây " cô đẩy hắn ra sau đó chạy đi để hắn đứng ở đây nhìn hành động ngượng ngùng của cô mà cười.

[....]

"Anh gọi họ xuống ăn đi, có đồ ăn rồi đấy" Hoàng Ngọc Niệm bảo hắn.

"Ừm"

"Đây hai người có cơm rồi xuống ăn này"

"Được rồi, bọn tôi xuống liền"

"Wow, đồ ăn thơm quá bác gái nấu có khác" Ly An đi khắp khiến tới bàn ăn.

"Cái con bé này, nịn là giỏi, mà chân sao rồi đã bớt đau chưa?"

"Dạ cháu đỡ rồi "

"Này ăn con cá này đi, ngon lắm "mẹ cô gấp cho Ly An con cá ngon nhất.

"Mẹ!!!... mẹ thương Ly An hơn con rồi" Hoàng ngọc Niệm thấy vậy làm nũng

"Con bé này, lớn rồi còn phân bì à? Ly An bị đau chân nên phải chăm sóc tốt chứ?" Mẹ cô cốc vào đầu cô một cái rồi đau.

"Cô cứ bị đau chân đi rồi mẹ cô cũng chứ gì" Trần An lúc này cũng lên tiếng.

"Anh xúi bậy tôi đây à?"

"Thôi được rồi, không ai cung em thì có tôi ở đây cung em là đủ rồi này ăn món này đi ngon hơn này" Dương Thế Minh thấy tình hình sắp cãi nhau nên lên tiếng, gấp món khác vào chén của cô.

Sau bữa cơm mọi người bắt đầu về phòng của mình, do hôm nay mệt mỏi quá sau khi tắm xong thì cô lăn vào chăn ngủ.

Khoảng một lúc sau khi cô đang mơ màng trong giấc ngủ thì bỗng cảm thấy thân mình như có vật gì đó đè lên người, Hoàng Ngọc Niệm từ từ mở mắt ra vừa đúng lúc đem bộ dáng sắc tình của Dương Thế Minh toàn bộ rơi vào đáy mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, mặc dù đã từng nhìn hân như thế này rồi nhưng cô vẫn không thể nào thích nghi được, người đàn ông này luôn luôn có nhu cầu khủng bố cùng tính lực cực kì mạnh đối với cô, cũng đặc biệt yêu thích ở trên người cô in dấu đủ loại màu sắc hình dạng, mỗi lần thân thiết tuyệt đối muốn đem toàn thân cô sờ hết liếm hết mới bằng lòng bỏ qua.

Nhìn hân như thế này cô cực kì xấu hổ tròng mắt đen không khỏi chậm rãi sâu hơn, lộ ra một chút kinh ngạc lạ thường.

Nhìn thấy ánh mắt như thế của hân, Hoàng Ngọc Niệm có dự cảm chẳng lành đúng rồi lúc chiều hân đã bảo" tối về anh lấy cả vốn lẫn lời".

Chờ cô ý thức được Dương Thế Minh có thể làm là chuyện gì, thân thể của cô đã hoàn toàn không chịu sự khống chế của cô, mà hoàn toàn nằm ở trong tay của Dương Thế Minh.

Hân hướng về phía cô lộ ra một nụ cười nhẹ sắc tình, ngay sau đó cúi đầu, hôn nơi mềm mại đào huyết kia, đầu lưỡi chọt đâm vào, không ngừng liếm mút, không đem cô làm cho nước giã giũa không chịu bỏ qua.

"Ừm..." Hoàng Ngọc Niệm kêu lên một tiếng, đôi tay nhỏ bé không tự chủ được nắm lấy tóc của Dương Thế Minh, đôi môi anh đào không tự chủ được phát ra tiếng kêu "a..."

nghe thấy thanh âm đó khiến cho Dương Thế Minh càng thêm hưng phấn, sức lực liếm láp cũng bộc phát lớn hơn. Ở phía trên tiểu trần châu màu hồng mượt mà đầy đặn liếm một cái liền sau đó chính thức tiến công vào nơi đào nguyên này, khó khăn chen vào, cảm thụ tầng tầng lớp lớp thịt non bao quanh chiếc lưỡi của mình, đầu lưỡi bị kẹp chặt làm đau, lại có loại khoái cảm khác thường từ đầu lưỡi dâng lên,

Thân thể của cô mềm mại quả thật có thể khiến cho mọi người đàn ông đều sẵn sàng dâng hiến linh hồn của mình cho cô, thân hình nhắn nhụy mềm mại, tràn đầy co giãn, còn có mùi thơm làm say lòng người. Hân ra sức đem đầu lưỡi rong ruổi tìm kiếm, đầu lưỡi có lực quét ngang hoa huyệt*tron mềm, khiến cho cô không khỏi phát ra tiếng yêu kiều.

Cắn lấy hoa nguyệt thủy nộn nũng nịu phía trên tiểu trần châu. Nơi đó là điểm mẫn cảm nhất của người phụ nữ, ngày thường hơi chạm một cái cũng có thể muốn chết người, huống chi hân ở đây còn cố ý dùng sức đi gặm cắn?

"Ừm... đừng... đừng... mà...um..."

Một tiếng kêu ra ngoài, mang theo chút nước nỏ, rất rõ ràng là chịu không nổi, thân thể của cô vốn là vô cùng mềm mại lại nhạy cảm, sau bị hân dạy dỗ càng thêm nhạy cảm quá mức, làm sao mà chịu được cái này, bình thường người phụ nữ có thể chỉ là run run một chút, sau đó tận tình hưởng thụ, nhưng mà cô thì không được, chỉ cần thoáng chạm vào, cho đài hoa một chút xú kích thích, là có thể để cho thân thể cô ngất ngây đến rối tinh rối mù.

Không để ý đến lời cô hân càng làm càn bên dưới kích thích càng thêm mãnh liệt, thân thể đáng yêu của Hoàng Ngọc Niệm đang run lên bần bật!

Ngay lập tức liền xâm nhập vào cơ thể cô

" A...đau chết mất huu" Vội vàng nhả ra nụ hồng phấn mềm mại trong miệng, động tác bên dưới chậm lại hân nâng lên khuôn mặt nhỏ bé của cô đang khóc như đóa hoa lê đắm mình trong mưa, dịu dàng dịu dõ." Bảo bối ngoan, dù đã bao nhiêu lần rồi mà em vẫn chắc như vậy, thả lỏng ra ngoan nào nghe lời anh " Tròng mắt đen chớp chớp, đầu tiên là đưa tay ra sờ nắm lấy đôi tay bé nhỏ đang đặt trên vai của mình, siết siết một chút, sau đó chọt cúi người ôm lấy Hoàng Ngọc Niệm, đôi môi cuồng loạn bắt đầu hôn tới tấp trên gương mặt trắng nõn, vừa gặm, vừa liếm.

Một chút, một chút hân đi vào sâu hơn Khi hân hoàn toàn tiến vào cô, hai người không hẹn mà cùng phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Ngượng ngùng nhắm mắt lại, lại vì vậy càng thêm cảm nhận được rõ ràng cảm giác hân đang trong cơ thể mình. Vật nam căn cứng nóng ở trong hoa huyệt*âm ướt mềm mịn như lụa càng phát sung lên, đâm vào cô chặt càng khó chịu, thậm chí ngay cả ngoài mặt nổi lên gân xanh cùng mạch máu,cô

cũng có thể rõ ràng nhận thấy được.

Lông mi thật dài hơi rung động, môi hồng cũng mím thật chặt, thân thể mềm mại như hoa cứ như vậy ở dưới thân của hắn bị hắn áp chế điều khiển cô, khiến cô càng điên đảo.

#hazz.... thịt đây□

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Lời kể của dương thế mình

*Những dòng dưới đây ta sẽ nhường lại cho Minh caca kể truyện nhé bye ta đi hóng soái ca của ta đây....□

Sáng hôm sau Niệm Nhi vẫn còn ngủ êm đềm, tôi thấy cô vẫn còn mệt do chuyện đêm qua nên cũng không gọi cô ấy dậy, nằm cạnh đấy mà ngắm Niệm Nhi ngủ. Nhìn Niệm Nhi lần này bỗng dưng trong đầu tôi lại có một suy nghĩ không biết từ khi nào, cô ấy... lại quan trọng đối với tôi như vậy?

Nhớ ngày nào cô ấy còn say sấn ngã vào lòng tôi, lúc đó tôi chỉ nghĩ cô ấy thật bệnh hoạn, là loại con gái dễ dãi nữa chứ...

Nhưng nào ngờ khi lên giường với tôi cô ấy lại van xin tôi tha cho cô ấy hazz... đàn ông chúng tôi làm sao có thể tha cho một người phụ nữ nào tự nguyện lên giường với mình chứ, nếu buông tha cho cô ấy quả thực tôi chẳng phải đàn ông.

Cứ thế thời gian trôi qua chúng tôi bên nhau cũng nửa năm rồi, mặc dù tôi chưa bao giờ tỏ tình cô ấy cả với lại cũng chưa bao giờ cho cô ấy một quan hệ gì đó với tôi. Vì lúc đầu tôi thấy cô ấy rất thú vị chỉ muốn chơi đùa thôi.

Tôi nghĩ cô ấy cũng như những người phụ nữ khác thôi dùng cách này để leo lên giường với tôi để có chỗ đứng trong giới thượng lưu.

Nào ngờ tình cảm của tôi ngày một lớn dần lên, khi bên cạnh Niệm Nhi tôi cảm thấy rất bình yên, hạnh phúc. Khi nhìn thấy Niệm Nhi và tên bất tài Vũ Hạo Văn nói chuyện cùng nhau con ghen của tôi dường như bốc hỏa trên đầu.

Hắn đã từng phụ Niệm Nhi mà hắn còn cả gan đến gần để trêu ghẹo cô ấy càng làm máu điên tôi nổi lên. Vì vậy sau lần đó tôi đã rất muốn cho cô ấy một danh phận khi ở cạnh tôi.

Làm phu nhân của tôi chỉ mãi mãi là của tôi, nên lần về quê này tôi chỉ muốn hỏi cưới cô ấy và biến Niệm Nhi mãi mãi là của tôi.

Bỗng tôi cảm thấy đôi mắt Niệm Nhi bắt đầu chớp chớp ngay lập tức tôi nhắm mắt lại giả vờ ngủ, dù không mở mắt ra nhưng tôi cảm nhận được Niệm Nhi đang nhìn tôi sau đó tay cô ấy nhẹ đặt lên gương mặt của tôi.

"Đúng là ngay cả ngủ cũng đẹp trai như vậy" dù là lời nói rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai tôi đấy nhé, dễ gì mà không nghe được như vậy uổng lắm vì cô ấy đang khen tôi mà. Từ trước đến giờ chỉ bị cô ấy bảo là biến thái lần đầu tiên được cô ấy khen đấy.

Tôi cảm nhận được hơi thở cô ấy đang tiến gần lúc này tôi không kìm chế được nữa, tay nhanh chóng kéo cô ấy xuống đặt dưới thân mình, do hành động quá bất ngờ của tôi nên Niệm Nhi cũng hơi hoảng hốt gương mặt bắt đầu ửng hồng lên.

"Anh biết là anh đẹp trai rồi, muốn hôn thì hôn đại đi cần gì phải lén lả lén lút như vậy?" Từ phía trên nhìn xuống gương mặt của cô ấy thật sự muốn cắn một phát để thỏa mãn.

"Ai?? Ai.... hôn anh chứ? Chỉ là... chỉ.. là.... thấy con gì đó đậu trên mặt anh định..... định phui thôi" cô ấy bắt đầu nhìn phía khác không dám nhìn thẳng vào mặt tôi, hành động bị bắt quả tang này thật là đáng yêu quá đi..

"Vậy sao?? Vậy là hui nhầm em rồi, vậy đền đáp cho em một nụ hôn vậy" tôi bắt đầu cúi xuống chưa kịp để Niệm Nhi mở lời tôi đã ngấu nghiến môi anh đào bé nhỏ này, thật sự muốn nuốt cô ấy vào bụng để thỏa mãn, đúng là tiểu yêu tinh.

"Uhm..." Niệm Nhi khẽ rên một tiếng, tôi thật sự không nhịn được nữa vừa định ăn thịt cô ngay bây giờ lại là tiếng gõ cửa vang lên.

"Cộc.... cộc..... cộc...."

Azzz...ĐM chết tiệt lần nào cũng thế là sao vậy chứ, mắt cả húng tôi đành đứng dậy đi vào phòng tắm còn Niệm Nhi vội lấy khăn tắm quấn vào người sau đó ra mở cửa.

"Trời đất ơi... giờ này là giờ nào rồi còn chưa thay đồ, quần khăn tắm thế này... hay là... hai người" Ly An bắt đầu giờ giọng.

"Đâu... đâu... có nghĩ tắm vậy không, tơ mới tắm đây, cậu tự nhiên gõ cửa gấp quá nên quần khăn tắm ra thôi".

"Hừm... được rồi không chọc nữa mau thay đồ đi chơi thôi, ở nhà thì buồn lắm"

"Được rồi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nụ hôn lãng mạn

Khi Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Minh đi xuống thì lại nghe tiếng của hai người kia cãi nhau, Hoàng Ngọc Niệm chỉ biết lắc đầu đúng là thương nhau lắm cắn nhau đau mà.

"Tụi con ra thành phố chơi nhé mẹ"

"Ừ, đi đi ra đây vui hơn ở đây mà khi nào các con về Đài Bắc thế?"

"Sáng mai tụi con lên đường sớm, tại vì mốt là tụi con lại phải đi làm nữa rồi, tranh thủ về sớm cho mấy người này nghỉ ngơi để hôm sau đi làm"

"Ừ, tuy mấy đứa về chỉ có hai ngày thôi nhưng cũng đủ vui rồi, rảnh nhớ về thăm ta đấy!!!"

"Dạ, con tranh thủ lắm mới xin được hai ngày nghỉ để về thăm mẹ đấy"

"Ừ, mấy đứa đi chơi vui về"

Sau đó cả bốn người cùng lên xe ra thành phố, ngồi trên xe cô mới để ý nảy đến giờ vẫn chưa hỏi thăm Ly An.

"Cậu hết đau chưa Ly An?"

"Hết rồi, chạy nhảy được rồi đây này" Ly An giở chân lên đưa gần đến cô.

"Nè bỏ cái chân của cậu xuống đi, cậu trả lời được rồi cần gì mà phải đưa vào gần mặt tớ vậy".

"A.. haha... xin lỗi nhé!!!"

"Mà nè, hôm nay bộ có lễ hội gì hay sao mà đông người vậy" Trần Anh nhìn ra ngoài cửa xe thấy khá đông người chen lấn dẫn tới kẹt xe.

"Không phải đâu ở đây ngày nào cũng nhộn nhịp thế này mà, dù gì thì đây cũng là thành phố mà như ở Đài Bắc thôi không biết gì hết" Ly An lên giọng.

"Em... lại thích chọc anh vậy sao?"

"Thì sao?"

"Nên nhớ hôm qua ai ngồi cả buổi chăm sóc cho em đấy".

"Thế á? Thế cái khoe à?"

"Hazzz... hai người... đi chơi mà làm ồn im lặng không tôi bỏ cho đi bộ đấy" lúc này hấn cũng mệt mỏi với hai người này.

Cả hai nghe thế im bật luôn, Hoàng Ngọc Niệm nhìn hấn mà cười vỗ tay" hay đấy cách của anh nhanh gọn lẹ".

Vào tới thành phố Dương Thế Minh lái xe đậu vào bãi gần đấy, cả bốn cùng đi dạo khắp thành phố đầu tiên họ đi siêu thị.

Đi một lát thì bỗng dưng cô quay lại không thấy Ly An cũng không thấy Trần Anh đâu cả Dương Thế Minh," Minh lạc họ rồi sao?"

Định gọi cho họ thì hấn ở phía sau chạy đến" bây giờ phải nắm tay anh chặt đấy!!! Kẻo bị lạc biết chưa?"

"Mà họ đâu rồi" cô quay quanh tìm

"Chắc lạc rồi, kệ đi cho họ riêng tư đi chúng ta cũng nên vậy, dù gì Ly An cũng rảnh ở đây mà có gì họ bắt xe về trước hoặc gọi cho chúng ta thôi em yên tâm"

"Ừ, cũng yên tâm chút rồi"

"Reeng.... reeng...." điện thoại của cô vang lên, "là Ly An"

"Alo, tớ nghe đây"

"Hai người đang ở đâu thế?"

"Đang ở trong siêu thị đây"

"À... vậy hai người đi chơi đi tui tui đi một lát sẽ ra xe đợi hai người đó bye chúc vui về nhé"

"Hazz.. hai cái người này thiệt là..."

"Sao vậy?"

"Họ đi chơi riêng rồi, lát nữa họ ra ngoài xe đợi mình"

Cứ thế ngày hôm đó cô và hấn đi siêu thị mua hết món này đến món kia, hấn đành ngâm ngùi xách một đồng đồ cho cô, cùng nhau đi ăn cùng ngắm hoa.

"Nè qua bên đây chơi đi!!!" Hoàng Ngọc Niệm vẫy tay bảo hấn qua đi cap treo.

"Đi cap treo à? Em không sợ độ cao sao?"

"Không sợ"

Sau đó cả hai cùng lên cap treo, ở phía trên nhìn xuống cảnh vật thu nhỏ lại, cô thích thú nhìn cảnh vật bên dưới ngắm những vườn hoa xinh đẹp. Ngồi cạnh nhìn hành động của cô Dương Thế Minh khẽ cười mỉm bây giờ hấn thực sự đã biết được hạnh phúc đơn giản thế này sao?.

"A... anh... mau nhìn kia..." Hoàng Ngọc Niệm chỉ những đàn chim từ trên núi bay xuống tạo nên một khung cảnh cực kì lãng mạn.

"Niệm Nhi" khi vừa nghe hấn gọi quay sang thì gương mặt cô và gương mặt hấn đã kề sát nhau chỉ còn cái nhút nhích của cô là có thể chạm môi rồi.

Lần này hấn không tự chủ động hôn cô mà chính cô lại nhắm mắt lại khẽ hôn lên môi hấn như chuồn chuồn lướt qua, làm Dương Thế Minh giật mình lần đầu tiên mà cô chủ động hôn hấn. Ngay lập tức từ bị động thành chủ động không để cô rời khỏi môi mình ghi chặt đầu cô lại.

"Ước gì thời gian dừng lại ngay lúc này thì tốt biết mấy...." hấn thầm nghĩ

#xin lỗi hôm qua ko đăng chương mới cho m.n do chơi ngu đăng xuất nick xong quên pass tới sáng mới mò nhớ lại ☐

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Đến tận tối thì Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Minh cùng ra bãi đỗ xe thấy hai con người kia đang lót dép ngồi đợi, vì lúc đi hấn đã khóa xe nên hai người đó không thể vào xe được nhìn như hai người tị nạn vậy....

"Hazz.. hai người đó ngủ ở đó rồi hay sao mà giờ này chưa ra nữa?" Ly An ngồi than vãn.

"Phải biết vậy lúc đó đi theo họ là được rồi đâu cần ngồi đợi thế này"

"Nè hai con người kia, về không đấy" Hoàng Ngọc Niệm chống tay nhìn họ.

"Cuối cùng cũng chịu về rồi mừng quá"

"Haha cho chưa ai bảo lúc này đi riêng làm chi"

"Mấy đứa về rồi à? Đã ăn gì chưa mau vào ăn đi này" vừa lúc cả bốn người vừa đi vào thì mẹ của cô cũng mang thức ăn vào.

"Dạ, tui con thì ăn lúc chiều rồi còn họ thì con không biết ạ" Hoàng Ngọc Niệm chỉ tay về hai người kia.

"Tụi con chưa ăn đọi về để ăn món của bác gái nấu đấy hehe"

"Được rồi, vậy thì hai đứa vào ăn đi còn Niệm Nhi với cháu đi nghỉ sớm đi để mai còn đi sớm còn hai đứa cũng ăn nhanh rồi đi nghỉ đi nghe không?"

"Dạ..."

Lên phòng hấn vào tắm trước rồi tới cô, sau đó cô bước ra thấy hấn đã ngủ thấy vậy cô đến kéo chăn lên đắp cho hấn, sau đó định ra sofa ngủ vì sợ hấn như đêm trước nổi cơn thú tính của mình mà ăn thịt cô mất. Định đi thì ngay lập tức bị hấn tóm lại kéo vào trong lòng.

"Ngủ sớm đi, mai còn phải đi sớm nữa" nằm trong lòng hấn hai má của cô bắt đầu ửng hồng, đẩy hấn ra

"Đừng nhúc nhích, không là anh không kìm chế được mà ăn em đấy!!"

Sau câu nói đó cô nằm bất động không dám nhúc nhích sợ chỉ một cử động nhỏ của mình thôi sẽ bị hấn thịt mất.

"Bảo bối nhỏ ngoan lắm"

Sáng hôm sau cả bốn người dậy khá sớm, chào tạm biệt mẹ của cô.

"Mẹ ơi.. con về thành phố đây.... mẹ ở lại giữ gìn sức khỏe tết con sẽ về thăm mẹ"

"Bác ơi... tụi cháu về nga, nhất định tết bọn cháu sẽ về để ăn món đặc sản ở đây lần nữa đấy"

"Cái con bé này, chỉ thích ăn với uống thôi"

"Mà nè, mấy đứa cũng lớn rồi mau mà lập gia thất đi... đặc biệt là con đó Niệm Nhi mẹ thêm cảm giác được bông cháu lắm rồi đó"

"Mẹ à... chuyện đó cứ từ từ mà tính"

"Bác yên tâm nhất định cháu sẽ đưa Niệm Nhi về gặp gia đình sau đó sẽ chọn ngày lành tháng tốt để đám cưới"

"Ừ... vậy là tốt rồi"

"Thôi tụi con đi đây"

"Đi đường cẩn thận"

Cả bốn người cùng nhau lên xe, hai con heo kia vẫn tiếp tục công việc thường làm đó là ngủ, sau khi thấy hai người đó ngủ rồi cô mới mở lời.

"Nè... em có đồng ý lấy anh sao?"

"Hửm? Không đồng ý? Tại sao?" Mặt hấn lúc này đen hơn nhọ nồi quay qua.

"Tại vì... em đã từng bị phản bội.... nên...." nói đến đây giọng cô hơi nghẹn lại vì cô rất sợ, sợ mình sẽ bị phản bội một lần nữa tại tên khốn Hạo Văn đã tạo một vết thương mà khó có thể lành.

"Em không tin anh?"

"Không phải là không tin, mà là trong lòng bọn đàn ông các anh chỉ các anh mới hiểu em làm sao hiểu được"

"Hãy tin anh, anh không giống họ"

"Vậy thì anh chứng minh đi"

"Được thôi..."

[.....]

Họ cứ thế im lặng không nói lời nào cho đến khi tới nơi. Tới bệnh viện hấn dừng xe lại cho Ly An và Trần Anh xuống xe sau đó lái xe về biệt thự.

"Em đi ngủ đây, em mệt rồi"

"Ừ, ngủ đi anh đi làm chút việc"

Cô vào phòng ngủ đến tận hai tiếng đồng hồ, khi thức dậy nhìn đồng hồ mới lấy mà đã hai tiếng rồi cô định nằm ngủ khoảng mười lăm phút thôi nào ngờ ngủ đến tận hai tiếng.

"Mùi gì vậy? Thơm quá" cô đẩy cửa ra khỏi phòng đi theo mùi thơm đó xuống phòng bếp.

"Thức rồi à? Đến đây ăn đi nào!!!"

"Sao anh biết là em?"

"Con heo nhà em thức dậy cũng gây tiếng động như vậy ai mà chả biết"

"Em không phải heo"

Nhìn kĩ hần lúc này rất giống sói ca a~ đeo tạp dề thật giống những anh chàng sói ca trong tiểu thuyết vậy á.

Thật không ngờ trên giường thì cảm thú còn bây giờ thì thật là sói ca quá đi đây là suy nghĩ của chị ấy.

#ta cũng muốn có sói ca như vậy hiuhiu□

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ghen

Sáng sớm vẫn như thường lệ, Dương Thế Minh vẫn nấu bữa sáng cho cô và họ cùng nhau đi làm đưa cô đến bệnh viện trước sau đó mới lái xe đến công ty.

"khoan đã...." hần kéo cô lại sau đó nhẹ hôn lên môi cô hành động đó làm cho một người đứng từ phía xa nhìn hần như muốn nuốt chửng hần vào bụng.

"Thiệt là đang ở bệnh viện đó.." Hoàng Ngọc Niệm đánh khề vào mặt hần sau đó xuống xe, Dương Thế Minh khề cười sau đó lái xe đi.

[.....]

Vừa vào thi các y tá chào cô, cô cũng lịch sự chào lại, một cô y tá tới đưa cho cô một bó hoa.

"Bác sĩ Niệm trong thời gian cô không có ở đây thì người đó vẫn tới gửi hoa cho cô ạ, đây là bó lúc sáng người đó gửi còn lại thì tôi đã để trong phòng cô hết rồi"

"Được rồi cảm ơn cô" Hoàng Ngọc Niệm nhận lấy bó hoa từ tay cô y tá đó, sau đó về phòng của mình.

Vào phòng trên bàn đã được đặt sẵn ba đóa hoa oải hương khô, đây là loài hoa mà Hoàng Ngọc Niệm thích nhất, mà nó cũng mang lại một kỉ ức buồn nhất của cô. Từ từ mở lá thư được kèm với bó hoa.

"Rất muốn biết tôi là ai đúng không hẹn bác sĩ Niệm sau khi tan ca hãy đến quán cà phê trước cổng tôi sẽ đợi ở đó, chào...."

người gửi dấu tên."

"này càng làm mình tò mò rồi đây..... mà có nên đi không nhỉ? Lỡ là một tên biến thái thì sao?" cô ngồi đấy suy nghĩ.

"mà kệ mình cũng đang ở cùng một tên biến thái mà, để xem là thần thánh phương nào?"

Sau khi tan ca cô xách túi xách lên sau đó đi ra quán cà phê trước cổng, nhìn quanh cũng chả có ai "chẳng có ai gạt mình à?" Vừa định đứng lên đi thì người phía sau kéo cô vào lòng.

"Xin lỗi, anh tưởng em không tới"

"Mùi hương này, giọng nói này, là hần" Hoàng Ngọc Niệm đẩy người đang ôm chặt cô ra.

"Là anh???" Cô ngồi xuống ghế Hạo Văn cũng hiểu ý cô ngồi xuống ghế đối diện quả thực nhìn cô từ lúc chia tay đến giờ cô lại mê người đến như vậy, vậy mà khi lúc ở cạnh cô hần lại không hề nhận ra.

"Là anh.... em.... vẫn còn hận anh?"

Còn về phía Dương Thế Minh lúc vừa đến công ty thì tên Tống Xuân Lăng vừa từ thang máy xuống vỗ vai hắn.

"Người anh em.... đi chơi vui vẻ chứ? Hôm nào cho tôi gặp mặt tầu tầu nào!!"

"Được, rảnh sẽ cho cậu gặp, mà nên nhớ chớ nhìn ngấm đề ý nếu không...." nói tới đây hắn dừng lại nhưng cũng đủ khiến Tống Xuân Lăng hiểu ý hắn.

"Tôi đi có mấy ngày thôi vẫn ổn chứ?tôi nghi cậu lắm đấy"

"Thưa.....Dương Tổng vẫn bình thường cậu nghĩ xem tôi quản lý công ty còn giỏi hơn cậu đấy"

"Hừm... giỏi..."

"Mọi người giám đốc đến rồi mọi người mau vào phòng họp"

[....]

"Mọi người nghĩ thế nào?" Dương Thế Minh nói.

"Dương Tổng đúng là thông minh hơn người, thật tuyệt chúng tôi tán thành"

"Được rồi kết thúc tại đây, mọi người nghỉ đi "

"Dương Thế Minh cậu có hay tin gì chưa hình như ba cậu đang cặp với cô người mẫu Nysa đấy, thân hình bốc lửa lắm nha." Tống Xuân Lăng đưa cho hắn cuốn tạp chí.

"Kệ ông ta, tôi không quan tâm"

Tống Xuân Lăng đành im lặng, còn hắn ngay sau đó đi ra xe lái xe đến đón cô.

[.....]

Hiện tại ở chỗ cô, dù không thích hắn nhưng cô chỉ giao tiếp vài câu coi như là phép lịch sự.

"Hân ư? Phải nói là rất hận"

"Anh xin lỗi, vì tất cả những gì đã gây ra, về với anh đi.... anh sẽ thay đổi nhất định anh sẽ làm em han phúc" Hạo Văn đứng dậy kéo cô lên ôm vào lòng lần này hắn không để cô thoát. Còn Dương Thế Minh vừa đến đã thấy cô bị một người đàn ông khác ôm vào lòng. Đôi mắt của hắn bắt đầu rực lửa đầu hắn như muốn bốc hỏa, mở cửa xe đi xuống.

"Buông tôi ra..." cô vùng vẫy khỏi tên Hạo Văn

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đúng, là anh ghen đó!!!

"Buông tôi ra" Hoàng Ngọc Niệm cố gắng thoát khỏi vòng tay của Hạo Văn.

"Bốp" Hoàng Ngọc Niệm tát vào mặt hắn đôi mắt căm phẫn nhìn hắn.

"Tôi không có thời gian ở đây ôm ôm ấp áp với anh, tự mà về ôm tiểu tình nhân của anh đi".

Vũ Hạo Văn thấy Dương Thế Minh từ xa đi tới hắn liền nở một nụ cười nhạt, nâng cằm cô lên hôn vào môi cô "ừm" sau đó dùng đôi mắt thách thức về phía hắn. Hoàng Ngọc Niệm tròn mắt nhìn Vũ Hạo Văn đang hôn cô.

Hắn từ xa thấy hành động của Vũ Hạo Văn ngay lập tức chạy đến kéo cô về phía mình, sau đó giáng vào mặt Vũ Hạo Văn một cú đấm làm hắn ngối đầy ôm mặt.

"Minh... anh...." cô nhìn đôi mắt rực lửa của Dương Thế Minh vừa định nói gì đó nhưng nhìn hắn như vậy cô không giám lên tiếng nữa, lần đầu tiên cô thấy hắn tức giận đến vậy.

"Người của Dương Thế Minh cũng dám động vào sao? Vũ Tổng muốn công ty bị phá sản sao?"

"Haha... xin lỗi, mà anh cũng nên biết cô ấy từng là vợ sắp cưới của tôi."

"Vũ Hạo Văn anh đúng là đồ đê tiện, tôi và anh đã chia tay rồi anh cứ nhắc mãi chuyện đó?" cô nhìn mặt hắn mà chán ghét.

"Chẳng qua chỉ là món đồ chơi sài rồi bị cô ấy vứt thôi, nể tình ba của cậu tôi chỉ cảnh cáo cậu nếu dám đụng vào Niệm Nhi lần nữa tôi không tha cho cậu đâu". Dương Thế Minh nói rồi ôm cô vào lòng sau đó đi ra xe.

"Hoàng Ngọc Niệm... cô ấy mãi là của tao, tao sẽ cướp cô ấy về mày đợi đi" Vũ Hạo Văn hướng đôi mắt về phía bóng lưng cô và hắn.

Trên xe cô rất muốn giải thích với hắn nhưng hắn không thèm nhìn cô một cái cũng không mở lời, "chẳng lẽ giận rồi sao?" Cô thầm nghĩ.

Về tới nhà hắn đi thẳng vào nhà, thường ngày còn mở cửa xe cho cô "tên chết bầm này, mình có làm gì đâu mà giận chứ?" Cô thầm nguyên rủa.

Đành tự mở cửa sau đó chạy theo sau lưng hắn, Dương Thế Minh đi thẳng lên phòng luôn cô đứng đấy ngán ngẫm "vẫn chưa làm bữa tối cho mình mà".

Thế là tối đó cô đành để bụng đói và ra phòng khác ngủ, nằm lăn qua lăn lại không ngủ được Hoàng Ngọc Niệm thấy thiếu thiếu gì ấy, với lại đói nữa cái bụng của cô ngày một kêu to hơn.

Bỗng một mùi thơm bay đến mũi cô là mùi đồ ăn.

"Thơm quá, ọt~~" cô lén la lén lút xuống bếp là hắn đang nấu đồ ăn cho cô sao.

"Không, hắn ta giận mình mà... nếu mình hỏi hắn nấu cho mình hả, hắn trả lời không thì què lắm. Mà nếu chảnh thì đòi huhu làm sao đây"

Hoàng Ngọc Niệm đứng đấy tự đọc thoại, đằng này Dương Thế Minh đã thấy cô đứng đó thật ra là hắn ăn rồi, nhớ lại lúc chiều chắc cô chưa ăn gì nên xuống bếp nấu cho cô, rõ là đang giận nhưng vẫn còn quan tâm lo lắng cho cô thế đấy.

Hắn thấy cô như vậy giả bộ ăn gì đó sau đó đi thẳng lên phòng còn cô thấy hắn đang đi lên nên trốn sau cánh cửa "đội hắn đi lên thì mình ăn được rồi".

Sau khi thấy hắn đã lên đến phòng và đóng cửa lại cô mới chạy vào bếp lục đồ ăn.

"Thơm quá, đúng là một ngày không có hắn chắc mình chết đói quá" thế là lao vào chén sạch hết đồng đồ ăn thu gợn chén bát như chưa có gì xảy ra (như ăn trộm vậy bà...).

Đi lên phòng cô ngó vào phòng hắn thấy hắn đã ngủ, "đói thì cũng đã ăn mà vẫn thấy thiếu gì ấy" sau đó đẩy cửa đi vào phòng hắn.

"Đã ngủ rồi sao? Tên Dương Tổng biến thái đâu rồi? Lớn rồi mà vẫn trẻ con như vậy....." cô nhìn hắn thì thầm.

"Hay là anh... ta đang ghen nhỉ"

"Đúng, là anh đang ghen đó" câu nói của hắn làm cô giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Em đang ghen rữ anh?

"Đúng, là anh đang ghen đó!!!" Tuy cô nói rất nhỏ mà hắn không mở mắt ra nhìn nhưng vẫn nghe và biết được cô đang nhìn hắn.

"O... anh... anh.. chưa ngủ sao?" Giọng nói của hắn cất lên làm cô giật mình.

"Không ngủ được"

"Không có em nên không ngủ được à?" Mạnh mẽ hỏi.

"Tự đa tình đấy à?"

"Em... em... chỉ hỏi thử thôi mà, hay là anh giận chuyện lúc nãy sao?"

[....]

"Thật ra, tên đó cứ gửi hoa đến chỗ em hoài và tặng cả chiếc nhẫn nữa còn viết thư báo ra quán gần đây để biết hần, em tò mò rất muốn biết đó là ai nên... mới đi, không ngờ lại là hần.... do không phòng bị nên bị hần ôm chặt như vậy, chứ... em không có hẹn hò với hần đâu".

Hoàng Ngọc Niệm cố giải thích chắc hần hiểu lầm cô định nói lại tình xưa với tên Hạo Văn đó nên mới như vậy.

"Nè, anh nghe em nói gì không đấy? " do nãy giờ tập trung kể nên không để ý, hần đã quay sang chỗ khác lúc nào không hay.

"Anh.... vừa phải thôi chứ, em giải thích mà không tôn trọng em à?"

"Còn giận nữa.... tên Dương Tổng bá đạo đâu rồi?, già rồi mà như con nít vậy"

"Vậy năm đó mà giận đi mặc kệ anh"

Thấy hần không động tĩnh gì cô đứng dậy đi ra ngoài, sau đó lại cảm thấy mình hình như là hơi nặng nề thì phải, đứng đấy một lát sau đó lại nghĩ ra một cách.

"Đứng rồi, thử xem anh còn giận được không?"

Lần này cô mở cửa lén lút đi vào, từ từ bước tới giường hần, sau đó trèo lên người hần vuốt ve vùng bụng hần rồi dần lên ngực. Dương Thế Minh cảm nhận được bàn tay của cô đang nghịch cơ thể hần "tiểu yêu tinh này lại làm mình sắp không kìm được rồi".

Dương Thế Minh hé mắt lén lén nhìn cô, thấy cô từ từ nhắm mắt dựa vào bờ ngực rắn chắc của mình, hàng mi cong thỉnh thoảng lay động, đôi môi đỏ thắm cong lên, tỏ ra đang giận vì hần lạnh nhạt với cô, gương mặt trắng nõn cũng nhuốm một tầng đỏ ửng, đáng vẻ quyền rũ khẽ kéo áo somi của mình xuống ngang vai, lúc này càng làm hần không nhận được mà muốn ăn ngay lập tức.

"Thật là... mình đã gắng làm thế này rồi mà không động tĩnh gì sao?" Cô nhìn lên thấy Dương Thế Minh vẫn nhắm mắt không cử động gì.

Lần này Hoàng Ngọc Niệm lại càng ra sức uốn đi uốn lại trong ngực hần, Cứ làm như vậy vài phút, Dương Thế Minh hết kìm nổi liền ngay lập tức nắm chặt lại đôi tay đang vuốt ve ngực hần kéo đè xuống từ bị động thành chủ động nằm trên người cô, trực tiếp đem cô lột sạch sẽ.

"Chịu động tĩnh rồi sao? Anh có biết làm vậy em rất muốn đào cái hố để chui xuống không?" Cô dùng tay che lại mặt đã đỏ ửng nãy giờ của mình.

"Đang cố quyền rũ anh? Thật ra định giả vờ giận em thôi, nhưng em lại làm anh không kìm chế được rồi"

"A... anh... lưu manh.." đâm vào ngực hần.

"Hahaha chịu khó làm bữa tối của anh đi "

"Ừm" ngay lập tức đôi môi hồng đào đã bị hần chiếm trọn mà mát, thăm dò trong khoang miệng lưỡi hần đùa giỡn với chiếc lưỡi của cô cả hai cùng quần quít, tay cô từ từ đặt lên vai hần dần ôm lấy cổ hần kéo lại.

Hành động này càng làm hần điên cuồng lúc này cô chỉ khẽ rên nhẹ vài tiếng nhưng vẫn không đẩy ra, Dương Thế Minh liền tùy ý trên người cô muốn làm gì thì làm. Môi từ từ dờ xuống mát mẻ nụ hồng đỏ thắm vừa ngậm đã thẳng đứng lên, vừa châm lửa khắp nơi trên người cô. Làn da của cô cực tốt, nơi nào cũng trơn mịn, Dương Thế Minh yêu thích vuốt ve không buông tay, thậm chí có nơi bị chà xát đến nổi lên dấu đỏ.

Cảm giác tê liệt trên ngực khiến cho Hoàng Ngọc Niệm không nhận được nhẹ nhàng ngậm lên một tiếng nhu nị, nghe được âm thanh này Dương Thế Minh nhất thời khí nóng dâng trào, chỉ cảm thấy dưới bụng như nhóm lên một đốm lửa, bao nhiêu ghen uất cũng khiến hần muốn nổ tung lên rồi.

"A, ừm,...khó chịu...khó chịu."

"Niệm Nhi...em cảm thấy nơi nào khó chịu, hả?"Dương Thế Minh làm chuyện xấu, vừa hướng đến lỗ tai của cô thổi khí nóng, vừa đem tay lén xuống thăm dò phía dưới cơ thể cô. Nơi nào đó của Hoàng Ngọc Niệm đã bao giờ chịu được sự trêu chọc như vậy, da thịt non mềm bị bàn tay hần vuốt ve, điểm mẫn cảm trên cơ thể cũng bị hần nắm giữ, khắp cả người đều đang bị thiêu đốt.

"Uhm.. Minh... em... khó chịu" tách hai đùi của cô ra, đem toàn bộ cơ thể của cô mở rộng phần dưới bụng cũng đã sớm ra sức chờ phát động, tiểu huyết của cô rất nhỏ, thật may là đã có chút ướt, khó khăn lắm mới có thể chứa được một ngón tay của hần.

"Minh Minh....Muốn...em muốn..."

"Muốn cái gì? Nói ra đi, Niệm Nhi" Dương Thế Minh rút ngón tay ra, kề bên lỗ tai cô khàn khàn nói, hần nhìn thấy rõ chất lỏng trong suốt ẩm áp bao quanh, ngón tay lại ra ra vào vào, chất lỏng theo đó chảy xuống, không nhận được lại tặng thêm một ngón.

Bàn tay cô sờ loạn trên người hần, sờ đến cơ bụng sáu múi liền dừng lại, cứ liên tục vuốt ve, giống như đứa bé tìm được đồ chơi yêu thích của mình.

Đây là trắng trợn quyền rũ hần còn có thể nhận sao? Mồ hôi Dương Thế Minh từng giọt từng giọt rơi trên người Hoàng Ngọc Niệm tựa như có thể đốt cháy cả làn da cô. Hần rút ngón tay ra, đỡ hông của cô, động một cái liền đâm thẳng vào.

"A..Đau...quá" nước mắt Hoàng Ngọc Niệm liền chảy xuống, thân thể đau đớn như bị xé rách vẫn như lần đầu, vẫn đau như vậy.

"Ngoan,...Niệm Nhi, không ai ức hiếp em, đừng động, thả lỏng ra sẽ không đau nữa" khẽ thì thầm vào tai cô dự dõ.

Dương Thế Minh lại vừa hôn khắp trên người, bàn tay nắm thật chặt, đè ép hai bờ mông, dùng sức ép cô vào phía hắn, dán chặt vào hắn không chừa một kẽ hở, thân thể theo tiết tấu của hắn mà đông đưa.

"Nói! Nói em yêu anh!" Hắn cường thế ra lệnh, phần dưới không ngừng ra vào bên trong cơ thể cô.

"Em...em yêu...A a... Anh."

"Nói lần nữa!"

"Em...yêu anh..."

#máu mũi của ta... a.... đau tim quá....□

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hôm sau trong khi Hoàng Ngọc Niệm vẫn còn đang say giấc nồng, hắn đã dậy và chuẩn bị xong rồi nhưng không định đánh thức cô vì thấy cô còn khá mệt mỏi vì chuyện đêm qua.

Trong lúc đang ngắm cô ngủ thì điện thoại cô phát sáng lên, là tin nhắn đến Dương Thế Minh vốn tò mò nên mở tin ra xem dòng số khá lạ vì cô không có lưu vào danh bạ.

"Niệm Nhi..."

"Là anh đây, Hạo Văn đây"

"Em đang làm gì đấy?"

"Đã dậy chưa?"

"Anh đón em đi ăn nhé!"

"Giờ này theo anh nghĩ chắc như thường lệ em vẫn chưa ăn gì đúng không?"

"Niệm Nhi!!"

Dương Thế Minh vẫn nằm đấy kéo từng tin nhắn một lên xem bật cười nhếch miệng.

"Niệm Nhi, em vẫn còn ngủ à? Hay em không muốn trả lời anh?"

"Không nói gì coi như là em đồng ý đi ăn cùng anh rồi đấy, anh sẽ qua đón em"

Đọc dòng tin đó hắn nhíu mày lại sau đó bắt đầu soạn tin.

"Muốn mời bà xã tôi đi ăn sao? Vậy tôi không ngại đi cùng được chứ?"

Bên này Vũ Hạo Văn thấy trả lời hắn tưởng là cô nên mừng vội mở máy lên, đập vào mắt hắn là dòng tin đấy.

"Sao có thể là hắn? Chẳng lẽ hắn và Niệm Nhi sống chung sao? Vậy có nghĩa từ nãy đến giờ hắn đọc tin..." Vũ Hạo Văn bắt đầu nhăn mặt, gương mặt bắt đầu đỏ lên vì tức giận.

"Mày đợi đấy, tao sẽ khiêu chiến với mày trong lúc mày chưa phòng bị gì tao sẽ đánh up công ty của mày đợi đấy.... miếng mồi ngon tao không có thì mày cũng đừng hòng có" Vũ Hạo Văn quăng điện thoại xuống đất sau đó lái xe đi.

[.....]

Phía hắn, thấy Vũ Hạo Văn không trả lời hắn mỉm cười một nụ cười lạnh.

"Ừm" cô vươn vai một cái sau đó từ từ mở mắt nhìn sang thấy hấn đang đắm chiều nhìn cô.

"Sao không gọi em dậy, sắp trễ rồi " cô quần khăn tắm vào người sau đó chạy nhanh vào phòng tắm.

Khi cô bước ra thì hấn đưa cho cô coi dòng hội thoại lúc nãy.

"Người tình của em nhắn này, còn định mời em đi ăn đấy anh đã xử lí êm xuôi rồi"

"Anh đúng là..... siêu ghê nói một câu thôi mà hấn mất tâm dạng rồi" cô đọc đoạn hội thoại đó mà gai óc cứ thế mà nổi.

"Mau lên ăn đi, đồ ăn đã nguội cả rồi" bỗng hấn cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, lắc đầu mạnh một cái.

"Anh sao vậy?" Thấy hấn đi loạng choạng thì cô chạy đến hỏi.

"Không sao, không sao, mau ăn đi.... anh đi lên phòng lấy hồ sơ" từ lúc tỉnh dậy đến giờ đầu hấn cứ như búa bổ, khó chịu, lại cảm thấy trong người lạnh vô cùng rõ ràng là trời dạo này rất nóng.

"Hắt xì....chẳng lẽ bị bệnh rồi?" Hấn lấy viên thuốc cảm uống vào sau đó đi xuống đưa cô đến bệnh viện.

"Em thấy anh xanh xao lắm rồi đó, hay là vào bệnh viện để em khám xem "

"Anh không sao đâu, thôi đi đi trễ rồi đấy" sau khi cô xuống xe thì hấn cũng rời đi, trong lòng cô có cảm giác gì đó lúc nãy nhìn hấn xanh xao lắm.

"Reeng....reeng...." điện thoại của cô bắt đầu vang lên là Ly An gọi.

"Cậu đến chưa...."

"Tớ đến rồi đây mà giọng cậu sao thế? Cậu khóc à?"

"Niệm Niệm mẹ tớ vừa nhập viện vì con đau tim lại tái phát, hôm nay chúng ta phải phẫu thuật gấp cho mẹ huhu"

"Đợi tớ... tớ tới rồi đây" cô chạy thật nhanh vào bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Bị bệnh

Còn về phía hấn thì đang lái xe thì cảm thấy khó chịu trong người, nhưng hấn vẫn để ý rõ ràng một người nhân viên của công ty hấn đi cùng với Vũ Hạo Văn, trước mắt khá mờ ảo vội dừng xe lại sau đó lấy chai nước ra uống đại viên thuốc cảm có trong túi lúc sáng hấn đã đem theo phòng hồ.

Vội rút điện thoại ra chụp lại hình của người nhân viên đó gửi cho Tống Xuân Lăng, sau đó điện cho Tống Xuân Lăng.

"Mau cử người đi điều tra nhanh, là nhân viên của công ty mình"

"Được rồi"

"Mà đó chẳng phải Vũ Hạo Văn sao? Tên bắt tài đó..."

"Đừng khinh thường hấn.... mau điều tra đi, hấn muốn khiêu chiến, được để tôi cho hấn khiêu chiến, trò chơi dần vui rồi đây"

Sau khi uống xong viên thuốc thì hấn thấy cũng đỡ hơn tình hơn lúc nãy, bỗng điện thoại vang lên.

"Thế Minh có lẽ hôm nay em sẽ về trễ nên anh không cần rước em, có gì Ly An đưa em về hôm nay mẹ cậu ấy lên con đau tim rồi phải nhanh phẫu thuật gấp nên anh ở nhà ngủ sớm nhé uống thuốc vào, hôm nay em thấy anh xanh lắm đấy"

"Ừm, được rồi bác ấy nặng hơn anh nên hãy gắng chữa trị đi "

"Ừm" ngắt điện thoại nghe giọng hấn lúc nãy hình như khá buồn, nhưng cô biết làm sao được vì tình hình bác gái khá nghiêm trọng.

Vừa đến công ty Tống Xuân Lăng cũng vừa từ thang máy bước ra thấy hấn đi chao đảo đỡ lấy hấn.(mùi đăm mẻo đầu đây khự khự)

"Người anh em... sao thế? Sao xanh xao vậy?"

"Hơi chóng mặt thôi.... sao rồi, đã điều tra chưa?"

"Đang đi điều tra khoảng tối tối sẽ có tin cho cậu"

"Sao tên bắt tài đó dám khiêu chiến với cậu chứ? Hắn muốn lấy trứng chọi đá à?"

"Có lý do cả và tôi biết lý do của hắn"

"Sao sao???? Có phải là dành gái không? Haha đoán cái này không đúng mới là lạ "

"Đúng rồi đấy..."

"Đại tẩu thật là chắc khuyh nước khuyh thành lăm, càng ngày càng nôn nóng muốn biết mặt quá"

"Ê, nè đi đâu vậy?"

"Bảo mọi người vào họp nhanh!!!"

"Mọi người mau vào họp"

[.....]

"Ủa sao nay lại họp?"

"Họp đột xuất vậy ta..."

"Nghe nói là bắt gặp nhân viên chúng ta đi cùng với giám đốc của Vũ Thị đấy"

"Ra là vậy người đó sớm bị sa thải thôi"

Sau khi cuộc họp kết thúc thì Dương Thế Minh lái xe về nhà ghé tiệm thuốc sau đó mua chút cháo, xem ra phải tự chăm sóc rồi.

Đi từ từ vào nhà một lúc thì cảm giác choáng váng cộng thêm phần nhức đầu làm hắn đứng không vững. Hắn dùng sức lắc lắc cái đầu rồi vịn vào tường bước từng bước nhỏ đi về phía cầu thang.

"Khụ... khụ... khụ..." Kiểu này không ổn rồi,

với tay mở tủ lạnh lấy chai nước tu một hơi rồi trèo lên giường đắp chăn. Nhức đầu chưa đỡ hơn mà còn có thêm tình trạng nóng lạnh nữa làm hắn loay hoay tung chăn rồi lại đắp chăn khoảng 15 phút sau hắn mệt quá ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trong khi đó cô đang tiến hành ca phẫu thuật nhưng trong lòng vẫn bồn chồn không yên, Lăng Đức thấy mồ hôi trên trán cô chảy xuống kèm với gương mặt lo lắng.

"Cô ổn chứ bác sĩ Niệm? Cô làm được không vậy? Tôi thấy cô không tập trung lắm"

"Không sao tôi ổn mà"

"Niệm Niệm, tớ thấy sắc mặt cậu không ổn hay cậu về nghỉ ngơi đi.. cứ để tớ và bác sĩ Lăng Đức và Trần Anh cậu đừng lo.... mẹ tớ sẽ ổn mà"

"Không được tớ không thể để các người ở đây mà về nghỉ ngơi được cũng không thể bỏ mặt cậu Ly An"

"Cứ nghỉ ngơi đi, Lăng Đức cũng là bác sĩ giỏi nhất ở đây đấy cậu còn lo?"

"Vậy nhờ mọi người vậy tôi về đây, có gì cứ gọi cho tôi"

Cô chạy thật nhanh ra ngoài sau đó thay đồ lấy áo khoác mặc vào vội bắt taxi về, linh cảm không tốt. Cảm điện thoại lên gọi nhưng hắn không bắt máy"đội em, đừng làm sao đấy!!!"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chăm sóc

Sau khi về tới nhà cô đẩy cửa vào điện thoại thử xem Dương Thế Minh có nhà không, nhưng hắn không bắt máy.

"Làm gì mà không bắt máy vậy nè?" Đi lên phòng hắn xem thử.

Vừa vào thì thấy hắn đang nằm trên giường ngủ gương mặt tái xanh, thấy vậy Hoàng Ngọc Niệm lấy tay sờ thử trán hắn.

"Nóng thế này? Tên này muốn tự giết mình hay sao chứ, sao không nói mình tiếng nào vậy nè" sau đó lấy nhiệt kế đo thử.

"Sốt 40 độ ư? Minh mà không về chắc đem hắn đi chôn quá" Hoàng Ngọc Niệm tự vỗ trán lắc đầu.

"Nóng... nóng... quá..."

Nhìn sang thấy hắn hai má hơi đỏ gương mặt tái xanh, nhìn qua chắc có lẽ sốt do cảm cúm, khẽ cởi từng cúc áo của hắn ra do sốt khá cao nên phải để hắn thoáng mát một chút.

Hơi đỏ mặt vì hành động của mình cô quay sang chỗ khác và bắt đầu cởi quần áo của hắn, sau đó lau khắp người hắn rồi lấy một bộ quần áo khác thoáng mát cho hắn

Sau đó lấy khăn bông thấm nước ấm đặt lên trán của hắn.

"Phù~" khẽ thở dài một tiếng, đi xuống bếp lấy bật cháo trên bàn đã để sẵn hâm nóng lại, do lúc này về mệt quá nên Dương Thế Minh chỉ để ở trên bàn rồi đi lên phòng ngủ luôn.

Lên phòng thấy hắn mở mắt tỉnh dậy nhưng vẫn còn mê man, Hoàng Ngọc Niệm đưa ly nước cho hắn uống thuốc.

"Nè, uống thuốc đi"

"Cám ơn... sao... em... lại về sớm vậy?"

"Do lúc chiều thấy anh hơi xanh xao nên về xem thử"

"Đang lo lắng...cho anh đúng không? Mà ai thay đồ cho anh thế?"

"A... cái này.... a.. anh ăn cháo đi uống thuốc rồi thì phải ăn ngay đi kẻo nguội" nhanh chóng đánh trống lảng qua chuyện khác.

Dương Thế Minh thấy vậy bất giác mỉm cười, "anh còn mệt lắm, đúc anh ăn đi!!!"

"Được rồi, a nào...." nhìn Hoàng Ngọc Niệm lúc này rất quan tâm mình nên hắn cũng vui trong lòng, quả thực cảm giác được chăm sóc là vậy bị bệnh nặng đến mấy hắn cũng cam lòng.

"Tại sao biết mình bị bệnh mà không nói với em, dù sao em cũng là bác sĩ em cũng biết lấy thuốc cho anh uống mà"

"Anh nghĩ mình chỉ bệnh nhẹ chắc không sao nên không có nói"

"Hừ... lần sau dù có bệnh nặng nhẹ gì cũng phải nói nghe chưa.... "

"Tuân lệnh bà xã"

"Hừm, giờ thì ngủ đi" giục hắn đi ngủ, do còn mệt nên Dương Thế Minh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, xem ra cả đêm phải thức chông hắn ngủ rồi.

Hoàng Ngọc Niệm bước ra dọn hết chén bát của ngày hôm nay rửa sạch rót sẵn cho hắn ly nước để cạnh đó, sau đó mới đi ngủ lần đầu tiên Hoàng Ngọc Niệm lại vì một người mà chạy đôn chạy đáo đến vậy.

"Minh thực sự... đã mở lòng rồi sao?" Đặt tay lên tim mình từ từ cảm nhận nó luôn đập nhanh khi nhìn thấy Dương Thế Minh.

Khi thấy hắn bị bệnh thì bồn chồn lo lắng không yên phải chạy về xem tình hình hắn mới chịu được, có lẽ cô đã dần tiếp nhận tình cảm của hắn rồi nhưng hiện tại cô vẫn còn lo sợ vì vết thương trong lòng của cô quá lớn nên đã mất lòng tin trong chuyện tình cảm rồi.

Nằm suy nghĩ một lát thì đưa tay sờ thử lên trán hắn thấy đã giảm nhiều, lúc này cô mới yên tâm từ từ khép mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tập nấu ăn

Sáng hôm sau Hoàng Ngọc Niệm dậy khá sớm, đáng lẽ ra giờ này cô phải nằm trên chiếc giường êm ái của cô mới đúng, nhưng mà bây giờ mới có 5h30 mà cô đã dậy rồi.

Sờ thử trán của hân thấy cũng đã bớt nóng chỉ còn hơi ấm ấm thôi, nhẹ xoa đầu hân sau đó rời khỏi giường vệ sinh cá nhân.

Sau đó lấy điện thoại gọi thử cho Ly An xem tình hình mẹ cậu ấy thế nào rồi.

"Reeng...reeng...."

"Alo" tiếng Ly An vang lên bên đầu dây bên kia.

"Ly An mẹ cậu sao rồi? Phẫu thuật thế nào ổn không vậy?"

"Niệm Niệm à.... mẹ..."

"Mẹ cậu thế nào? Mau nói đi!!!" Ở bên đây cô nghe Ly An nói như vậy giật cả mình bắt đầu hoảng mẹ Ly An liệu có bị làm sao không, nếu có thì là lỗi của cô đã không ở đó giúp mọi người.

"Mẹ tớ.... đã.... KHỎE RỒI HAHAHHA"

"Cái con nhỏ này, làm tớ đau tim muốn chết mà nè xin cho tớ đi trễ hôm nay nhé!!!"

"Sao vậy? Mà cậu đã khỏe chưa?"

"A... tớ còn hơi mệt nên lát nữa sẽ đi"

"Ok... mà nghỉ ngơi khỏe hân đi nhé, thôi tớ đi lo cho mẹ đây bye"

Hoàng Ngọc Niệm lắc đầu lơ nói dối Ly An rồi biết làm sao giờ, rõ ràng là lo cho hân chứ có bệnh hoạn gì đâu, nếu nói lo cho hân sẽ bị Ly An trêu chọc nữa mất thôi đành im lặng vậy.

[.....]

"Hôm nay anh ấy chắc vẫn còn mệt, chắc sẽ không nấu gì được đâu nhỉ?"

"Hay là.... tranh thủ mình thử nấu xem sao... dù gì mình cũng rất thích nấu ăn nhưng từ nhỏ mẹ không cho nấu, đến giờ vẫn chưa biết nấu gì cả. Tranh thủ vừa chăm sóc cho anh ấy vừa biết nấu ăn luôn chẳng phải quá tốt sao"

Bắt tay vào việc làm Hoàng Ngọc Niệm lục tìm lại cuốn sách dạy nấu ăn đã rất cũ do Ly An tặng cho cô vào hai năm trước, do không có thời gian để xem qua nên đã để ở trong chiếc túi xách của mình, cô chỉ xem qua vài lần thôi có vài món bồi bổ nên nấu cho hân ăn.

Dù gì thì hân cũng lo lắng cho cô nhiều đến vậy chẳng lẽ ngay cả việc nấu cho hân ăn cũng không được sao? nếu như vậy thì cô đã quá vô tâm rồi.

"A... món canh gà hầm hạt sen này xem ra cũng dễ, nguyên liệu may quá có sẵn trong tủ lạnh này...."

"Vậy đi... nấu một tô cháo thịt với canh gà hầm hạt sen này bồi bổ cũng tốt"

Thế là cô bác sĩ của chúng ta bắt tay vào chuẩn bị nguyên liệu và xem sách hướng dẫn, loay hoay một lúc thì cũng nấu gần xong xem ra hân ta là người có phúc thật đấy, đây là lần đầu cô nấu ăn mà, đem hân ra làm chuột bạch cũng được, nhưng cô tin vào tài nấu của mình lắm nha.

"Phù~ thế là xong, lần đầu lão nương nấu đấy hân chắc sẽ cảm động lắm" Hoàng Ngọc Niệm tự tán thưởng mình trong suy nghĩ.

Mang hai món ăn lên phòng đã thấy hân đã dậy và đang ngồi trước máy tính liên tục gõ lạch cạch, ngay cả bệnh cũng làm việc không nghỉ ngơi gì cả, dạo này do thời tiết thay đổi với lại hân hay thức khuya làm việc, ăn uống cũng không điều độ nên mới dẫn đến bệnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Em nấu? thế có ăn được không?

Hoàng Ngọc Niệm bước nhanh tới đặt đồ ăn lên bàn sau đó dặt lấy laptop đem đi chỗ khác, lúc này Dương Thế Minh mới hay rằng cô vào phòng.

"Em làm gì đấy?"

"Mau ăn đi còn uống thuốc nữa, hôm nay lão nương cất công nấu đấy ăn thử đi!!" Dương Thế Minh nhìn tô cháo trước mặt nghi hoặc hỏi.

"Là em nấu?"

"Chứ còn ai nữa, cảm động lắm đúng không?"

Hắn nuốt ực một cái sau đó nhìn tô cháo trước mặt có nên ăn không nhỉ? "Em nấu?thế có ăn được không???"

"Người ta bỏ công sức từ sáng sớm đến giờ để nấu đấy"

"Vậy anh phải ăn rồi không thôi uống công sức em sáng giờ, mà nè nhà còn thuốc đau bụng không?"

"Chi vậy? anh chỉ bị cảm thôi mà...."

"Phòng hờ ấy mà.."

"Anh khỏi ăn đi... em ăn một mình đây..." vừa định bụng đi thì tay hắn đã ngăn lại.

"Phu nhân của anh nấu thì anh phải ăn chứ, đừng giận mà"

Nhanh chóng bụng tô cháo trên tay ăn một cách nhanh chóng, nhưng sắc mặt hắn bỗng dừng lại và từ từ cảm nhận đánh giá, cũng không quá tệ chỉ có điều hơi nhạt một chút nhưng cũng tạm được.

Dù gì cũng lần đầu cô nấu, được thế này cũng khá ổn rồi. Nhưng hắn lại giả bộ nhăn mặt sau đó ôm bụng định dọa cô một chút đấy mà.

"Chết anh rồi Niệm Nhi à... anh... đau bụng quá...ui... ui..."

"Anh sao vậy? tại sao lại đau bụng chứ? thôi hay là đừng ăn nữa em đi mua cái khác cho anh ăn nhé".

Hoàng Ngọc Niệm cuốn cuộn lên định đi thì bị Dương Thế Minh kéo mạnh lại, làm Hoàng Ngọc Niệm mất đà ngã nhào vào người hắn mặt cô lúc này đỏ như trái cà chua.

Vì mặt hai người lúc này khoảng cách rất gần nhau, chưa để cô phản ứng đã kéo cô lại hôn lên đôi môi anh đào của cô như đang chào đón.

Lúc đầu quá bất ngờ nên cô vùng vẫy đẩy hắn ra nhưng thấy hắn kiên cố giữ chặt ở đầu cô thế này, không thể nhúc nhích gì nữa đành để hắn điều khiển.

"Anh.... đúng là đồ lưu manh...đúng là đồ lợi dụng mà.... " quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn hắn.

"Anh giống thôi... phu nhân anh tuy lần đầu nấu cho anh ăn nhưng cũng khá vừa miệng anh đấy...."

"Anh đừng có nói dối... không ngon thì cứ nói đại đi..."

"Anh nói thật đấy, sau này việc bếp núc nên đổi lại cho e xử lý đấy nhé!!"

"Vậy... uống thuốc đi để em kiểm tra xem đã hạ sốt chưa" Hoàng Ngọc Niệm đi lấy nhiệt kế đo cho hắn.

"Hạ sốt rồi, giờ anh phải nghỉ ngơi hôm nay không được đi làm... nghỉ ngơi đi, cái laptop này em sẽ giữ không được làm việc nữa nghe rõ chưa..."

"Được rồi... được rồi... anh nghĩ là được chứ gì?"

"Ừm... ngoan lắm" xoa xoa đầu hắn sau đó xuống bếp dọn dẹp chén bát.

Từ khi nào mà Hoàng Ngọc Niệm lại đắm đuối đến vậy chứ? Có phải sức mạnh của tình yêu hay không?

[.....]

Còn về phía hắn sau khi cô ra khỏi phòng thì hắn nằm xuống bắt đầu suy nghĩ.

"Cô ấy biết quan tâm mình rồi"

"Còn học cả nấu ăn nữa chứ.... ngoài mặt thì như vậy chứ trong lòng lại lo lắng cho mình"

"Có lẽ nên nghỉ ngơi rồi, mấy ngày nay cứ lo lắng chuyện công ty chả chọn mắt được hazz.. "

Sau đó hắn cũng từ từ đi vào giấc ngủ....

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Trong lúc Hoàng Ngọc Niệm còn đang say sưa dọn dẹp thì bỗng tiếng chuông vang lên.

"Tôi tới ngay đây" Hoàng Ngọc Niệm nhanh chạy ra mở cửa.

"Ồ... Dương Thế Minh có nhà không?" Tống Xuân Lăng hơi giật mình vì lần đầu tiên thấy con gái trong nhà hắn, thậm chí chắc có lẽ đây là đại tẩu mà hắn nhắc đến rồi.

"Có, cậu là...."

"Tôi là Tống Xuân Lăng là huynh đệ tốt của Dương Thế Minh"

"A.... ra là vậy mời cậu vào nhà"

Đi theo phía sau cô Tống Xuân Lăng cảm giác rất quen thuộc hình như anh đã gặp cô ở đâu rồi thì phải?. Anh ngồi xuống sofa nhìn quanh nhà, mà anh ta đâu rồi? Hoàng Ngọc Niệm vào bếp mang trà ra.

"À... anh tìm anh ấy có gì không?"

"Do hôm nay thấy cậu ta không đi làm, điện thoại cũng không bắt máy nên tôi mới đi đến đây, mà cô là bạn gái của cậu ấy sao?"

"Trông cô ta cũng xinh đẹp hèn chi làm Dương Thế Minh và Vũ Hạo Văn say mê đến vậy...." Tống Xuân Lăng trầm nghĩ

"À... cũng gần gần... là vậy" Hoàng Ngọc Niệm không biết phải trả lời sao, vì cô vẫn chưa đồng ý làm bạn gái hắn cơ mà.

"Anh ấy bị bệnh nên không đi làm được"

"Cô nhìn rất quen hình như tôi gặp cô ở đâu rồi thì phải? Cô tên gì vậy?"

"Tôi tên Hoàng Ngọc Niệm"

"Hoàng Ngọc Niệm...." Tống Xuân Lăng lẩm bầm tên cô sau đó bắt đầu nhớ ra.

"Đúng rồi... cô có phải bác sĩ Hoàng Ngọc Niệm của bệnh viện NTUH không?"

"A... phải"

"Cô từng chữa trị cho bà tôi lúc đó, cứ tưởng không còn cứu được nữa nhưng sau ca phẫu thuật của cô bà đã khỏe lại rồi" Tống Xuân Lăng mừng rỡ ôm chặt lấy cô, làm cô hơi đỏ mặt nhẹ đẩy anh ra.

"Không phải chỉ có tôi đâu, rất nhiều bác sĩ khác nữa mà"

"Cô là thần tượng của tôi đấy, cô biết không?"

"Vậy à... cảm ơn cậu nhé"

[.....]

Còn về hắn khi thức dậy thì không thấy cô đâu chỉ đi đem chén xuống bếp thôi sao mà lâu vậy chưa lên, hắn chọn mắt cũng được nữa tiếng rồi. Thấy vậy Dương Thế Minh từ từ ngồi dậy đi xuống tìm cô.

Vừa tới cầu thang đã nghe tiếng nói của cô và người đàn ông khác mặt hắn lúc này bắt đầu đen hơn chữ đen nữa (□) hậm hực đi xuống, thì ra là tên Tống Xuân Lăng chỉ mới gặp cô lần đầu mà tên này và cô lại trò chuyện vui vẻ đến vậy.(lại ghen nữa, nhà ông này bán giấm à?)

Hoàng Ngọc Niệm và Tống Xuân Lăng vẫn vui vẻ trò chuyện nhưng không hề để ý đến người đang bốc hỏa đằng sau, là đang bơ hấn hay là không nhìn thấy thật đây....

"E... hèm..." hấn ho một tiếng cho biết rằng hấn đang có mặt ở đây.

"O.. anh dậy rồi à? "

"Đại ca... anh dậy rồi à? đại tẩu xinh đẹp thế này mà cứ giấu mãi, tiểu đệ này mà không đến thăm chắc không biết đến khi nào mới được gặp đây"

"Ai cho cậu đến đây..." giọng nói lạnh như băng vang lên.

"Anh đã khỏe chưa để em xem nào" cô phá tan bầu không khí ngột ngạt lúc này bước đến sờ trán hấn thử.

"Mát rồi này, vậy em yên tâm rồi, thôi hai người nói chuyện đi nha em đi làm đây" xách túi lên định đi thì bị hấn kéo lại.

"Để anh đưa em đi...."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

"Để anh đưa em đi"

"Không cần đâu, nay cho em tự lái xe đi một mình đi... lâu rồi em chưa được lái xe nha... nha..." Hoàng Ngọc Niệm bắt đầu làm nũng hai mắt chớp chớp làm vẻ dễ thương, người nào đó bị hành động này mà hớp hồn nên không thể từ chối được.

"Chỉ hôm nay thôi đây..."

"Yeah.... yêu lắm" cô nhón chân lên hôn phớt lên má hấn sau đó chạy đi.

"Chà chà... đại tẩu đúng là biết sai chiêu mỹ nhân kế quá, hành động dễ thương như vậy ai mà chả bị mê hoặc chứ".

"Ai cho cậu tới đây...." nhớ lại chuyện lúc nãy Tống Xuân Lăng và cô cười đùa vui vẻ hấn lại phát cáu."

"Người ta lo cho đại ca mà, thấy hôm qua anh mặt xanh như tàu lá chuối vậy rồi hôm nay không đi làm đến thăm không biết ơn tôi còn hỏi câu đấy nữa"

"Mà nè đại ca... anh quen đại tẩu thế nào thế?"

"Tình một đêm"

"What the hội? Dị cũng được sao??? Rồi cura đến giờ đây à mà quen được bao lâu rồi?"

"Năm rồi"

"Năm năm?? Mà giấu thằng em này không cho biết luôn... hazz... cứ tưởng anh em chúng ta theo chủ nghĩa ế thế mà, đại ca đã bỏ cuộc chơi rồi".

"Lo mà tìm bạn gái đi, không chừng sau này không ai lấy cậu đấy!!!"

"Hừm, lo rằng mấy cô gái kia muốn có được tôi hơi bị khó chứ ở đó không ai dám lấy tôi á? Tiêu chuẩn của tôi là phải như đại tẩu đấy..."

Bỗng hấn quay qua lờm một cái làm Tống Xuân Lăng rợn sóng lưng, chỉ cái nhìn thôi cũng đủ giết người rồi.

"Không phải tôi nói đại tẩu đâu mà anh lo.... kiểu người dễ thương giống vậy ấy mà, đừng tức giận " Tống Xuân Lăng thấy vẻ mặt của Dương Thế Minh như vậy chạy đến vuốt giận cho hấn.

[....]

"Mà chuyện của tên Vũ Hạo Văn sao rồi? Đã điều tra đến đâu rồi?"

"Đã điều tra được, người nhân viên đó là gián điệp của công ty hấn phái tới, tập tài liệu của dự án mới của chúng ta bị ăn cắp hôm bữa cũng chính do tên đó lấy. May anh đề phòng trước nhờ tôi làm giả tài liệu đó và để ở nhà"

"Rất tốt, tiếp tục điều tra thêm, cảnh giác tên đồ nhiều hơn trong cuộc họp lần sau"

"Mà anh không đi làm thật à?"

"Không phải không muốn đi, mà là..."

"Có phải sợ đại tẩu không? Anh trở nên sợ vợ từ lúc nào vậy? Cuộc chiến này cũng vì đại tẩu đúng chứ???"

"Đúng, nhưng người ta có câu sợ vợ sống lâu mà, chú sau này có vợ sẽ hiểu cảm giác của đàn ông chúng ta thôi"

"Hazz....."

[.....]

Còn về phía cô đang lái xe thì hắc xì một cái "Ai nhắc tới mình vậy nhỉ?" Đúng là lâu ngày được lái xe cảm giác thật tuyệt vời.

Cô như là cô của năm trước tự do tự tại, muốn đi đâu thì đi muốn về lúc nào thì về, giờ thì đi đâu cũng bị canh nghiêm ngặt lại gặp tên Dương Thế Minh này là tên ghen không thể tả nổi.

Chỉ cần cô tiếp xúc với đàn ông dù là bạn bè chỉ cần là người khác giới là con ghen của hắn bắt đầu bùng cháy, chẳng hạn như tình hình lúc này do ánh mắt lúc này của hắn đáng sợ quá nên cô phải chạy ngay, kéo bị ánh mắt giết người không cần dùng dao của hắn giết mất.

Vừa đến bệnh viện Hoàng Ngọc Niệm đã chạy nhanh vào tìm Ly An.

"Ly An... mẹ cậu khỏe hẳn chưa?"

"Khỏe rồi tớ mừng lắm "

"Ngoan đừng khóc nữa"

"Mà cậu khỏe chưa đấy? đừng vì công việc mà không lo cho bản thân gì cả"

"Tớ khỏe như trâu rồi này..... đừng lo"

"Ừm,thôi vào thăm mẹ cậu nào"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Sau khi vào thăm mẹ của Ly An thì Hoàng Ngọc Niệm tiếp tục công việc của mình, tại một quán cà phê trước cổng bệnh viện của cô.

Vũ Hạo Văn cùng người nhân viên của công ty hắn đang trò chuyện, người kia đưa cho Vũ Hạo Văn tập tài liệu đã ăn cắp hôm bữa.

"Đây là tập tài liệu dự án của công ty hắn, mời đại ca xem thử "

Không biết trong đó viết gì nhưng mặt hắn bỗng đỏ lên vì tức, quăng tập tài liệu đó xuống bàn một cách thô lỗ.

"Đồ ngu.... bị lừa rồi"

"Sao??? Sao ạ?? Rõ ràng là em thấy tên Tống Xuân Lăng cầm cái này bỏ vào tủ khóa mà???"

"Đây không phải bản thật, bản thật chắc chắn đang ở đâu đó hắn đang nghi ngờ mày đấy.... nên cẩn thận đừng làm hỏng chuyện, cứ giả vờ đi từ từ tao tính cách khác"

"Vậy bây giờ giả vờ không biết gì sao đại ca?"

"Từ từ đừng tỏ vẻ lo sợ, tao nghĩ chúng đang theo dõi nên phải đề phòng đấy.."

"Vâng, vậy em đi trước"

"À... mà khoan đem cái này vào bệnh viện bảo đưa cho bác sĩ Hoàng Ngọc Niệm"

Vũ Hạo Văn đưa cho tên đó một bó hoa oải hương kèm chiếc nhẫn cưới năm năm trước hắn đã tỏ tình với cô, còn chiếc nhẫn lúc trước là chiếc nhẫn cầu hôn cô nhưng cô đã tháo ra và trả lại khi phát hiện chuyện của hắn và Mai Hà Ninh.

"Vâng thưa đại ca"

Trong khi Hoàng Ngọc Niệm còn đang làm việc thì Ly An đi vào đem vào bó hoa oải hương và hộp nhẫn đưa cho cô, Hoàng Ngọc Niệm ngược lên nhìn.

"Có người tặng cho cậu này, có phải anh bạn trai của cậu không vậy? Tớ nghe mấy bác sĩ kia nói tặng cho cậu hoài luôn á"

"Không phải anh ta đâu, là Vũ Hạo Văn"

"Cái gì? Tên khốn đó hắn còn dám bén mẫn đến gần cậu sao? Còn tặng quà nữa" Ly An bực tức đem bó hoa đặt mạnh xuống bàn.

"Reeng.....reeng...." điện thoại cô vang lên là một dòng số lạ.

"Cậu ra ngoài đi Ly An tớ nói chuyện điện thoại một chút"

"Được"

Sau khi Ly An đi ra thì cô bắt máy lên bên kia là giọng nói quen thuộc.

"Niệm Nhi... em nhớ chiếc nhẫn này và chiếc nhẫn lúc trước chứ?"

"Lại là anh?? Làm ơn.... buông tha cho tôi đi được không?"

"Anh làm phiền đến em vậy sao?"

"Đừng, anh rất phiền, rất rất phiền, đừng gọi cho tôi nữa tôi cũng không muốn thấy những món quà này nữa anh đang ở đâu tôi nhờ người đem trả lại cho anh"

"Em không nhận thì bỏ đi, anh không lấy những đồ đã tặng rồi"

"Được"

Hoàng Ngọc Niệm cúp máy ngang sau đó đem những đóa hoa của hắn, tặng lại cho những bệnh nhân khác còn hai chiếc nhẫn thì cô đưa cho Trần Anh bảo tặng cho Ly An.

"Thế là xong xuôi" phui tay sau đó nhìn đồng hồ, đến giờ về rồi cô ra nhà xe lái xe về.

[....]

Về đến nhà, thì không thấy hắn đâu Hoàng Ngọc Niệm tưởng hắn trốn cô đi làm, đi lên phòng tìm thử thấy hắn đã ngủ xem ra cô lại đa nghi rồi sau đó đóng cửa lại đi xuống bếp.

Mở tủ định tìm nguyên liệu nấu món gì đó cho hắn ăn, mở tủ ra thì không còn gì cả đúng rồi, mấy ngày nay không có đi siêu thị mua đồ ăn nên nguyên liệu lúc sáng nấu hết rồi còn đâu.

"Hazz... đành đi siêu thị thôi"

Vừa quay đi thì đụng trúng vòm ngực to lớn của hắn.

"A.. anh dậy rồi sao?"

"Ừm, em định đi đâu?"

"Đi siêu thị mua đồ anh đi không?"

"Ừm, nên ra ngoài hít thở không khí chút ở trong nhà sáng giờ ngột ngạt quá"

"Vậy thì đi nào"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Vừa đến siêu thị tất cả mọi người đều tập trung ánh nhìn vào hắn, Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Minh như là trung tâm của sự chú ý mọi người bắt đầu bàn tán.

"Soái ca đi siêu thị này".

"Đẹp trai quá"

"Nhưng hình như anh ta có bạn gái rồi, cô gái bên cạnh kia"

"Hừ, nhìn cũng tầm thường thôi"

Hắn thấy cô không nói gì sau đó đi nhanh hơn, thấy vậy hắn cũng tăng tốc đi ngang cô sau đó bắt lấy tay cô dắt đi mặt cho mọi người đều ồ lên.

"Kệ bọn họ"

"Em biết rồi"

Hai người cứ thế đi qua khu này đến khu kia, loáng một cái họ cũng đem muốn hết đồ trong siêu thị bỏ vào xe hàng, tới trước một quầy bánh Hoàng Ngọc Niệm nuốt ực một cái.

Đúng là lâu rồi cô vẫn chưa được ăn bánh ngọt.

"Em muốn ăn?" Thấy hành động của cô không khỏi bật cười.

"Ừm, lâu rồi không được ăn"

"Vậy em muốn ăn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu đi, đừng làm hành động đó mọi người nhìn vào sẽ tưởng anh bỏ đói em đấy!!!"

"Anh... đúng là.. không chọc em là không được à?"

"Haha"

[.....]

Từ khi ở cạnh cô Dương Thế Minh ngày một cười nhiều hơn, đúng là cô gái này đến bên hắn đã làm thay đổi hắn mọi thứ, ông trời đã an bày sẵn Hoàng Ngọc Niệm là người con gái của hắn, mãi mãi dù có trốn thoát cũng không khỏi.

"Hazz.. mỗi chân quá..."

Vừa đi mà cô vừa than ngắn thở dài, cũng đúng thôi do hắn cứ lôi cô đi qua bên này xong lại lựa không vừa ý lại chuyển hướng khác không một sao được.

Thấy cô than vãn như vậy hắn cũng ngán ngẫm bẻ cô lên đặt vào xe hàng sau đó đẩy đi hành động làm cô hơi bất ngờ, nhưng dần Hoàng Ngọc Niệm cũng thích thú.

Được một lát thì cũng mua đồ xong hai người cùng ra quầy tính tiền, sau đó cả hai cùng về nhà.

[.....]

Đem cả đồ nặng nề vào nhà, đúng là không đi thì thôi nếu đi thì phải đem đồ về như thế này.

Hoàng Ngọc Niệm bắt đầu trở tài làm nội trợ của mình, xoắn tay áo lên lấy cuốn bí kíp dạy nấu ăn ra.

Sau đó cặm cụi làm công việc của mình, mà không để ý hắn từ phía sau ôm chặt lấy cô cầm tựa vào vai cô, Hoàng Ngọc Niệm quay lại nhìn hắn.

"Còn ở đó giúp em với nào"

"Chà chà, để anh xem bà xã phu nhân của anh trở tài mới được"

Dương Thế Minh để ý từng động tác của cô, cứ để cuốn sách sát bên mình cứ một lúc lại nhìn, thấy vậy hắn đem cuốn sách để qua một bên.

"Ồ.... anh làm gì vậy? Đem qua bên đó sao em xem được"

"Để anh dạy cho, không cần phải khổ cực như vậy đâu"

"Lấy tạp dề cho anh!!!"

Hoàng Ngọc Niệm với tay lấy tạp dề cho hắn, nhưng hắn lại bắt cô phải đeo vào chiều cao của cô thấp hơn hắn nên phải nhón chân lên, tên này đúng là cao gì mà cao thế không biết?

Dương Thế Minh thấy cô khó khăn vì chiều cao của hai người nên hắn cúi xuống mặt kề sát mặt cô, làm cô giật mình lùi ra một chút cuối cùng cũng đeo vào được.

"Bây giờ phải nhìn anh tập trung cho kĩ nhé!! Công thức cũng phải thuộc đấy!!"

"Được rồi, được rồi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Cứ thế hai người thì chỉ người thì làm, khoảng một tiếng sau thì mới có đồ ăn lần này chắc không tệ vì có sự giúp đỡ của Dương Thế Minh nên trông món ăn cũng đẹp mắt hơn.

Cả hai cùng thưởng thức thành quả của mình, Ngồi yên vị trên ghế rồi, hai mắt Hoàng Ngọc Niệm sáng ngời nhìn chăm chăm vào bàn ăn, hắn bắt đầu dọn đồ ăn lên, đều cho cô thử trước...

Hoàng Ngọc Niệm lập tức động đũa gấp sườn heo, bụng đói kêu vang khiến cô ăn đến quên cả việc giữ hình tượng, bên cạnh khóe miệng không cần thận để dính một hạt cơm.

"Em đâu còn là con nít nữa đâu mà ăn uống để dính cơm như vậy?"

Sau đó với tay lau sạch cho cô, sau khi ăn xong thì hắn đi đến tủ lạnh lấy ra mấy cái bánh ngọt lúc này cô mua đem đến cho cô.

"Ăn tráng miệng đi!!"

"Mai hắn ăn, em không muốn thành heo đâu"

"Chẳng phải lúc này em thèm đến nỗi muốn nuốt luôn tiệm bánh người ta sao?"

"DƯƠNG THẾ MINH... TÊN KHỐN NHÀ ANH... TÔI ĐÃ NÓI ANH KHÔNG CHỘC TÔI LÀ KHÔNG ĐƯỢC SAO???"

Hoàng Ngọc Niệm bắt đầu dùng tuyệt chiêu sư tử gầm của mình, làm cho nhà hắn như muốn rung chuyển.

"Thôi thôi mà, anh... anh đùa.. đùa thôi... mai hắn ăn nhé.... Niệm Nhi của anh xinh đẹp thế này đừng trách anh... nhé"

Khi thấy bộ dạng cô lúc này Dương Thế Minh không thể không hoảng được, không biết khi lấy cô về hắn còn sợ đến mức nào (được cái giỏi là ghen với sợ □ cũng được đi....).

Dương Thế Minh chạy đến vuốt giận cho cô, sau đó đi dọn dẹp chén bát.

Hoàng Ngọc Niệm định lại rửa chén giúp hắn thì bị hắn đẩy lên phòng, đúng là ngoài mẹ cô đây là lần đầu tiên cô được người khác cưng chiều đến vậy.... không biết được bao lâu nhưng... hiện tại cô cũng cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Nằm lẳng qua lẳng lại sao vẫn chưa thấy hắn lên phòng vậy nhỉ? Hoàng Ngọc Niệm cứ thế nằm đợi hắn, từ bao giờ mà cô lại dựa vào hắn nhiều như vậy? Cô có nên nói hết tình cảm của mình ra không?.

Bỗng cửa đẩy vào, thấy vậy cô quay vào trong giả vờ ngủ Dương Thế Minh đi đến bên giường nằm xuống ôm chặt cô từ phía sau.

"À... Minh Minh.... ba mẹ anh không ở cùng anh sao?"

"Sao em lại hỏi câu này?" Hắn siết chặt vòng tay hơn, tại sao cô lại nhắc đến chuyện đau lòng này?

"Tại sống cùng anh lâu rồi... nhưng vẫn chưa biết gì về ba mẹ anh cả?"

"Không ở cùng... mẹ anh... bà ấy mất năm anh 10 tuổi, còn ba.... sau khi mẹ mất ông ấy đã đi Mỹ sống rồi"

"Em... xin.. lỗi vì đã... nhắc đến chuyện này"

Hoàng Ngọc Niệm cảm thấy vô cùng có lỗi khi mình bỗng hỏi câu đó, đã chạm đến nỗi đau của hắn.

"Không sao... kể cho em nghe về họ cũng được, vì em cũng nên biết về gia đình anh vì sau này em sẽ là vợ anh mà"

"Vậy là anh sống tự lập từ lúc 10 tuổi sao?"

"Sau khi mẹ mất... Vũ Kim nuôi anh từ đấy đến năm anh 17 tuổi thì bà ấy cũng lâm bệnh mà qua đời, lúc đấy ba anh về giao lại công ty và anh đã bắt đầu tự lập tự tạo dựng công ty đến bây giờ"

"Thì ra..... anh phải sống.. một cuộc sống như vậy, em đã hiểu về anh rồi" Hoàng Ngọc Niệm không cầm được nước mắt sau đó khẽ quay qua ôm chặt lấy hắn.

"Minh Minh... em sẽ trả lời câu tỏ tình của anh lúc đấy, câu trả lời của em là.... Minh em cũng yêu anh"

"Có phải em đang thương hại anh, nên nói như vậy để anh vui đúng không?"

"Không, câu trả lời em đã có khi anh đã tỏ tình rồi, nhưng em nghĩ vẫn chưa đến lúc phải nói, bây giờ cũng đến lúc rồi"

"Ừm"

Hắn quay qua đề cô xuống sau đó hôn khẽ lên đôi môi ấy, hắn đã đợi câu nói này của cô lâu rồi, hôn dần xuống chiếc cổ trắng ngần để lại đầy vài vết dấu đỏ. Tay hắn lại không yên vị đặt lên ngực cô.

"Không được Minh Minh hôm nay.... bà đi... bà đi... em đến"

"Vậy sao? Hazz.. thật đáng tiếc anh đang cao hứng vậy mà đành ăn chay vậy..."

Sau đó hắn mới chịu yên nằm cạnh cô ôm chặt cô vào trong lòng tận hưởng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chạm mặt vũ hạo văn

Hôm nay là ngày cuối tuần nên Hoàng Ngọc Niệm không có đi làm, nên hắn cũng không gọi cô dậy. Hôm nay hắn phải đi sớm nên chỉ chuẩn bị được bữa sáng cho cô sau đó đi làm luôn.

Còn cô khi dậy nhìn lên đồng hồ" ôi mẹ ơi, trễ.... trễ giờ rồi" Hoàng Ngọc Niệm bắt đầu cuống cuống lên chạy khỏi giường vệ sinh cá nhân trong 15 phút, đi xuống nhà mới để ý từ này đến giờ không thấy hắn.

Đi vào phòng bếp thì thấy bữa sáng đã được để sẵn trên bàn, lấy điện thoại ra định gọi cho hắn sau đó thì thấy hôm nay là chủ nhật cơ mà?

"Azz.... đầu óc dạo này sao ấy nhỉ? Đáng trí quá"

Tự vỗ đầu mình sau đó vào thưởng thức bữa sáng của hắn làm, cô cũng đã biết nấu rồi để cô tự tập làm quen đi hắn cứ làm thế này mãi cô sẽ ý lại vào hắn mất.

Sau đó điện thoại cho Dương Thế Minh, sao hôm nay hắn lại đi làm sớm đến vậy? Không nói cho cô biết gì cả.

"Alo, anh nghe nè" đầu dây bên kia truyền lại một giọng nói ngọt ngào trầm ấm.

"Anh đi làm sớm vậy? "

"Nay anh phải bận kí hợp đồng với công ty nước ngoài nên phải đến sớm, nay em được nghỉ đúng không?"

"Ừm, ở nhà buồn lắm"

"Hay là đi mua sắm đi!! Cho thoải mái, thẻ tín dụng ở trong tủ lấy đi"

"Không cần đâu, em tự dùng tiền của mình em không muốn ỷ lại vào anh "

"Ỗ lại gì chứ? Dù sao mấy cái đó sau này em cũng sẽ quản lý thay anh thôi, cần gì thì sai không cần thì để phòng thân. Nghe anh đi"

"Ừm... được rồi..."

"Sau khi đi mua sắm xong ghé công ty anh, anh và em hẹn hò "

"Hửm? Hẹn... hẹn... hò? "

"Đúng rồi hôm qua em đã tỏ tình với anh còn gì? Thì cũng phải cho em một ngày hẹn hò chứ?"

"Làm sao vào được lỗ người ta không cho em vào thì sao"

"Không sao, chỉ cần tới nơi gọi anh, anh sẽ bảo Tổng Xuân Lăng xuống đón em"

"Ừm"

"Ngoan, bye em"

Sau khi ăn bữa sáng xong Hoàng Ngọc Niệm lên phòng lấy thẻ tín dụng trong tủ sau đó lái xe đến trung tâm mua sắm, nếu như là lần đầu hẹn hò vậy cô có nên.... mua đồ đôi không nhỉ?

Làm vậy ngại lắm, nhưng mà cô vẫn muốn có một buổi hẹn hò thật lãng mạn, quyết định vậy đi đã hẹn hò thì phải cho tới cô quyết định đến shop couple.

"Chào mừng quý khách đến với shop couple" Cô nhân viên mở cửa chào đón một cách nồng nhiệt.

"Có rất nhiều mẫu mã mới, quý khách cứ lựa thoải mái nhé"

"Cám ơn"

Hoàng Ngọc Niệm đi đến tủ lựa vài bộ đồ đôi, trông cũng khá đẹp không biết khi hần mặc vào sẽ tiêu soái đến mức nào nữa...

Kì thấy cái vừa ý Hoàng Ngọc Niệm đưa tay định lấy thì một bàn tay khác chạm vào bộ đồ đó, ngược lên nhìn là Mai Hà Ninh là cô ta, người đã dụ dỗ Vũ Hạo Văn.

"Ồ, là Hoàng Ngọc Niệm đây mà.... đã lâu rồi không gặp, dạo này cô sống thế nào rồi? Bị Hạo Văn đá ngay lập tức nắm được Dương Thế Minh? Cô cũng tài thật đấy" giọng điệu chua ngoa của cô ta bắt đầu giờ trò mĩa mai cô.

"Thích bộ này sao? Cô có định mua không? Mặc lắm đấy!!" Cô ta cầm bộ đồ trên tay đưa bảng giá ra trước mặt cô.

"Tất nhiên phải mua rồi, đã đến đây không mua vậy làm gì?"

"Hoàng Ngọc Niệm, cô còn giận tôi sao?"

"Làm gì tôi phải giận cô, thật ra anh ta tôi cũng chán rồi không cần sai nữa nên mới tới lượt cô..."

"Hửm, chỉ lâu rồi không gặp, cô ta cũng bắt đầu độc miệng nhỉ" Mai Hà Ninh thầm nghĩ.

"Dù có tiền nhưng tôi lại thấy nó không hề hợp với cô đâu"

"Hahaha, vậy chắc cô mặc hợp sao??" Thật nực cười.

"Đúng rồi, một người như tôi mới hợp thôi, một cô gái quê mùa như cô làm sao thích hợp chứ? Em nói đúng không Hạo Văn" bỗng từ đâu Vũ Hạo Văn đi đến.

"Đúng... em mặc rất đẹp rất hợp"

"Hôm nay đúng xui xẻo lại đi gặp hai người này"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Hẹn hò

"Đóng gói tất cả những bộ đồ mới nhất ở đây cho tôi"

Hoàng Ngọc Niệm khi thấy Vũ Hạo Văn đứng đấy cô không thể kìm được cơn tức giận của mình cô đành phải lấy đồ thẻ tín dụng của hắn vì cô mang tiền chỉ đủ mua vài bộ thôi lẽ nào rồi về lấy tiền trả hắn vậy

"Hoàng Ngọc Niệm, Dương Thế Minh hắn cho cô tiền nhiều đến vậy sao?, dù gì thì sau này hắn cũng đá cô đi như con mèo hoang thôi"

"Hahaha..... cô lo cho bản thân mình đi, cô cũng có khá gì hơn tôi, tôi biết tự tạo ra tiền còn cô chỉ biết suốt ngày bám lấy chân Vũ Hạo Văn mới có tiền, nói cho cô biết tôi là bác sĩ nên số tiền tôi kiếm có thể nhiều hơn cô tự kiếm ra gấp nhiều lần đấy"

"Cô.... cô.... cô được lắm"

"Hà Ninh tính tiền rồi đi thôi, đừng gây chuyện nữa" Vũ Hạo Văn lúc này mới can thiệp kéo cô ta đi.

"Cô ta làm nhục em, anh thấy không???"

"Thôi kệ cô ấy, đi thôi "

"Hừ...."

Sau khi hai người đó đi thì mấy cô nhân viên bắt đầu mỉm cười chỉ trích cô ta.

[.....]

"Dạ đồ của quý khách đây" cô nhân viên đem đến cho cô bốn năm giỏ quần áo.

"Ủm" cô đưa thẻ tín dụng cho người nhân viên.

Bên hắn trong khi hắn đang làm việc thì một tin nhắn gửi đến mở ra xem thì ra là thông báo.

"Đã thanh toán thành công tổng số tiền 80 triệu"

"Ai chà.... bà xã phu nhân à... em đã mua gì vậy???"

"Dương Thế Minh anh nói gì vậy?" Tống Xuân Lăng ngồi cùng thấy hắn tự lẩm bầm.

"À... đại tầu của cậu chắc đang mua sắm rất nhiều thứ rồi đấy"

"Chà.... vậy sao???"

Sau khi thanh toán xong Hoàng Ngọc Niệm xách đồ xuống hết vào xe sau đó lái xe đến công ty của hắn, vừa đi trên đường cô thầm trách mình.

"Hazz... biết nói với anh ấy sao đây"

"Đã nói không sai mà bây giờ lại sai thì có kì lắm không azz... "

Thoáng chốc thì chiếc xe đã tới công ty hắn, Hoàng Ngọc Niệm lấy điện thoại ra gọi cho hắn.

"Em tới rồi"

"Ủm, ờ đó đợi một lát anh bảo Tống Xuân Lăng xuống đón em"

Khoảng một lát thì cô thấy Tống Xuân Lăng từ từ đi ra, thấy vậy cô mở cửa xe đi ra.

"Chào đại tầu, đến đón đại ca sao?? Đại ca hạnh phúc ghê á"

"À.... chào cậu"

"Đưa chìa khóa để tôi lái vào bãi đỗ nào"

Sau đó Hoàng Ngọc Niệm đi theo Tống Xuân Lăng vào trong, mọi người ở công ty bắt đầu chú ý vào cô và mọi người ở đó bắt đầu bàn tán xôn xao lên Tống Xuân Lăng trừng mắt một cái mọi người ở đấy bắt đầu nghiêm túc đi vào làm việc.

Đúng là công ty hắn rất lớn nha, đi cũng khá lâu mà vẫn chưa giáp hết nữa....

"Anh đúng là có quyền có thể ghê"

"Có gì đâu, đại ca còn hơn tôi nữa"

"Vậy sao??"

Tối phòng làm việc của hấn Tống Xuân Lăng đẩy cửa đi vào, Hoàng Ngọc Niệm đi theo phía sau.

"Tôi đưa đại tẩu lên rồi đây"

"Ừm"

"Thôi tôi ra ngoài đây"

Hoàng Ngọc Niệm ngắm quanh phòng làm việc của hấn rất sạch sẽ đúng là phòng làm việc của giám đốc có khác nhưng màu chủ đạo là màu xám.

"Mua được rất nhiều đồ lắm đúng không bà xã"

"Em không có ý sai đâu, do bắt đất dĩ thôi về nhà em sẽ trả lại cho anh"

Dương Thế Minh không nói gì đứng lên chống tay ép cô vào tường.

"Ai bảo em trả hả? Số tiền đó nhỏ thôi có cần phải làm vậy?"

"Nhỏ?? Số tiền đó bằng cả hai tháng lương em đấy"

"Thôi giữ đi anh không lấy đâu"

"Không lấy tiền thì lấy đồ đi!!" Hoàng Ngọc Niệm đưa cho hấn giỏ đồ lúc nãy mua được.

"Mua cho anh à?" Dương Thế Minh nhìn giỏ đồ trong tay.

"Là.... là... đồ đôi đấy"

"Đồ đôi?? Với em sao?? Là em chuẩn bị cho cuộc hẹn hò à? Vậy... anh phải đi thay mới được"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hẹn hò thôi!!!

Sau khi thay đồ xong thì hấn đẩy cô vào phòng thay đồ đợi cô xong Dương Thế Minh nắm tay cô dắt tay cô đi.

Bước xuống tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ vì họ cùng mặc đồ đôi, tay trong tay vô cùng tình tứ. Không thể kim lược mọi người lại bàn tán xôn xao ganh tỵ có ngưỡng mộ có.

Dương Thế Minh mặc kệ dắt tay cô đi trong sự ngỡ ngàng của mọi người, mở cửa xe cho cô sau đó lái đi.

"Em muốn đi đâu hẹn hò?"

"Anh chọn đi!!!"

Dương Thế Minh lái xe đến khu trung tâm vì ở đây hấn đã tìm hiểu kỹ vì nơi đây thích hợp cho các cặp đôi hẹn hò, sau đó hấn gửi xe cùng cô đi bộ. Dương Thế Minh nắm tay một cách tự nhiên.

Trông hấn cực kì tiêu soái mọi người qua đường đều nhìn vào cô và hấn....

"Hạnh phúc ghê ha...."

"Hai người đó đẹp đôi thật...."

"Tôi cũng muốn có bạn trai như vậy...."

Nghe những lời ấy Hoàng Ngọc Niệm chỉ biết thầm cười nhìn đáng người hấn phía trước dẫn cô đi thật muốn khiến cô phát điên mất, đúng như dự đoán hấn mặc gì cũng cực kì đẹp.

Đi khoảng một đoạn thì phía trước có quán kem hấn dẫn cô vào cả hai cùng thưởng thức món kem tình yêu, trên miệng cô lại vô tình dính lại một ít kem Dương Thế Minh liền với tay lau đi.

Hành động của hấn làm cô đỏ mặt, ăn kem xong hấn đưa cô đến rạp chiếu phim nhưng vào chỗ có ai chỉ có hai người thật ra hấn bí mật bao hết cả rạp rồi, hấn muốn cô phải bất ngờ muốn cô hạnh phúc.

"Sao vắng thế nhỉ? Thường ngày đông lắm mà ta...."

"Vào thôi..."

Dương Thế Minh đẩy cô đi trước bảo cô ngồi đây đợi hấn, chuyển ánh mắt về màn hình lớn phía trước, đột nhiên, tất cả đèn phụt tắt. Màn hình lớn xuất hiện một loạt ký tự, vừa mới bắt đầu, về mặt Hoàng Ngọc Niệm hoàn toàn sững sốt, ngạc nhiên, sau đó dần dần chuyển sang nét vui vẻ, hạnh phúc.

Màn hình phía trước xuất hiện dòng chữ thật to, "Niệm Nhi yêu dấu, ngày hôm nay là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của chúng ta, có bất ngờ hay không? Chắc em đang rất ngạc nhiên vì sao xung quanh không một bóng người? Đó là bởi vì anh, hôm nay đã bao trọn chỗ này, anh chỉ muốn cùng em xem một bộ phim dành cho hai chúng ta. Không nên quá cảm động nha!"

"bây giờ em hãy nghĩ trước buổi tối chúng ta sẽ ăn gì đi?, đêm qua anh đã dặn người bắt tay vào giải quyết công việc gần như đâu vào đấy rồi, cho nên, ngày tới anh cũng tự cấp cho bản thân mình một kỳ nghỉ, có hấn thời gian để ở bên cạnh em. Anh muốn nói với em những lời tình cảm nhất, người con gái anh yêu, Niệm Nhi."

"Nghe anh bày tỏ tình cảm nồng nàn xong, em đã nghĩ ra chúng ta sẽ ăn thứ gì ngon chưa?"

"Chưa..."

Màn hình lớn lại lần nữa trở về màu đen, trước bực sân khấu xuất hiện ra một chùm ánh sáng, Dương Thế Minh chậm rãi xuất hiện từ giữa tấm màn đen, dưới những tia sáng hấn đứng đó mê người như thể tay trái bông ngô, tay phải là coke.

#tạo bất ngờ cho m.n đây vui chưa

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Gặp rắc rối

Hoàng Ngọc Niệm vốn đang định muốn nói cái gì đó, Dương Thế Minh lại kéo cô ngồi xuống chỗ.

"Được rồi, ngồi xuống đi, phim bắt đầu rồi."

Trên màn hình bắt đầu chiếu một bộ phim tình cảm, thực ra xem cái gì Hoàng Ngọc Niệm cũng không biết, không phải cô không có xem kỹ, chỉ là Dương Thế Minh làm cho cô bất ngờ quá nhiều, cảm động cũng quá nhiều.

Điều này khiến cô cảm giác được rất bình yên, hạnh phúc như thể không phải là hiện thực, nhưng mà chính cô lại không nhận được để mình tiếp tục chìm đắm trong đó....

Sau này nếu như sẽ đau khổ, giờ khắc hạnh phúc hiện tại này cô cũng muốn lưu giữ chặt trong tâm trí mãi.

Sau khi xem hết phim, Dương Thế Minh cùng cô nắm tay nhau ra khỏi rạp chiếu phim tựa như những cặp tình nhân thông thường, hướng đến bãi đỗ xe, "Muốn ăn gì đây?" Dương Thế Minh hỏi.

"Ăn gì cũng được? Miễn anh đưa em đi ăn là được"

"Ừm, được..."

Dương Thế Minh dẫn cô đến một nhà hàng Pháp. Có lẽ lúc trước hấn thường ăn ở đây nên tất cả mọi người đều biết được khẩu vị của hấn.

Đưa cô đến một bàn vip gần cửa sổ có thể từ đây nhìn xuống bên dưới, thành phố, xe cộ, con người trông thu nhỏ lại so với ở tầm cao này.

"Hôm nay em vui lắm, mà... tất cả đều là anh tự dàn dựng sao?"

"A... cái này... anh không rành đâu.... tên Tống Xuân Lăng bày ra cả đấy"

"Hazz... chẳng phải anh ta không có bạn gái sao? Kinh nghiệm nhiều thế??"

"Cái này là kinh nghiệm của gái của hần nhưng chỉ có cái....là mấy cô gái đó chỉ đồ được mấy ngày, sau mấy ngày là biết được tính tình điên điên của hần nên chạy mất dép đấy"

Ở nơi nào đó Tống Xuân Lăng vẫn đang làm việc thì hắc xì một cái" là ai nhắc đến mình vậy".

Cảm thấy Dương Thế Minh đang nhìn chăm chú vào mình, tìm lỗi nhịp. Hoàng Ngọc Niệm Xấu hỏ cúi đầu cảm ly rượu lên, cô cúi đầu uống một hớp rượu lớn để che giấu vẻ xấu hổ, thế nhưng bởi vì uống quá nhanh mà bị sặc.

"Em thiệt là... sao lại uống nhanh như vậy đừng uống nữa" hần đưa tay lấy ly rượu khỏi tay cô.

Sau khi ăn xong cô lại muốn hần đưa cô đến khu giải trí ở trung tâm thành phố, nơi có nhiều hoạt động vui chơi bằng hần nhớ tới điều mà Tống Xuân Lăng nói.

" Phải đưa cô ấy chơi những trò mạo hiểm một chút, lúc đấy anh sẽ ra tay làm người hùng che chở cho cô ấy, nhất định cô ấy sẽ...."

"Ngã vào lòng anh sau đó chu.... chu...."

"Azz... cái tên này.... đúng là... ý kiến hay đấy lần sau có thưởng cho cậu"

"Đa tạ... đa tạ... chúc vui về nha..."

[....]

"Thế Minh.... anh sao vậy cười kiểu đó đang nghĩ gì đó?"

"À.... à... không có gì... đi thôi anh đưa em đi chơi trò chơi"

Hần dắt tay cô đến khu nhà ma, từ ngoài nhìn vào thì không có gì nhưng vẫn nghe được âm thanh ghê rợn trong đó.

Hoàng Ngọc Niệm hơi run, vì đó giờ cô chưa từng vào đây thử nhưng cho dù cô có làm bác sĩ có thấy qua những bộ xương hay máu cũng là chuyện bình thường nhưng lần này lại có thêm âm thanh rùng rợn nên.....

"Phải.... phải vào đây sao??"

"Ừm, em sợ sao? "

"Ai... ai... mà sợ chứ đi thôi"

Mặc dù mạnh mẽ vậy đấy chứ cô vẫn níu lấy vạt áo của hần bằng một con ma từ phía sau nắm chặt chân cô, thế là cô tung cho con ma đó một cước sau đó chạy thẳng ra ngoài để hần ở đó cười khò, tội cho người giả ma đó nằm đau đón quần quai.

Chạy một lát thì cô phát hiện Dương Thế Minh không có chạy theo cô, mà cô chạy đến đâu rồi?, không có ai hết vậy Hoàng Ngọc Niệm vô tình chạy vào một hẻm gần đây mà không để ý.

"Không xong rồi, Thế Minh anh đâu rồi?"

Hoàng Ngọc Niệm lấy điện thoại ra gọi cho hần bỗng bị một đám thanh niên chặn lại ép vào tường.

"Em gái.... làm gì ở đây vậy.... ở đây vắng lắm coi chừng gặp biến thái đó, hay đi với tụi anh đi, tụi anh bảo vệ em...."

"Bỏ tôi ra.... Thế Minh.... anh ở đâu vậy.... mau đến cứu em...."

"Vui vẻ chút đi em...thơm thật đó..." tên đó bước tới ngửi mùi hương trên cổ cô.

"Tránh ra..." cô tát vào mặt tên đó làm hần nóng lên bóp chặt cổ cô.

"Con đĩm.... dám đánh tao.... để xem hôm nay tụi tao xử mày ra sao...."

"Bỏ tôi ra... Thế Minh.... cứu em...."

#đoán đi ai sẽ cứu chị ấy.... một người tuy xa mà gần tuy gần mà xa....□

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Hãy để anh ôm em, chỉ một lần thôi

"Thả tôi ra... Thế... Minh... mau đến cứu em..."

"La thoải mái đi em gái... không ai tới đây cứu em đâu..."

Tên đó lập tức xé bỏ áo của cô để lộ ra làn da trắng mịn và cơ thể của cô cũng lộ ra, có thể khiến cho bất kì người đàn ông nào trước mặt không kìm được mình. Chứ đừng nói chỉ bọn lưu manh biến thái đang thèm thuồng nhìn cơ thể của cô.

"Mau thả cô ấy ra!!!" Một giọng nói đằng sau chúng vang lên.

"Là thằng nào?? Mau ra đây"

Người đó từ từ bước tới, Hoàng Ngọc Niệm cố ngược mặt lên nhìn chỉ mong đó là hán không phải là Dương Thế Minh... mà là Vũ Hạo Văn.

Tại sao? Tại sao anh ta lại ở đây? Tại sao người cứu cô không phải là Dương Thế Minh?

"Thả cô ấy ra, tao không nói lần thứ ba...."

"Thằng này láo, lên tụi bây"

Chỉ trong chớp mắt tụi lưu manh đã bị đánh một cách tơi tả, chạy đi mất. Hoàng Ngọc Niệm nhìn người đang ở phía trước mình, tại sao hán lại cứu cô?

"Em không sao chứ?" Cô khẽ lắc đầu, Vũ Hạo Văn bước tới cởi áo khoác của mình khoác lên cho cô đỡ cô dậy đưa cô ra khỏi nơi đó.

Đi đến nơi đông người hơn để cô ngồi ở ghế đá gần đấy sau đó đi mua nước cho cô uống, hành động này thật giống năm năm trước lúc hán và cô đang yêu nhau. Sau đó vội lắc đầu xua tan ý nghĩ của cô.

Vừa nghĩ gì chứ? Làm sao cô có thể còn tình cảm với anh ta chứ? Một người đàn ông chỉ biết thân thể phụ nữ thì mãi mãi là tên đê, nhưng dù sao hán cũng đã giúp đỡ thì cũng nên cảm ơn.

"Niệm Nhi... tại sao em lại đi vào đây để cho bọn đó...."

"Lạc đường thôi... cảm ơn anh... hôm nay đã cứu tôi"

"Không có gì đâu, mà.... em... vẫn còn giận anh?"

"Tôi không để bụng đâu, chuyện gì qua rồi cứ cho qua đi, có cơ hội tôi sẽ trả ơn cho anh vì tôi không muốn mắc nợ ai cả, tôi đi đây"

"Niệm Nhi.... chúng ta... thật sự không thể quay lại sao?"

Vũ Hạo Văn nắm chặt tay cô, cô không nói gì chỉ quay lại kéo tay hán ra khỏi bàn tay mình.

"Không thể, làm ơn... đừng tìm tôi nữa, anh đã có hạnh phúc riêng tôi cũng đã có hạnh phúc riêng hà có gì phải quay lại chứ?"

"Đã là quá khứ thì... hãy bỏ đi, anh hãy quay về đi cô ta chắc chắn cô ta đang đợi anh về đấy, cái áo này tôi sẽ trả lại cho anh sau, cảm ơn anh đã cứu tôi..."

Hoàng Ngọc Niệm đi được vài bước thì Vũ Hạo Văn đứng dậy chạy theo cô ôm chặt cô từ phía sau, không hiểu tại sao lúc này cô không kìm được nước mắt của mình mà rơi xuống.

Không muốn để cho hán thấy cô kéo tay hán ra sau đó vội lau sạch nước mắt, hán nắm lại kéo vào lòng lần này cô nằm trọn trong lòng hán cô vùng khỏi tay hán nhưng không được.

"Hãy để anh ôm em, chỉ một lần thôi..."

Khi nghe câu này cô cũng cảm thấy mình thật ít ki, trong vô thức cô đưa tay lên ôm lấy hán cảm nhận được bàn tay của cô đang đặt trên thắt lưng hán, thầm mừng rỡ vì cô đã chấp nhận hán.

"Niệm Nhi nếu không thể quay lại vậy chúng ta có thể làm bạn có được không? Anh không muốn chúng ta trở thành người xa lạ nữa "

"Được, là bạn..."

Từ xa Dương Thế Minh đang đi tìm cô thì thấy cô nằm trong vòng tay Vũ Hạo Văn, cô còn ôm lấy hân ngọn lửa trong lòng hân lại cháy bùng lên.

Sau khi cảm nhận được cảm giác ớn lạnh phía sau, dù không quay lại nhưng cô vẫn biết là hân vội đẩy Vũ Hạo Văn ra, hân không nói lời nào mà nhanh đi khỏi đấy.

Vũ Hạo Văn chỉ đứng đấy nở nụ cười một nụ cười chua xót.

Hoàng Ngọc Niệm chạy thật nhanh theo hân, và gọi hân nhưng hân không trả lời do chạy nhanh quá nên cô vấp chân ngã.

"Á..."

Dương Thế Minh nghe tiếng của cô thì quay lại lo lắng chạy đến đỡ cô đứng dậy.

"Thế Minh không... như anh nghĩ đâu"

"Chuyện đó để sau đi, chân em..."

"Chắc bị trật rồi, em... đứng không được"

"Mau lên đi" Dương Thế Minh ngồi xuống để cô leo lên lưng

Cảm giác thật hạnh phúc khi được nằm trên lưng của hân, đúng là giận thì giận nhưng không khỏi quan tâm cô khẽ mỉm cười sau đó ôm chặt lấy hân.

"Em hơi nặng rồi đó"

"Nhờ anh nuôi đấy"

"Còn giận nữa không?"

"Không biết..."

"Còn giận hả?"

"Không biết..."

[.....]

Cứ thế người hỏi người trả lời cho tới khi ra tới xe...

có ai đoán đúng không nè♥

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Sau khi bóng dáng cô rời đi lúc này bọn lưu manh lúc nãy đi đến.

"Đại ca, anh thấy sao? Hù dọa cô ta tới mức xanh cả mặt luôn đấy"

"Bốp" Vũ Hạo Văn đập vào mặt tên đó.

"Đại... đại ca sao anh đánh em?"

"Mày còn hỏi lý do? Tao chỉ bảo là hù thôi có cần phải xé áo cô ấy, mày đã chạm vào đầu rồi?" Vũ Hạo Văn nắm cổ áo tên đó kéo lại gần.

"Anh bảo phải làm giống thật... nên tụi em..."

"Tiền đây, nhanh biến đi" Vũ Hạo Văn quăng một sấp tiền vào mặt bọn lưu manh.

"Cám ơn đại ca, lần sau có cần cứ gọi bọn em, đi tụi bây..."

"Cơ thể của em thật mê người anh còn không kìm được bản thân mình nữa chứ đừng nói chỉ bọn lưu manh đó... tại sao có miếng mồi ngon như vậy mà trước giờ anh không hề biết chứ? Chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với em là chuyện em quay lại với anh sẽ không xa" Vũ Hạo Văn nhếch môi cười.

"Reeng....reeng..." Tiếng điện thoại của Vũ Hạo Văn vang lên là Mai Hà Ninh gọi.

"Hạo Văn à? Anh về chưa... em đợi lâu lắm rồi đó"

"Anh về ngay đây, đợi anh nhé"

"Ok anh yêu"

Cô ta sớm muộn cũng bị Vũ Hạo Văn đá sớm thôi, cô ta chỉ có công dụng để làm ấm giường thôi còn lại thì chỉ là con đàn bà ngu ngốc, cả khi cô ta nói rằng có thai với hắn.

Trong thời gian qua hắn đã điều tra ra kĩ cái thai đó là của tên khác không phải hắn, mà lần trước cô ta đã giả vờ ngã cầu thang để nói rằng cái thai đã bị hư, nhưng điều đó Vũ Hạo Văn hằng biết rõ định lừa hắn? cần phải tu mười kiếp.

[.....]

Trên xe lúc này Dương Thế Minh mới để ý cô mặc áo khoác của Vũ Hạo Văn còn trên người nhìn qua cũng thấy áo đã bị rách và nhớ lại lúc cô ôm tên Vũ Hạo Văn thì tâm trí hắn như muốn điên lên, Dương Thế Minh không nói gì chạy nhanh hơn.

Hoàng Ngọc Niệm cảm thấy mình hơi ớn lạnh bầu không khí quá ngột ngạt cô rất muốn nói và giải thích nhưng nhìn hắn lúc này thật quá đáng sợ.

"Minh... Minh... anh nghe em giải thích được không?" Hoàng Ngọc Niệm cố lấy hết can đảm lên tiếng.

"Nói"

"Lúc đó em xuất bị bọn lưu manh cưỡng bức, may lúc đó Vũ Hạo Văn tới cứu em, thật ra anh ta không có làm gì em cả anh đừng hiểu lầm"

"Em không nghĩ, tại sao hắn lại gặp em vào ngay lúc đó sao? Em không nghĩ rằng có lẽ đó là cuộc sắp đặt của hắn?"

"Em... chắc anh đa nghi quá rồi"

"Em rốt cuộc đứng về phía ai??"

"Dĩ nhiên là anh rồi, em chỉ nói vậy thôi tại nhìn lúc đó cách nói chuyện của anh ta rất chân thành"

"Vậy quay về với hắn đi"

Dương Thế Minh bắt đầu tức giận thực sự chạy nhanh hơn khiến cô chưa kịp thích nghi thì đã bị đụng vào phía trước, lần này chắc hắn giận thật rồi cô hình như đã nói sai rồi nhưng càng nói thì càng rối, tốt nhất là nên im lặng.

Về đến nhà Dương Thế Minh công cô xuống sau đó đưa lên phòng lạnh lùng quay đi, Hoàng Ngọc Niệm kéo tay hắn lại.

"Anh....có thể..... công em vào phòng tắm được không?"

"Hừm" lạnh lùng nhìn cô

"Chân... chân em... vẫn còn đau"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Đốt lửa thì phải tự đập lửa(h)

Dương Thế Minh không nói gì khẽ nhếch môi lên, làm cô sợ toát cả mồ hôi hột có phải cô đang dăng thít đến miệng sôi hay không, vừa tính rút lời thì đã bị hắn vác lên vai tiến về phía phòng tắm.

"Thả em ra đi, tới... tới rồi... em tự vào anh ra ngoài đi"

Hoàng Ngọc Niệm đẩy hắn đi nhưng làm sao được chân đã đứng không vững mà đòi đẩy hắn đi á? Dương Thế Minh nhanh chóng bắt lấy tay của cô sau đó đẩy cô vào bồn tắm.

Bị đẩy bất ngờ làm cô không kịp phản ứng đành ngấm ngùi uống cả đồng nước.

"Anh định giết em à? Anh.... anh... đang làm gì đó?"

Dương Thế Minh không nói gì nhanh chóng cởi bỏ hết quần áo trên người, cô thấy vậy lấy tay che mặt lại.

"Tắm cùng em"

"Em chỉ bảo anh đưa em vào phòng tắm thôi chứ có bảo anh tắm cùng em đâu chứ"

Hoàng Ngọc Niệm một tay bịt mắt một tay dùng nước tát vào người hắn, mặc cho cô tát nước vào người hắn bước tới xé bỏ bộ đồ trên người cô.

"Anh... anh làm gì vậy? Thả em ra..."

"Đốt lửa thì phải tự dập lửa, anh đã ăn chay mấy ngày nay rồi"

"Đúng là dăng thịt đến miệng sói mà...."

Dương Thế Minh bước vào bồn tắm kéo cô lại hôn lên đôi môi anh đào đó hai tay căng lên, một tay áp lên sau gáy cô, đầu lưỡi cường hãn thăm dò vào cái miệng nhỏ còn chưa kịp khép lại. Chiếm lấy cái lưỡi trơn trượt.

Sau đó lấy chai sữa tắm gần đấy đổ ra xoa khắp người cô, bị hấn sờ vào người Hoàng Ngọc Niệm tim đập như muốn bay ra ngoài vì sợ.

Hoàng Ngọc Niệm còn không kịp thở đã bị hấn đoạt đi toàn bộ không khí, vất vả lắm mới thở trộm được một hơi, lại xen lẫn voi hơi thở nam tính mạnh mẽ ngọt ngào cùng với mùi sữa tắm nhàn nhạt, cùng chui vào mũi.

"Không cần đâu, ra ngoài em tự tắm được, em chỉ bị trật chân chứ không bị gãy tay mau đi ra ngoài cho em!!!"

Dương Thế Minh dứt khoát giữ lấy eo cô, để cô ngồi trên chân hắn, bị cô vô thức vịn vịn khiến dục vọng thêm cao trào.

Cuối cùng hắn buông môi cô ra, đầu lưỡi lại lưu luyến không rời khẽ liếm vài cái trên cánh môi, rồi mới nhìn thẳng vào mắt cô.

"Hương vị của Niệm Nhi của anh là tuyệt nhất, khiến anh hận không thể nuốt em vào bụng." Nói rồi, hắn lại nhẹ hôn lên đôi môi đỏ mọng.

"Không cần, em muốn tắm rửa." Cô bất an vịn vịn, cảm thấy môi lửa cực nóng ở dưới thân.

Nhưng cô lại không chịu ngồi im, cứ vịn vịn khiến thiết bông nóng rực trực tiếp dán lên cửa huyết của cô.

"A!" Dương Thế Minh hoảng sợ lập tức ôm sát cổ hắn muốn dịch chuyển một chút, "Không phải em cố ý." Hoàng Ngọc Niệm vội buông hắn ra.

Cô thật sự không cố ý, nhưng hiển nhiên cô đã nhìn thấy trong con ngươi đen của hắn ánh lên ngọn lửa hùng hục thiêu đốt.

"Tiểu yêu tinh của anh, đốt lửa còn muốn chạy sao?"

Dương Thế Minh bắt được eo cô, giữ chặt cô lại. Đem phần thân chạm rãi chạm vào cửa huyết của cô, da thịt mềm nhũn khiến hắn lưu luyến quên về.

Hoàng Ngọc Niệm càng thêm hồng, lập tức theo bản năng vươn tay nhỏ bé muốn ngăn cản.

"A!" Lần này Hoàng Ngọc Niệm thật sự hét lên, theo bản năng cô muốn ngăn hắn lại.

"Em không tắm nữa, em muốn ngủ rồi buông em ra"

Dục vọng trong người nào đó hoàn toàn bị cô khơi mào, thì sao hắn có thể cho phép cô chạy trốn như thế. Hắn lập tức ôm lấy eo cô, một lần nữa kéo vào trong nước, tóa lên vô số bọt nước.

"A!"

Tiếng thét chói tai toàn bộ bị hắn chặn ở trong miệng, cả người cô nằm ngang trên chân hắn, bị hắn ôm. Đầu lưỡi nóng bỏng cạy mở hàm răng của cô, quần quít với lưỡi cô, hận không thể hút khô toàn bộ mật dịch trong miệng cô.

"Nếu muốn ngủ vậy... về phòng tiếp tục"

Dương Thế Minh bế xốc cô lên đưa ra ngoài.

"A ... đáng ghét, không cần..."

Thế là một màn nóng bỏng lại diễn ra trên giường lần nữa.....

Chỉ nghe được tiếng hét của cô, thật là cô đúng là chơi với lửa có ngày chết cháy mà bị hấn hành cả đêm nên quá mệt mỏi mà ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Hoàng Ngọc Niệm mơ mơ màng màng tỉnh lại, mới phát hiện đã sắp đến trưa. Cô ôm chần ngồi trên giường để đầu óc tỉnh táo lại, nhớ lại hình như sáng sớm Dương Thế Minh nói với cô hấn đi Đức thì phải, rồi bảo cô cứ ngủ tiếp.

Đứng dậy khỏi giường, chân cô hơi mỏi nhưng không đau, chắc là hấn đã mát xa quá hiệu quả.

Sau đó lại ngã xuống giường nằm lẳng quạ lẳng lại định ngủ nướng nhưng cô nhớ hôm nay phải đi làm, nên tốc chân chạy vào phòng tắm bỗng một tiếng hét của cô làm rung chuyển cả nhà.

"Tên... tên... lưu manh tên biến thái Dương Thế Minh... như thế này làm sao ra đường đây chứ?"

Nhìn vào gương khắp người cô toàn là vết hằn, cái cổ trắng ngần của cô giờ đã chi chít những vết dàu đỏ do hấn để lại, chắc cô điên lên mất lấy kem che khuyết điểm ra thoa vào cổ.

Nhưng vẫn còn mờ mờ ảo ảo, chẳng lẽ phải lấy chiếc áo cổ cao để mặc sao? Trời này vẫn còn mùa hè mà mặc áo đó chắc mà chết mất.

Thôi đành vậy, chứ không thể nào để như vậy ra ngoài được, Hoàng Ngọc Niệm mở tủ lấy chiếc áo cổ cao mặc vào hấn đúng là cảm thú, cảm thú cũng không bằng hấn hôm qua tự nhiên sao ngốc đến thế chứ?

Từ nay phải tránh xa hấn một chút, không thể để hấn làm loạn được. Hoàng Ngọc Niệm lái xe đến bệnh viện thì điện thoại lại vang lên là hấn để coi lần này cô mắng cho một trận.

"Alo"

"Đã dậy? Đi làm chưa?" Sao hôm nay hấn lại nói chuyện với cô cộc cằn thế?

"Đang đi"

"Ừm, ngày mốt anh về"

"Anh đúng là đồ cảm thú, anh có biết tại anh mà tôi phải mặc một chiếc áo dày cộm không? Tên biến thái nhà anh đi luôn đi đừng về nữa đáng lý ra người trách anh hôm qua là tôi mới đúng, rõ ràng sao anh lại là Vũ Hạo Văn tới cứu tôi mà không phải anh, sao anh lại không chạy theo tôi lúc đó chứ? Rồi ai làm tôi bị trật chân hả? Hả???"

Hoàng Ngọc Niệm tuân một câu chửi khiến hấn bên kia phải đưa điện thoại ra chỗ khác vì... giọng của cô có thể làm cho tai hấn điếc mất.

"Là anh sai... được chứ?"

"Hôm qua tôi nhịn anh không phải tôi hiền đâu tại anh làm tôi hoảng quá nên không dám nói thôi, nhịn anh đó"

"Rồi, rồi thôi anh cup đây, ở nhà tự chăm sóc mình nhé"

Hừm, cô còn chưa chửi xong mà cái tên này đã ngắt máy rồi tên biến thái chết tiệt trên xe cô không ngừng chửi rủa hấn.

Vào đến bệnh viện cô đi thẳng vào phòng làm việc của mình, lúc đó Ly An bước vào mang vào vài túi thức ăn nhanh.

"Niệm Niệm cậu ăn gì chưa? Ăn với tớ nè"

"Cậu ăn đi tớ không có tâm trạng"

"Sao vậy? Ừa mà sao nay lại mặc đồ này cô bệnh hả?"

"À... ừa... bị cảm thôi "

"Đúng rồi thời tiết dạo này thay đổi nên bệnh nhân cũng nhiều, cậu đừng làm việc nhiều quá ảnh hưởng đến sức khỏe lắm đấy"

"Ừm, tớ biết rồi cảm ơn cậu"

"Hay là..... để tớ khám cho cậu nhé"

Ly An bước tới định kéo áo cô để khám, hoảng quá nên cô đứng lên chạy ra chỗ khác.

"Trần Anh lúc này tớ gặp ngoài cửa cậu ấy bảo nói gì với cậu đấy gấp lắm" Hoàng Ngọc Niệm bịa đại lý do

"Vậy sao? Vậy tớ không khám cho cậu được rồi tiếc quá... thôi tớ đi trước đây"

Phù~ may quá suýt bị phát hiện rồi, nếu mà Ly An mà biết chắc cô phải đào cái hố để chui xuống mất, cũng tại hấn mà ra cả cô cầu cho hấn đi luôn đi đừng về.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Hoàng Ngọc Niệm tiếp tục làm việc của mình thì lại có tiếng gõ cửa, lại là ai nữa đây không lẽ Ly An phát hiện bị lừa nên quay lại tính sổ với cô sao?

Cô đi chậm chậm ra cửa mở hé cửa ra, thì ra là bác sĩ Lăng Đức thấy vậy nên cô mới dám mở cửa ra.

"Là bác sĩ Lăng Đức à? Mời vào, tìm tôi có gì không?"

"Tôi đến thông báo cho cô là cô được nằm trong danh sách sang Mỹ lần này đấy"

"Sao?? Thật? Nhưng khi nào đi?"

"Tháng sau sẽ đi, chỉ cần cô đồng ý thì chúng ta cùng hợp tác"

"Vậy... anh cũng có đi? Ly An có đi không?"

"Không bệnh viện chúng ta chỉ có tôi và cô thôi..."

"Tôi nghe nói nếu đi thì thời gian ở đây là năm năm đúng không?"

"Đúng, có nhiều người rất muốn được chọn nên cô đừng bỏ lỡ cơ hội này, thôi tôi đi đây khi nào có quyết định thì nói cho tôi"

"Được"

Hoàng Ngọc Niệm đóng cửa lại, nếu như cô đi thì phải xa hấn năm năm cô thật sự không muốn, dù có những lúc ước có thể rời xa hấn nhưng chỉ là những lúc cô giận nên mới nói vậy.

Có lẽ thời gian bên hấn có hấn đã dường như là thói quen rồi, cô có nên đi đây là ước mơ của cô có thể được sang Mỹ làm việc bây giờ đã thành hiện thực nhưng cô lại không muốn đi.

Trong lúc suy nghĩ thì điện thoại lại vang lên, giật mình bừng khỏi suy nghĩ ngỡ là hấn nhưng lần này không phải.

"Alo"

"Niệm Nhi, em rảnh chứ?"

"Là anh?"

"Ừm, chẳng phải em nói muốn trả ơn anh sao? Anh đang rảnh đây mình đi ăn đi"

"Được"

"Vậy anh đợi em trước cổng nhé, bye em"

Hoàng Ngọc Niệm đứng lên xách túi lên đi, chỉ cần đi đãi hấn ta một bữa là coi như không còn nợ nần gì nữa, tính cô là vậy không muốn mắc nợ bất kì ai.

Vũ Hạo Văn thấy cô từ xa mừng rỡ chạy đến, mở cửa xe cho cô sau đó lái tới nhà hàng gần đây.

Cô thầm nghĩ" tên này biết mình đói nên đưa mình đến đây sao? Không biết giá thể nào đây đem tiền đủ không nhỉ?"

Vũ Hạo Văn vừa lái xe vừa nhìn cô khoảng một lát thì lại nhìn sang cô sau đó bắt gặp ánh cười bí ẩn.

Khi đến nơi hắn đưa cô đến phòng vip, tên này biết lựa ghê... phòng vip mới được sao? Hoàng Ngọc Niệm vừa đi vừa suy nghĩ.

"Anh ăn gì gọi đi"

"Chẳng phải em không nhớ được khẩu vị của anh sao?"

"Không quên rồi"

"Thật là quên? Vậy anh đành tự gọi vậy"

Hắn bắt đầu gọi nhưng không phải món hắn thích mà là món cô thích, hắn vẫn còn nhớ khẩu vị cô thích sao? Thật ra nói thì nói vậy chứ khẩu vị của hắn cô vẫn còn nhớ chỉ có điều cô không muốn nhớ một chút nào.

Hai người cứ thế ngồi ăn mà không để ý, một người vô tình đi ngang đấy thấy được hình ảnh đang ngồi ăn thân mật của hai người, mặt bắt đầu nhăn răng nghiêng lại.

"Đây là... những món anh thích?"

"Em quên rồi à... đây cũng là món anh thích ăn mà?"

"Đúng rồi.... tôi quên rồi "

Lúc này Vũ Hạo Văn thấy cô thật xa lạ, thật lạnh lùng thật kiêu ngạo nhưng như vậy mới càng thú vị hắn rất thích như thế này, chỉ cần cố gắng chinh phục thì cô sẽ ngã vào vòng tay của hắn.

Thấy cô dường như không muốn nói chuyện nữa nên Vũ Hạo Văn cũng không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Sau khi ăn xong thì cô vừa định trả tiền thì bị tay Vũ Hạo Văn chặn lại, cô ngược lên nhìn hắn với ánh mắt hỏi.

"Để anh trả cho"

"Không cần, tôi đã nói là không muốn mắc nợ ai cả đây tiền đây"

Hoàng Ngọc Niệm lấy tiền ra sau đó đưa cho hắn, Vũ Hạo Văn nhìn cô thật sự ý định của cô cực kì kiên quyết nên hắn đành lấy.

Vũ Hạo Văn đưa cô về bệnh viện khi bước xuống xe cùng lúc đó Tống Xuân Lăng vừa chạy tới ở phía sau thấy cô và Vũ Hạo Văn đi chung thật ra là Tống Xuân Lăng được Dương Thế Minh bảo đến thăm chừng cô.

Nhưng đâu biết được hắn mới đi thôi mà cô lại đi cùng với Vũ Hạo Văn, vội gọi điện cho Dương Thế Minh bên đầu dây bên kia chỉ nở nụ cười nhạt sau đó cúp máy.

Xem ra tên đó thật không muốn sống nữa rồi, cô cũng quá gan tranh thủ hắn không có nhà mà đi hẹn hò cùng tên khác.

[.....]

Sau khi Vũ Hạo Văn đưa cô về bệnh viện thì cô cũng vào lấy xe để về, xem ra hôm nay cô phải ở nhà một mình rồi tự vào bếp và nấu ăn một mình sau đó về phòng tắm rửa.

Nhìn vào gương cô lại càng tức vết hôn vẫn chưa bị mờ, suốt cả ngày nay phải mặc cái áo này cô thật nóng đến muốn phát điên rồi, cởi ra sau đó tìm đại cái áo sômi cùng chiếc quần đùi vô cùng quyến rũ.

Nếu hắn ở đây nhất định không kim được mà ăn cô mất, nằm lẳng quạ lẳng lại ngủ không được sao tên Dương Thế Minh vẫn chưa gọi cho cô vậy nhỉ?

Hừm kệ hần đi, bây giờ cô nên ngủ một giấc mới được quá mệt rồi cuối cùng cô cũng từ từ chìm vào giấc ngủ, người nào đó lái xe về nhà lên lúc mở cửa phòng cô đi vào.

Thấy cô đã ngủ nhưng cô ăn mặc kiểu gì đấy, thường ngày có hần ở nhà thì trùm đầy kín mít khi hần đi lại ăn mặc thế ư? Muốn dụ dỗ đàn ông bên ngoài sao?

Dương Thế Minh bước đến, thì thấy cô đã ngủ ngon lành không muốn đánh thức cô, nên hần nằm xuống cạnh đấy sau đó ôm cô vào lòng.

Mới đi chưa được một ngày mà hần đã nhớ mùi hương của cô, cô cũng thật quá đáng không gọi cho hần hỏi hần gì cả, mà ngủ ngon đến như vậy.

Vùi đầu vào cổ cô cô ngửi mùi hương trên cơ thể cô thật tuyệt, chỉ có cô mới có mùi thơm dễ chịu như vậy.

[.....]

Về phía Vũ Hạo Văn hần vừa về nhà thì đã bị Mai Hà Ninh đến đẩy xuống giường ưỡng ẹo.

"Hôm nay anh đi với cô ta đúng không?"

"Sao em biết? Đi theo dõi anh?"

"Không phải là theo dõi, mà là vô tình thấy"

"Anh... dám bỏ em mà đi hẹn hò với cô ta? Chẳng phải lúc trước anh bỏ rơi cô ta để đến với em sao?"

"Hừm, bây giờ tôi chán em rồi,tôi lại hứng thú với cô ấy "

"Anh... đừng bỏ rơi em mà, em xin lỗi vì đã làm mất đứa con của chúng ta"

"Hahaha cô còn giả vờ đến khi nào nữa, đứa con của cô và tôi? Nực cười chẳng phải của cô và thằng khác sao?"

"Sao?? Sao?? Anh biết?"

"Tôi có gì mà không biết? Nhanh chóng cuốn gói rời khỏi đây đi!!"

"Tại sao chứ? Vì cô ta sao?"

"Cô muốn tôi cho bao nhiêu tiền?"

"Anh nghĩ em cần tiền đến vậy sao?"

Vũ Hạo Văn lấy ra ba cái thẻ tín dụng quăng thẳng vào mặt cô ta.

"Đủ chưa?"

"Thế... thế.. tín dụng"

"Sao? Chẳng phải rất muốn có sao?"

"Thật sự cho em?"

Vũ Hạo Văn thâm cười đúng là con đàn bà ngu ngốc chỉ biết có tiền, ngoài tiền thì chả nghĩ được gì cô ta ở lại với hần chẳng phải vì mấy cái thẻ tín dụng này sao? Bọn đàn bà rẻ tiền này chỉ cần có vậy.

"Hạo Văn à... nếu biết được anh sẽ đưa cho em thẻ tín dụng thì em đã đồng ý rồi"

"Lấy đi và cút vẫn chưa muộn"

"Cám ơn anh yêu trong thời gian qua rất nhiều sau này chúc anh của được cô ta nhé" Mai Hà Ninh bước tới hôn vào môi hần sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ba hấn về nước

Khi hấn đang ngủ thì cảm nhận trên người hơi nặng, mở mắt ra thì thấy cô như con mèo nhỏ quay qua chân đặt trên người hấn rút trợn người vào lòng hấn.

Nhìn ngắm cô một lúc mở điện thoại xem thử mới bốn giờ sáng thôi vừa định chớp mắt thì điện thoại lại rung lên, nhìn vào màn hình điện thoại là số điện thoại của ông ấy.

Bước xuống giường kéo chăn lên cho cô sau đó đi ra ngoài ban công đóng cửa lại, nhắc máy lên là tiếng của ông ta truyền bên tai.

"Con trai, ta về nước rồi đây"

"Thì sao?"

"Còn giận ta sao? "

"Sáng sớm đã gọi có gì không? Nếu không thì cúp máy đi"

"Con nói chuyện với ta vẫn lạnh nhạt như vậy sao? Tô Nhan cũng chuẩn bị về nước hai đứa sớm mà lựa ngày đi"

"Tô Nhan là đứa em tôi thương nhất nhưng tôi không bao giờ lấy em ấy"

Dương Thế Minh tức giận ngắt máy, sau đó quay về phòng ôm cô ngủ bên kia Dương Thế Phong cảm những tấm hình trong tay nở nụ cười.

Trên tay ông ta là tấm hình của cô và hấn tay trong tay đi hẹn hò hôm bữa là lính của ông ta đã chụp được.

"Là vì cô gái này sao? Điều tra cô ta cho ta"

"Vâng thưa lão già"

Sáng sớm Hoàng Ngọc Niệm từ từ mở mắt ra thấy tư thế của mình thì không khỏi giật mình mà thấy hấn nằm kế còn hoảng hốt hơn nên không cẩn thận mà ngã xuống giường.

"Sáng sớm mà đã âm ỉ lên rồi"

"Anh... anh... về khi nào vậy? Chẳng phải đang ở Đức sao..."

Nhìn thấy hấn mặt cô tái xanh chẳng phải hấn nói ngày mốt mới về sao, tại sao bây giờ lại ở đây.

"Tôi không ở nhà thì em đi với trai à?"

"Đi với trai? Người nào chứ?"

"Vũ Hạo Văn.."

"Chỉ là đi đãi hấn một bữa vì hấn đã cứu em, để không ai nợ ai cả"

"Thật sao?"

"Không tin kệ anh, mà chẳng phải anh nói ngày mốt về sao?"

"Tại ai mà anh phải lao đầu vào làm cho xong việc để về, anh còn định ở đó chơi vài ngày, hừm!"

"Nè, tôi còn chưa nhắc tới chuyện tại anh mà tôi trật chân nghe, còn cả... chuyện..."

"Chuyện gì?"

Không biết hấn có phải ma hay không rõ ràng đang ở trên giường chớp mắt cái hấn đã ở trước mặt cô, chống tay ép cô vào sát tường Hoàng Ngọc Niệm ngại ngùng đẩy hấn ra.

"Còn chưa trách em... chuyện mặc đồ thế này đây, định câu dẫn anh?"

"Hết đồ... nên... mặc đồ thôi, anh có ở nhà đâu mà phải câu dẫn anh"

Hoàng Ngọc Niệm đứng dậy chạy khỏi vòng tay của hấn, vợ của hấn chỉ có một người là cô thôi mãi mãi chỉ có thể là cô.

Trước khi xuống xe Dương Thế Minh không quên hôn cô một cái.

"Hôm nay anh sẽ về muộn, à nếu có rảnh ghé đem đồ ăn cho anh được không?"

"Về muộn sao? Được rồi.... "

"Vậy nghe nhớ đó"

"Biết rồi mà..."

Hoàng Ngọc Niệm vừa bước vào đã bị Ly An xách cổ áo kéo vào góc tiêu cô rồi, bị Ly An giằng đạo mắt thôi.

"Nè, hôm qua giám lừa tớ, Trần Anh có gọi tớ đâu? Gạt tớ này"

Ly An bắt đầu chọt khắp người cô làm cô cười đến nổi ra nước mắt, vang xin lỗi không ngừng.

"Chừa chừa..."

"Dạ em không dám lừa chị Ly An nữa..."

"Ngaoan, mà nè biết nào được như người ta bạn trai đưa đón như vậy"

"Bảo Trần Anh của cậu đi, người ta cũng tốt mà cậu hay ăn hiếp cậu ấy lắm nha"

"Có đâu..."

"Ly An... Ngọc Niệm đi vào phòng khám đi, bệnh nhân đang đợi, hai cô còn ở đó tám"

"Rồi... rồi tới đây"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hấn đã có vị hôn thê

Hoàng Ngọc Niệm sau khi tan ca lại chuẩn bị về nhà để nấu bữa chiều cho hấn, không biết bữa trưa hấn đã ăn gì chưa?

Cô lái xe về nhà chuẩn bị cho hấn, sau khi xong thì lái xe đến công ty hấn bỗng xe cô bị chặn bởi một xe khác, cô tức giận dừng lại mở cửa ra định la cho người đó một trận.

Nhưng chưa kịp mở lời cô bị người nào đó bịt miệng sau đó ngắt đi, cô được đưa vào trong xe đưa đi.

Lúc này hấn gọi điện cho cô nhưng cô không bắt máy, hấn bắt đầu hơi lo sao không bắt máy chứ?

Bắt đầu đi qua đi lại, hay lại bỏ máy ở đâu rồi bỗng điện thoại vang lên hấn mừng vội mở ra không phải số của cô mà là của Dương Thế Phong.

"Con trai... không định đến gặp ta sao?"

"Tại sao phải đến?"

"À... chỉ là muốn con đến đưa bạn gái con về đây"

"Bạn gái? Niệm Nhi... ông đã làm gì cô ấy?"

"Ta chỉ đưa con bé đến để nói chuyện thôi"

"Được tôi sẽ đến đó"

Dương Thế Minh ngắt máy sau đó lao ra lái xe đi nhanh Tống Xuân Lăng không rõ chuyện gì sao hấn lại đi nhanh đến như vậy, xem ra đồng hồ sợ này cậu phải ôm dùm hấn nữa rồi.

Đôi mắt hấn lúc này đỏ rực tựa như máu, tay cầm chắc vô lăng như muốn bẻ bỏ chiếc xe của hấn chạy nhanh đến nỗi người bên đường phải hét hoảng.

Còn về phía cô khi tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên sofa, một căn nhà lớn nhưng không phải nhà của hấn đây rốt cuộc là đâu.

Hoàng Ngọc Niệm từ từ ngồi dậy, thì bước chân từ phía sau truyền tới quay lại thì thấy một người đàn ông trung niên, trông ông ta cỡ sáu mươi tuổi nhưng trông ông ta vẫn rất khỏe mạnh.

Ngồi xuống đối diện cô lúc này nhìn kĩ đôi mắt thật giống hần, sắc bén lạnh lùng phong thái kiêu ngạo.

"Ông... ông là ai? Sao lại đưa tôi đến đây?"

Hoàng Ngọc Niệm hoảng sợ lùi lại phía sau.

"Đừng sợ, tôi không làm gì cô đâu, cô là bạn gái của Thế Minh?"

"Đúng vậy, có gì không?"

"Tôi là ba nó"

"Ồ... bác, cháu chào bác, xin lỗi vì cháu không biết"

"Không sao, chỉ là hôm nay muốn biết mặt người làm cho con trai tôi say mê đến vậy, hôm nay được biết cô cũng xinh đẹp nhưng cô có biết Thế Minh đã có vị hôn thê rồi chứ?"

"Vị... vị hôn thê..."

"Là con gái của người bạn tôi, hai đứa biết nhau từ khi nhỏ lúc đó tôi đã đặt hôn ước cho hai đứa giờ con bé sắp về nước "

Nhìn sắc mặt cô thay đổi Dương Thế Pjong mỉm cười, nhìn hành động của cô chắc bị sốc lắm.

"Nó không nói cho cô biết? Bao lâu nay nó lừa dối cô, cô không biết sao?"

"Tôi... tôi... không thể nào tôi không tin, Thế Minh sẽ không giấu tôi những chuyện này đâu"

"Không tin thì tùy cô"

Còn về phía Dương Thế Minh đến nơi, hần vội chạy vào trong nhưng bên ngoài có vài tên lính của ông ta ra chào đón.

"Thiếu gia... lão gia đang đợi bên trong"

"Nhưng trước khi vào trong, hãy tiếp tôi vài chiêu"

Hoàng Túc là vệ sĩ đi bên cạnh Dương Thế Phong từ lâu, nghe danh hần đã lâu nhưng đến giờ mới gặp võ nghệ cũng vô cùng cao.

"Tránh ra tôi không có thời gian"

"Thiếu gia... xin mạo phép"

Bắt đầu nắm tay hần kéo ra tuy Hoàng Túc võ nghệ cực kì cao nhưng Dương Thế Minh cũng không vừa vì từ nhỏ đã được ông ta Dương Thế Phong đào tạo.

Nên đối với mắt chiêu này cũng là tầm thường nhanh chóng né đòn diễn ra vô cùng nhanh lẹ, Hoàng Túc do quá sơ suất nên dễ bị quật ngã.

Nghe tiếng động bên ngoài Dương Thế Phong nhìn ra, "xem ra con trai của ta đến tìm cô rồi "

"Có muốn ra xem kịch không?"

Dương Thế Phong đi trước cô cũng chạy nhanh theo phía sau, chứng kiến màn động thủ của hần và Hoàng Túc.

"Được rồi, nhiều đó đủ rồi người đi ra đi"

"Vâng lão gia"

"Đã lâu không gặp, võ nghệ của con cũng vẫn vậy"

"Niệm Nhi, em không sao chứ?"

"Không sao"

"Minh đi thôi" ôm cô vào lòng quay đi.

"Vẫn chưa chào hỏi ta mà con trai"

"Sao ông không ở bên đấy với mấy cô tình nhân của ông đi"

"Về để lo hôn sự cho con và Tô Nhan chứ"

"Ông im miệng cho tôi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Giải thích

"Ông im miệng cho tôi" Dương Thế Minh nóng giận quát lên.

"Sao? Không đúng sao con trai? Con đang lừa dối cô ta và tự lừa dối mình"

"Niệm Nhi đừng nghe ông ta nói chúng ta đi thôi"

"Lão già không cần họ sao?"

"Ta biết tính nó, đừng ép nó cứ để nó lựa chọn tự Tô Nhan sẽ có cách giải quyết".

Dương Thế Minh sợ cô sẽ hiểu lầm nên ôm chặt cô vào lòng đưa cô ra xe, trên xe hắn rất muốn giải thích nhưng cô lại quay mặt đi ra ngoài cô không muốn đối diện với hắn.

Về nhà cô cũng đi lên phòng không nói lời nào với hắn, Dương Thế Minh thấy vậy kéo cô lại để cô ngồi đối diện mình.

"Nghe anh kể mọi chuyện đi!"

[.....]

"Hôn ước là do ông ta sắp đặt, anh không hề có tình cảm với Tô Nhan, người có tình cảm với cô ấy là Xuân Lăng chứ không phải anh"

"Sau khi ông ta đi Mỹ thì... anh trở nên lạnh nhạt với tất cả mọi người xung quanh, lúc đó Tô Nhan và Xuân Lăng đã đến và mang anh ra khỏi vỏ bọc đó trở nên vui vẻ hơn"

"Ba người bọn anh thân nhau từ nhỏ, anh là người lớn nhất anh biết rõ Tô Nhan thích anh nhưng anh thì lạnh nhạt với cô ấy nhưng vẫn yêu thương chiều chuộng với tư cách là người anh trai thôi, Xuân Lăng yêu cô ấy hơn bất kì ai khác một lần Xuân Lăng xích mích cũng vì anh mắng Tô Nhan vì nghịch, bởi vậy người yêu cô ấy chỉ là Xuân Lăng thôi nếu cậu ấy biết Tô Nhan trở về sẽ vui mừng lắm"

"Niệm Nhi em không cần lo sợ, anh chỉ yêu em thôi"

"Không...em... không muốn làm tiểu tam đâu"

"Không chúng ta yêu nhau công khai không hề lén lút với lại Tô Nhan đâu phải là bạn gái của anh mà em sợ làm tiểu tam"

"Em... em thấy có lỗi"

"Niệm Nhi tin anh, anh sẽ nhanh chóng bắt ông ta hủy bỏ hôn ước "

"Người đó là ba anh sao anh lại lạnh lùng với ông ấy như vậy?"

"Ông ta không xứng"

"Vì sao chứ? Sao anh có thể nói như vậy?"

"Cũng vì ông ta mà mẹ lâm bệnh mà mất, sau khi mẹ mất ông ta bỏ rơi anh và đi tìm tình nhân của ông ta bỏ mặc anh sống như thế nào thì sống em thấy người đó có đáng làm ba anh?"

Hoàng Ngọc Niệm bước đến ôm lấy hắn, Dương Thế Minh hơi bất ngờ nhưng cũng đưa tay ôm lấy cô chỉ cần cô còn ở bên cạnh hắn như thế thôi cũng đủ rồi.

[.....]

Sáng hôm sau hấn lại dặn cô lại phải nấu bữa trưa cho hấn vì hôm qua bị hịt không được ăn, cô đành phải đồng ý thôi.

Hiện tại lúc đó ngoài sân bay một cô gái có mái tóc vàng kim bước ra bãi đỗ xe, tháo chiếc kính đen xuống gương mặt vô cùng sắc xảo xinh đẹp, một đẹp quyến rũ đến mê lòng người.

Cô mặc bộ váy ôm sát người khoác trên vai chiếc áo vest mê người đường cong mỹ miều lộ ra, khiến đàn ông đi ngang không khỏi trầm trồ thèm khác.

Trước khi về cô đã kiểm tra kĩ hấn đang ở công ty, xem ra phải cho hấn bắt ngờ rồi kéo vali đến xe taxi.

"Đưa tôi đến công ty DTM"

Nhìn ra cảnh vật xung quanh, đã thay đổi nhiều rồi liệu anh có thay đổi không, lần này cô về là vì hấn cô sẽ không để hấn vụt mất.

"Cuối cùng cũng về rồi, em nhớ anh lắm Dương Thế Minh" Nở một nụ cười hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tô nhan về nước

Đến nơi Tô Nhan đi thẳng vào công ty nhưng bị chặn lại.

"Xin lỗi, cô có hẹn trước không?"

"Vào nói với giám đốc các cô rằng tôi là Tô Nhan "

"Vâng,cô ngồi đợi chút"

Cô nhân viên liếc mắt qua nhìn có phải tình nhân của giám đốc không? Nhìn không giống cô gái hôm bữa đã đến, nhìn có lẽ cô ta từ nước ngoài mới về.

"Giám đốc, có người tên Tô Nhan muốn gặp"

"Cho cô ấy vào đi"

Dương Thế Minh không ngờ cô ấy lại về sớm đến vậy, nhất định phải thuyết phục Tô Nhan từ hôn.Tiếng gõ cửa bắt đầu vang lên.

"Vào đi"

Tô Nhan đẩy cửa đi vào nhìn bóng lưng hấn đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, người đàn ông này đã lâu không gặp hấn ngày càng trông chững trạc hơn, trưởng thành hơn.

Nhìn Dương Thế Minh trong bộ vest này thật khiến cô phải rơi vào biển tình, dáng người vẫn kiêu ngạo như vậy từ từ bước đến vòng tay ôm lấy thất lưng hấn từ phía sau.

"Minh Minh.... em nhớ anh"

Cảm nhận được bàn tay ấm áp của cô truyền đến, từ từ quay lại đáp lại cái ôm của cô.

"Ừm, vừa về sao? Sao không nói anh ra đón"

"Em muốn làm anh bất ngờ mà"

"Em đã gặp Xuân Lăng chưa? Nếu nó hay em về chắc sẽ mừng lắm"

"Mặc kệ anh ta chứ, em về đây là để gặp anh"

"Nhóc này vẫn cứng đầu"

Khẽ xoa đầu Tô Nhan thực sự mà nói trông cô bây giờ không còn nét trẻ con nữa mà thay vào đó một nét đẹp quyến rũ có thể làm bao người đàn ông khác phải lung lay.

"Anh biết em về để làm gì mà đúng không?"

Tô Nhan lại nép vào người hắn, do hắn cưng chiều cô như em gái nên để cô ôm như vậy chứ nếu như là người khác thì coi như ngày tàn của người đó trừ Hoàng Ngọc Niệm.

Ba người quan trọng duy nhất trên đời của hắn là mẹ hắn, Tô Nhan, Hoàng Ngọc Niệm. Nhưng mẹ hắn và Tô Nhan là người quan trọng trong gia đình còn Hoàng Ngọc Niệm là người quan trọng trong mắt tình cảm chỉ có thể là cô mà thôi.

"Anh đang nghĩ gì đó? Chắc anh đang vui lắm đúng không hay... ta chọn ngày kết hôn đi"

"Không được, chúng ta không thể kết hôn đâu Tô Nhan"

"Tại sao? Anh không yêu em sao?"

"Trước giờ em chỉ xem em là đứa em gái anh cưng chiều nhất"

"Tại sao chứ? Năm đó anh cũng nói vậy, bây giờ cũng vậy có bao giờ anh không nhìn em là đứa em gái của anh chưa?"

Tô Nhan quá hoảng loạn lao thẳng vào người hắn ôm chặt không buông dù hắn có gỡ tay cô ra nước mắt lăn dài trên má dần ướt vạt áo của hắn.

Nhìn cô khóc hắn đau lòng lắm vì cô là đứa em duy nhất và cũng là người thân duy nhất bên cạnh hắn và Xuân Lãng, ôm cô lại dỗ dành cầm tựa lên đầu cô, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ đây là cách cưng chiều đối với người yêu nhưng không phải.

Lúc đó cô mang com đến cho hắn, thì gặp Xuân Lãng ở thang máy nên cậu đưa cô lên phòng của hắn hai người mới đến nơi đã chứng kiến hình ảnh ôm nhau của hai người bên trong.

"Mình...em yêu anh chỉ có thể là anh"

Tô Nhan nhón chân lên hôn khẽ lên môi hắn, Hoàng Ngọc Niệm và Tống Xuân Lãng như chết chân đứng nhìn cảnh tượng này.

Hắn trợn mắt ngờ ngàng với hành động của Tô Nhan sau đó nhìn thấy cô hắn vội đẩy Tô Nhan ra, Hoàng Ngọc Niệm nhìn thấy hắn và Tô Nhan nước mắt không kìm được nên chạy ra khỏi đó hắn cũng vội chạy theo, chỉ còn Tống Xuân Lãng và Tô Nhan ở đó đôi mắt đau lòng khi nhìn cảnh lúc này và câu nói của cô.

"Tô Nhan... mừng em đã về"

"Cám ơn, tôi và Thế Minh sắp kết hôn anh nhớ đến dự" Tô Nhan quay lưng đi thì tay của Tống Xuân Lãng níu lại.

"Tại sao? Tình cảm của anh dành cho em nhiều hơn cả Thế Minh mà em lại không yêu anh?"

"Xin lỗi, cả đời này người tôi yêu chỉ là anh ấy không phải anh"

"Anh đã đợi em về suốt bao năm qua, vậy mà em vẫn đối xử với anh lạnh nhạt như vậy"

"Nhanh chóng tìm người yêu anh thật sự đi, đừng đợi tôi nữa"

Tô Nhan bước đi chỉ còn Tống Xuân Lãng ở đó ngồi bệt xuống, bấy lâu nay cậu vẫn đợi cô về thế mà bây giờ cô lại bảo cậu đừng đợi nữa.

"Anh sẽ không bỏ cuộc, chỉ cần anh còn sống thì anh vẫn mãi yêu em Tô Nhan..."

xin lỗi m.n vì hôm qua wifi nhà mình bị hư đến hôm nay mới sửa, do hư lúc tối nên không ai tới sửa cả phải đợi đến sáng làm mình tối không đăng được xin lỗi m.n nhiều, nay đăng 3 chương nhé bù 1 chương hôm qua♥

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tô nhan không thích cô

Hoàng Ngọc Niệm nhanh chóng lái xe ra khỏi đó, hắn vẫn lái xe đuổi theo phía sau cô tăng tốc cắt được hắn bẻ lái vào bệnh viện chạy thật nhanh vào phòng làm việc đóng chặt cửa lại.

Hắn đuổi theo tới nơi, phá cửa các bác sĩ khác nhìn hành động của hắn thấy hắn quá bức xúc định đến lời ra nhưng nhìn ánh mắt của hắn không ai dám đến gần.

Ly An thấy mọi người tập trung lại phòng cô bắt đầu tò mò chạy đến thì ra là bạn trai của cô, chạy đến vỗ vai hân.

"Nè, làm gì đập phá phòng làm việc của Niệm Niệm chứ? Cô ấy về nhà rồi mà"

"Cô ấy... đang trốn tôi bên trong"

"Hai người lớn rồi có phải con nít đâu mà chơi trốn tìm thế? Tránh ra để tôi vào cho"

Mọi người bắt đầu giải tán chỉ còn có Dương Thế Minh và Ly An, cô suy cho hân đi ra chỗ khác cô ở lại đây năn ni Hoàng Ngọc Niệm mở cửa.

"Niệm Niệm à, mở cửa cho tớ đi"

"Anh ta về chưa?"

"Về rồi mau mở cửa cho tớ, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Hoàng Ngọc Niệm hé cửa thì không thấy hân chỉ thấy Ly An nên mở cửa bay vào người cô khóc nức nở.

"Nín đi từ từ kể tớ nghe nào, đừng khóc mọi người sẽ thấy đi vào trong với tớ"

Hân chỉ đành ở bên ngoài nghe cô khóc và kể mọi chuyện cho Ly An nghe.

"Ly An à tớ phải làm sao đây?"

"Cô ra ngoài một chút được không Ly An?" Dương Thế Minh không kìm được mà bước vào, thấy hân cô định đứng lên bỏ chạy thì bị hân cản lại Ly An thấy vậy nên đi ra ngoài.

"Anh ra ngoài đi" cô vừa khóc vừa đánh vào ngực hân.

"Ngoan nào, đừng nhúc nhích nữa, nếu không anh không kìm được mà ăn em ngay bây giờ đâu"

"Biến thái.....lưu manh... "

"Được là anh biến thái lưu manh được chưa? Chỉ là cô ấy kích động mà hôn anh thôi chứ không phải anh hôn cô ấy đâu em đừng lo mà ngoan đi cô ấy là em gái anh nên nhớ rõ"

Dương Thế Minh đưa tay lên lau nước mắt trên gương mặt cô, kéo cô lại hôn lên môi anh đào hé mở của cô vỗ về an ủi cô như con mèo nhỏ mà rúc vào người hân

"Từ nay không được chạy đi như vậy nữa, nghe không cứ coi em ấy như là em gái của chúng ta được không, vì tuổi em ấy còn quá nhỏ nên sẽ không tránh được chuyện này"

"Ừm"

"Ngoan lắm về nhà thôi"

Dương Thế Minh đứng dậy đỡ cô lên sau đó đưa ra xe về, đến nhà đã thấy hành lý của Tô Nhan đang ở trong nhà và đang nằm xem TV và ăn bánh.

"A... anh về rồi, cô ta... chẳng phải là cô gái lúc nãy sao? Cô là gì của anh ấy?"

Tô Nhan bước đến khoanh tay trước ngực ngăm đánh giá Hoàng Ngọc Niệm từ đầu đến cuối.

"Cô ấy là bạn gái của anh, và cũng sẽ là phu nhân của anh" hân thấy cô không trả lời liền kéo vào lòng tuyên bố.

"Anh dám? Em có gì không bằng cô ta? Anh nhìn đi cô ta già như vậy em trẻ đẹp như vậy sao anh không thích?"

"Anh không muốn nói nhiều, Tô Nhan em không được hại cô ấy anh biết tính em là nóng nảy nên đừng bức xúc mà làm tổn thương cô ấy hãy xem cô ấy như chị em trong nhà nghe không?"

"Em không nghe, em ghét cô ta"

Tô Nhan chạy thẳng lên lầu đóng cửa lại chỉ còn cô và hân ở đây lác đác.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Kết thân

Dương Thế Minh thấy vậy nên đành bảo cô lên trò chuyện an ủi Tô Nhan, đưa Tô Nhan đi chơi lên phòng chỉ nghe tiếng khóc của Tô Nhan.

"Chị vào đây làm gì? Muốn xem tôi khóc rồi chế giễu tôi sao?"

"Không đâu Tô Nhan, chị muốn đưa em ra ngoài dạo chơi cho thoải mái em muốn đi không?"

"Đừng giả tạo trước mặt tôi, chị ra ngoài đi"

"Vậy đợi khi nào em bình tĩnh lại rồi sẽ đưa em đi ăn và đi chơi nhé, vì em mới về nên phải ra ngoài tham quan chứ đúng không?"

Thấy Tô Nhan chỉ khẽ gật đầu cô đóng cửa lại sau đó đi ra ngoài, Dương Thế Minh thấy cô từ trên phòng xuống nhưng không có Tô Nhan đi cùng" chắc con bé này lại trốn tránh rồi".

Cô và hần bước vào bếp nấu bữa tối, Tô Nhan từ trên phòng đi xuống nhìn từ xa cô như người vô hình trong mắt họ," rốt cuộc có điểm nào không bằng cô ta?" Tô Nhan trầm nghĩ nắm chặt tay.

"Chị... lát mình đi chơi nhé" Tô Nhan bước đến ngồi xuống ghế.

"Tô Nhan em chịu đi cùng chị sao? Vậy lát ta cùng đi nhé?"

"Ừm, em.. đôi"

Hoàng Ngọc Niệm thấy vậy bụng thức ăn đến trước mặt Tô Nhan" rất thơm ngon, có khi nào anh ấy thích người đảm đang không?" Tô Nhan trầm nghĩ.

"Ngon quá, chị có thể dạy em nấu không?"

"Được chứ, Tô Nhan thích nấu ăn sao?"

"Ừm"

Dương Thế Minh thấy vậy mỉm cười có lẽ Tô Nhan đã trưởng thành rồi con bé biết suy nghĩ rồi, như vậy thật quá tốt rồi.

Cả ba người cùng nhau thưởng thức sau khi ăn xong thì Dương Thế Minh phải đến công ty, nên chỉ có cô và Tô Nhan đi chơi.

Hoàng Ngọc Niệm đưa Tô Nhan đi đến vài shop thời trang họ cùng nhau thử đồ và mua cũng được khá khá quần áo.

Họ đến một quán cà phê gần đấy để nghỉ chân, cùng trò chuyện.

"Chị, anh Thế Minh và chị gặp nhau như thế nào vậy?"

"A... chỉ là vô tình gặp anh ấy trong bệnh viện thôi" bất giác đỏ mặt làm sao có thể nói cho Tô Nhan biết rằng họ tình một đêm được chứ, như thế xấu hổ lắm.

"Chị đi khám bệnh sao?"

"Không anh ấy vào khám bệnh và chị là người khám cho anh ấy"

"Chị là bác sĩ?" Tô Nhan bất ngờ hỏi, cứ tưởng Hoàng Ngọc Niệm ăn bám hần nhưng không ngờ lại làm bác sĩ cơ đấy.

"Ừm, mà quên nữa gặp nhau mà không giới thiệu tên cho em biết nữa chị tên Hoàng Ngọc Niệm, gọi Niệm tỷ hay Niệm Niệm cũng được"

"Ừm"

Trong lúc hai người đang trò chuyện thì Vũ Hạo Văn thấy cô và một cô gái xinh đẹp cùng ngồi trò chuyện, nở nụ cười sau đó bước tới.

"Niệm Nhi, ôi vô tình đi ngang nhìn cứ tưởng ai "

"À... anh uống cà phê ở đây sao?"Hoàng Ngọc Niệm nhìn hần một cách chán ghét

"Ừm, đi một mình buồn quá hay anh ngồi với em được không? Có phiền cô gái này không?"

"Không đâu, anh cứ ngồi đi" Tô Nhan khẽ nhích vào bên trong.

"Thì ra là người quen của em sao?"

"Ừm, Tô Nhan đợi chị một chút nhé chị đi toilet "

Sau khi thấy Hoàng Ngọc Niệm đi thì Vũ Hạo vẫn nhìn cô gái bên cạnh nở nụ cười.

"Anh là gì của chị ấy vậy?"

"Là... bạn trai cũ, còn em?"

"Là vị hôn thê của Dương Thế Minh, anh biết anh ấy không?"

"Biết chứ....mà em không ghét cô ấy mà còn đi chơi cùng sao?"

"Không, tôi ghét cô ta"

"Em có muốn hợp tác với anh không? Anh muốn có Niệm Nhi em muốn Thế Minh chúng ta cùng hợp tác chứ?"

"Anh sẽ giúp tôi?"

"Đúng đây là danh thiếp của tôi, hợp tác vui vẻ khi nào có kế hoạch hãy gọi cho tôi cùng nhau tách họ ra được chứ?"

"Được hợp tác vui vẻ"

"Tôi đi trước đây bye cô gái xinh đẹp" Vũ Hạo Văn bước đi kèm theo cái nháy mắt lúc đó Hoàng Ngọc Niệm cũng vừa đi ra.

"Anh ta đâu rồi?"

"Anh ấy nói có công chuyện phải đi rồi"

"Ừm vậy mình cùng đi nơi khác chơi đi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Giả vờ

Sau khi cả hai uống cà phê xong thì bắt đầu dẫn nhau ra chợ đi hết gian hàng này đến gian hàng khác, dạo chợ đêm. Trông rất vui vẻ, Tô Nhan dường như quên cả việc ghét Hoàng Ngọc Niệm.

Cả hai cùng nhau về, đến nhà Dương Thế Minh cũng vừa về ngồi trên sofa xem TV, thấy cô và Tô Nhan về nhưng trên tay mang rất nhiều đồ hắt hắt đầu nhìn.

Đúng là con gái khi đi chung là họ có thể đem cả chợ về nhà, nhưng hấn cũng thầm mừng rỡ vì Tô Nhan đã chấp nhận Hoàng Ngọc Niệm.

"Tô Nhan đã mua được gì rồi? Vui vẻ hơn nhiều chưa?" Dương Thế Minh bước đến gần tươi cười hỏi Tô Nhan.

"Ừm, tâm trạng cũng đỡ hơn rồi" khẽ liếc mắt qua Hoàng Ngọc Niệm sau đó lại ngã mình vào lòng hấn làm nũng.

Hoàng Ngọc Niệm chỉ đứng đấy không nói gì vì cô biết Dương Thế Minh rất cưng chiều Tô Nhan, cô thầm cười vì tình cảm anh em họ thật tốt nhưng cô đâu ngờ rằng Tô Nhan lại không nghĩ như cô.

"Hai người đã ăn gì chưa?"

"Chưa nữa..... Minh Minh à anh biết nấu ăn từ nhỏ mà đúng không?vậy dạy em nấu đi..."

Tô Nhan ôm lấy tay hấn lại khẽ liếc qua Hoàng ngọc Niệm như muốn cho cô thấy họ thân thiết nhưng cô lại không động tĩnh gì càng làm Tô Nhan tức điên.

"Vậy hai người nấu đi nhé em lên phòng dọn dẹp chỗ cho Tô Nhan"

Trong lúc đó Tô Nhan lại liên tục giả vờ để chạm vào hấn, còn giả vờ sơ ý cắt vào tay để chảy máu cho hấn quan tâm.

"Tô Nhan không sao chứ? Đưa tay anh xem?" Hấn vương tay ra nhẹ nhàng nâng ngón tay Tô Nhan lên xem lúc đó Hoàng Ngọc Niệm cũng vừa đi xuống.

"Tô Nhan.. em sao vậy?" Hoàng Ngọc Niệm đi đến thì thấy tay Tô Nhan đã bị chảy khá nhiều máu.

"Do không cẩn thận nên dao cắt vào tay thôi... Minh Minh băng lại cho em đi..."

"Đề Niệm Nhi làm đi cô ấy băng cho em, anh phải nấu cơm cho hai người" Dương Thế Minh giao Tô Nhan lại cho Hoàng Ngọc Niệm.

Tô Nhan thâm chủi trong bụng" thật đáng ghét tại sao lại là cô ta chứ? Sao anh ấy cái gì cũng Niệm Nhi.... Niệm Nhi.... thiệt bực cả mình mà, coi như uổng công mất rồi... hừ".

Tô Nhan hậm hực để cho Hoàng Ngọc Niệm băng lại vết thương sau đó cả hai cùng xuống thưởng thức đồ ăn của Dương Thế Minh.

Đến tối khi Hoàng Ngọc Niệm vẫn còn mơ màng thì thấy Dương Thế Minh tay lại không chịu yên phận, luồn vào trong áo cô xoa bóp hành động này làm cô khẽ rên nhẹ một tiếng.

Sau đó mở mắt ra thấy hấn cười gian dè cô xuống.

"Nè... lại muốn gì nữa đây hả?" Hoàng Ngọc Niệm đánh vào ngực hấn.

"Niệm Nhi à..... lúc chiều anh ăn không no, anh muốn ăn...."

"Muốn ăn thì xuống bếp đi, em buồn ngủ lắm rồi" Hoàng Ngọc Niệm thừa biết chữ "ăn" của hấn nhưng lại đánh sang chuyện khác.

"Anh muốn ăn em thôi..." chưa để cô trả lời môi hấn áp vào môi cô khuấy đảo bên trong.

"Ừm...không...không được đâu..."

"Sao lại không được chứ bảo bô?" Dương Thế Minh khẽ thì thầm bên tai cô phả hơi ấm, cô cảm thấy nóng rang cả người.

Dương Thế Minh khẽ cắn nhẹ vành tai cô sau đó lại xuống cái cổ trắng ngần cắn một cái để lại dấu dâu đỏ.

"Ừm... đừng mà Tô Nhan nghe được thì..."

"Không sao đâu.... chuyện này là chuyện thường mà chắc con bé ngủ rồi"

Đúng lúc đó bên phòng của Tô Nhan cô không tài nào ngủ được do chỗ lạ một phần vì thấy Dương Thế Minh và Hoàng Ngọc Niệm ngủ chung nên cô không muốn ngủ chút nào.

Ngồi dậy đi sang phòng của hấn từ bên ngoài đã nghe tiếng ngậm khẽ của Hoàng Ngọc Niệm càng làm cho Tô Nhan tức giận đến đỏ mặt.

"Hoàng Ngọc Niệm... tôi nhất định không tha cho cô... còn dụ dỗ Thế Minh của tôi cô đúng là con hồ ly tinh mà" Tô Nhan nghiến răng nắm chắc bàn tay đôi mắt bắt đầu đỏ ngầu lên vì tức giận.

#ànhon Mèo trở lại đây, Mèo đã thông báo về việc ko đăng chương mà vẫn có nhiều bạn vào hỏi. Nhưng mình ko trách đâu chắc do bị trôi thông báo nên vài bạn ko đọc được. Giờ mình đăng bình thường lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tôi chỉ yêu anh ấy

Tô Nhan thật sự không thể kìm được cơn giận nữa bước đến gõ cửa, Hoàng Ngọc Niệm lúc này trong tình huống quần áo đã bị xộc xệch cả hấn cũng vậy.

Vội ngồi dậy chỉnh lại quần áo sau đó ra mở cửa, Tô Nhan thấy cô bước ra có phần không vui nhưng đập vào mắt Tô Nhan là vô vàng vết hôn trên cổ của Hoàng Ngọc Niệm.

Nhưng Tô Nhan vẫn cố kìm lại cơn giận của mình tay nắm chắc lại, sau đó giả vờ còn ngáy ngủ dụi dụi mắt bước đến.

"Chị.... em ngủ không được, anh Minh đâu rồi em vào ngủ với anh ấy được không?" Không ngờ Tô Nhan lại có thể nói ra lời này Dương Thế Minh bật

dậy đi ra cửa.

"Không thể được, Tô Nhan em đã lớn rồi không còn nhỏ nữa mà đòi ngủ chung với anh"

"Vậy.... chị ngủ với tôi đi!!" Thấy Dương Thế Minh đi ra trong bộ dạng vô cùng quấy rối khiến Tô Nhan khẽ nuốt nước bọt.

Chiếc áo sômi đã bung vài cúc tóc hơi rối lúc này hấn dựa vào tường vuốt tóc, hấn thật sự rất ghét người phá chuyện tốt của hấn nhưng lần này là Tô Nhan nên hấn bỏ qua.

"Không được em ngủ một mình đi!! Cô ấy ngủ với anh quen rồi!" Dương Thế Minh kéo cô vào lòng ngay trước mắt Tô Nhan.

"Kim xuống phải kim xuống" Tô Nhan tự nhủ với mình.

"Ai nói là ngủ với anh quen chứ?anh đó con bé mới về lạ chỗ mà... để em ngủ với em ấy" Sau đó Hoàng Ngọc Niệm vào phòng ôm chần của mình đi qua phòng Tô Nhan ngủ.

Dương Thế Minh đứng đấy bị cô phủ như vậy, đành ngậm ngùi đêm nay ngủ một mình vậy....

Sang nằm cùng Tô Nhan, cô định nằm ở sôfa nhưng Tô Nhan lại bảo cô lên nằm cùng, Hoàng Ngọc Niệm khẽ cười vì Tô Nhan quan tâm cô sợ cô nằm đau lưng.

Lúc cô đã lìm đim ngủ thì Tô Nhan chợt lên tiếng làm cô giật mình mở mắt ra.

"Chị.... ngủ chưa?"

"Hả... a... chưa.... "

"Vậy... nói chuyện với tôi được không?"

"Được, có gì cứ tâm sự đi chị nghe"

"Thật ra tôi rất yêu Thế Minh, nhưng... anh ấy lúc nào cũng chỉ xem tôi như là đứa em gái không hơn không kém.. tôi thật ngưỡng mộ chị, được anh ấy yêu thương chiều chuộng lúc nào cũng nhắc tên chị"

"Tô Nhan em vẫn còn nhỏ, chị nghe Thế Minh kể Xuân Lăng rất yêu thương em nhưng tại sao em lại không đáp lại?"

"Tôi không yêu anh ấy, tuy anh ấy thương tôi nhiều hơn Thế Minh nhưng... tình cảm của tôi chỉ dành cho Thế Minh, tôi chỉ yêu anh ấy"

"Tình cảm của Xuân Lăng dành cho em cũng như tình cảm của em dành cho Thế Minh vậy, em thử nghĩ cho tình cảm của Xuân Lăng đi chị thấy cậu ấy rất tội nghiệp"

"Chị không hiểu đâu, chị không ở trong tình trạng như tôi thì mãi không hiểu đâu"

"Thôi chị ngủ đi...."

Tô Nhan quay qua chỗ khác kéo chăn lên phủ người, nhìn dáng lưng của cô thật đáng thương nhưng thật ra không ai biết được sau sự đáng thương đó là một con cừu ngày nào đã thành con cáo vô cùng hiểm ác.

Hoàng Ngọc Niệm do mệt mỏi cả ngày hôm nay vừa đi làm về là đưa Tô Nhan đi chơi nên khá là mệt mỏi cô cũng từ từ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng sớm hôm sau... Hoàng Ngọc Niệm vừa dậy đã không thấy Tô Nhan đâu vào vệ sinh cá nhân sau đó bước xuống nhà, sẵn tiện ghé vào phòng hấn thấy hấn vẫn còn ngủ, do vẫn còn sớm nên giờ này hấn vẫn chưa dậy.

Vừa xuống gần tới thì đã nghe tiếng của Tô Nhan và Tống Xuân Lăng.

"Anh đến đây làm gì? Mau về đi"

"Anh đến để đưa bà xã của anh về biệt thự của anh không được sao?" Tống Xuân Lăng ép cô vào tường lúc này mặt cả hai chỉ gần trong gang tấc.

"Ừm"

Chưa kịp để Tô Nhan phản ứng Xuân Lăng đã cúi người xuống phủ lên môi nhỏ bé hé mở của Tô Nhan, Tô Nhan tròn tròn mắt cố đẩy Xuân Lăng ra nhưng không được cô đành buông xuôi để cho anh muốn làm gì làm.

Hoàng Ngọc Niệm không dám đi xuống nữa để cho họ có khoảng riêng tư sau đó đi lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Dịu dàng

"Bốp" Tô Nhan thoát khỏi Xuân Lãng liền giáng vào mặt anh một cái tát khiến mặt anh hơi đỏ lên.

"Biến đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa" Tô Nhan bước đi nhưng vòng tay của Xuân Lãng ôm chặt lại từ phía sau.

"Tình cảm của anh dành cho em từ nhỏ đến bây giờ nhiều như thế mà vẫn không thể chứng minh cho em biết rằng anh yêu em rất nhiều sao? Nhan Nhi...."

Chợt Tô Nhan cảm thấy anh thật tội nghiệp, câu nói của anh cả tình cảm của anh bấy lâu nay cô hiểu chứ nhưng.... cô đã quá yêu Dương Thế Minh yêu đến mù quáng, yêu đến mức có thể làm bất cứ điều gì để có.

Thật ra bản chất cô không hề độc ác nhưng vì yêu mà cô đã khiến mình trở nên độc ác hơn, vô tâm hơn với Xuân Lãng, nhưng cô cũng rất mềm lòng không kìm được mà quay lại ôm Xuân Lãng thật chặt.

"Em biết anh yêu em, nhưng em không thể đáp lại được, xin lỗi anh nếu yêu em thì hãy tôn trọng tình cảm của em" khẽ sờ lên khuôn mặt anh tú đã có vết đỏ do cái tát lúc này.

"Có đau lắm không? Xin lỗi vì lúc này"

Xuân Lãng như đứng hình, cô đang nói chuyện với anh sao? Một cách dịu dàng đến như vậy, Xuân Lãng như mất cả thăng bằng ngã vào cô như không muốn buông ra.

Xuân Lãng thầm ước mong cho thời gian có thể dừng lại vào lúc này...

[.....]

Còn Hoàng Ngọc Niệm khi đi lên phòng cô thấy Dương Thế Minh vẫn ngủ, khẽ bước đến nằm xuống bên cạnh. Đúng là lúc ngủ hân lại đẹp trai đến như vậy, đúng mẫu người đàn ông khiến nhiều cô gái luôn ao ước Tô Nhan thích hân cũng là đúng.

Với lại hân cũng rất lãng mạn lại biết chăm sóc phụ nữ, chiều chuộng, biết nấu ăn, có tiền tài, lặn hạo soái cô cũng cảm thấy mình thật may mắn.

"Mới không ngủ cùng anh một đêm đã nhớ anh đến vậy rồi sao?" Giọng nói của hân chợt vang lên làm cô giật cả mình.

"Anh dậy rồi sao?"

"Dậy lâu rồi, chỉ là muốn xem em ngắm anh đến khi nào thôi..." hân mở mắt ra quay qua đối diện cô.

"Nói cho anh nghe cái này nè, Xuân Lãng đã ở dưới nhà rồi đấy, Tô Nhan và Xuân Lãng họ còn như thế này này" Hoàng Ngọc Niệm chỉ chỉ hai tay vào nhau□□.

"Vậy á? Vậy tốt rồi, em có muốn giống vậy không?"

"Không cần đâu, mau dậy chuẩn bị còn đi làm với Xuân Lãng đi nhanh lên" Hoàng Ngọc Niệm ngồi bật dậy chạy ra đứng trước cửa.

"Được rồi" cuối cùng hân cũng lười biếng ngồi dậy đi vào phòng tắm.

Khi hân chuẩn bị xong thì cô cùng hân đi xuống thì đã thấy Xuân Lãng khẽ kéo áo Tô Nhan xuống lúc này bầu không khí khá im lặng, Hoàng Ngọc Niệm thì đỏ mặt Dương Thế Minh khẽ ho nhẹ.

"Nè, nhà tôi nhé hai người thích làm gì vào phòng đi chứ?"

Vừa nghe tiếng của Dương Thế Minh, Tô Nhan vội đứng dậy chỉnh sửa lại áo liếc xéo Xuân Lãng sau đó chạy đến ôm cánh tay của Dương Thế Minh.

Xuân Lãng thì tức đến phát điên rõ ràng đang cao hứng Tô Nhan lại im lặng để cho hân làm như vậy mà tên Dương Thế Minh lại phá ngang.

Thầm chửi rủa Dương Thế Minh trong bụng còn Tô Nhan tự trách mình tại sao cô lại để cho anh làm như vậy chứ? Cô điên rồi sao?

"Chị... em muốn đi chơi"

"Được vậy lát đi làm về chị sẽ đưa em đi giờ chị phải đi làm rồi"

"Bọn anh cũng phải đi làm Tô Nhan ở nhà một mình được không?" Dương Thế Minh quay qua nhìn cánh tay của mình đang bị Tô Nhan bám lấy.

"Được chứ, em lớn rồi mà"

"Không được, Thế Minh em xin nghỉ hôm nay, anh ở nhà với em Tô Nhan" Xuân Lăng ngồi dậy kéo Tô Nhan trở lại mình.

"Không được hôm nay họp cậu quên à?"

"Hazz... tại sao lại họp ngay hôm nay chứ?"

"Thôi vậy Tô Nhan ở nhà nhè lát chị tranh thủ về sớm đi chơi với em"

"Được, mọi người đi đi"

Sau khi cả ba người đi Tô Nhan rút điện thoại ra gọi cho người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Kế hoạch

"Alo" đầu dây bên kia thấy số lạ tò mò trả lời.

"Là tôi đây, cô gái hôm bữa"

"Chà... là cô gái xinh đẹp đấy sao? Sao nào muốn lên kế hoạch? Mà lúc trước quên hỏi tên của em" Vũ Hạo Văn bật cười không ngờ cô thật sự đồng ý hợp tác với hắn.

"Tôi là Tô Nhan, còn anh?"

"Anh là Hạo Văn, bây giờ hãy làm theo kế hoạch anh đã tính nhé"

"Được, ok"

[.....]

Khoảng chiều thì Hoàng Ngọc Niệm cũng sắp xếp xong mọi thứ, bệnh viện nay cũng khá vắng nên tranh thủ xong việc rồi về với Tô Nhan.

Tô Nhan đi khám phá khắp căn nhà của Dương Thế Minh vào phòng của hắn mở tủ ra đúng là anh có rất nhiều quần áo, nhưng... nhìn lại có cả quần áo của phụ nữ.

"Là đồ của cô ta?"

Toàn là đồ hiệu, Hoàng Ngọc Niệm quả thực được Dương Thế Minh cưng chiều những bộ này mà cô vẫn có thể mua được thì chỉ có thể là hắn mua cho thôi.

Càng nhìn càng tức Tô Nhan đóng mạnh cửa lại, sau đó lại đi đến chiếc giường êm ái của hắn ngã người xuống sau đó kéo cái gối của hắn lên ngửi mùi hương của hắn vẫn còn trên gối.

Thật thơm, mùi hương đàn ông làm Tô Nhan say đắm chỉ có hắn mới có mùi hương dễ chịu như vậy cô cứ thế mà ngủ lúc nào không hay.

Hoàng Ngọc Niệm lái xe về đến nhà, không thấy Tô Nhan đâu đi lên phòng cô xem thử thì không có gọi cũng không trả lời Hoàng Ngọc Niệm mở cửa phòng hắn thì thấy Tô Nhan ngủ ngon lành.

Lúc này trông cô thật đáng yêu, không còn nét đánh đá nữa, nhìn kĩ thì Tô Nhan cũng rất xinh đẹp mái tóc vàng kim đã được xõa ra phủ gần nửa khuôn mặt của cô.

Khẽ mỉm cười Hoàng Ngọc Niệm vào phòng tắm rửa sau đó đi xuống chuẩn bị cơm cho Tô Nhan.

Trong lúc cô vẫn còn đang nấu thì Tô Nhan đi xuống dụi dụi mắt, vẫn còn ngáy ngủ đầu tóc thì lù xù.

"Chị... chị về rồi"

"Ừm, Nhan Nhan đói chưa nè... đến ăn đi chị nấu xong rồi đây này"

Tô Nhan đi đến ngồi xuống bàn ăn, nhìn món ăn trước mặt tuy không được đẹp mắt cho lắm nhưng... mùi vị cũng khá là ngon.

Sau khi ăn xong Tô Nhan lên phòng thay đồ cùng Hoàng Ngọc Niệm lên xe....

"Nay... em muốn đi đâu?"

"Đi đâu vui vui chút, đi bar đi!"

"Không được, nơi đó không thích hợp đâu"

"Em cũng đã lớn rồi, nơi đó em ở Mỹ vẫn hay đi mà em đến để gặp người bạn"

"Nha... nha chị đi nha...."

Tô Nhan quay qua làm hành động đáng yêu thật ra cô cũng không muốn phải làm hành động này trước mặt Hoàng Ngọc Niệm.

"Thôi được rồi, nhưng một chút thôi đấy"

Hoàng Ngọc Niệm bẻ lái hướng về phía Bar Club, nơi này cũng chính là nơi mà Hoàng Ngọc Niệm và Dương Thế Minh gặp nhau.

Nếu như ngày đó cô không đến đây hoặc không uống say sẽ không gặp được hán bởi vậy đúng là duyên số.

Vừa vào là âm nhạc sập sinh, cô tuy đã đi vào đây vài lần nhưng vẫn không quen với ở đây nơi đây là nơi ăn chơi sa đọa cô không thích chỉ là bị ép đi với mấy đồng nghiệp nên đành phải đi.

Do chiều Tô Nhan nên phải đi với cô một lần ngồi đầy bỗng Tô Nhan bảo đi toilet một lát chỉ còn cô ngồi đầy khá khác nước nên nhâm nhi một ít nước trái cây nhưng cô nào ngờ đó đâu phải nước trái cây mà là rượu.

Khoảng một lúc thì đầu cô cũng hơi choáng, rõ là lúc này cô gọi nước trái cây sao lại đem rượu ra chứ? Tửu lượng cô không tốt thực sự dù rượu mạnh hay nhẹ chỉ cần nếm một ngụm thôi cũng say rồi.

"Tô Nhan..." cô cố gọi tên Tô Nhan chóng mặt hoa mắt và âm nhạc nơi đây càng làm cô đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Trò chơi bắt đầu

Trong lúc còn đang mê man thì một đám đàn ông lưu manh nồng nặc mùi rượu, tóc tai hoa hòe gương mặt vô cùng thèn khác nhìn cô.

Dù không mặc hở hang nhưng chỉ cần nhịp thở của cô cũng làm cho thân thể kiều diễm sau lớp áo lộ ra đôi gò bồng nhấp nhô theo nhịp thở, làm cho chúng nuốt nước miếng.

"Em gái ngồi một mình buồn lắm bọn anh uống với em nhé?" Tên trùm trong đám đi đến vuốt ve gương mặt diễm lệ đang ửng hồng do rượu gây ra.

"Không... đi ra đi.... không cần đâu" Hoàng Ngọc Niệm loạng choạng đứng dậy xô mạnh hán ta ra làm hán lăn nhào ra đất.

"Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao em..... định nhẹ nhàng với em nhưng em làm vậy thì.... tội bây đem vào phòng tao đi khi nào thương thức xong đến bọn bây"

Bọn chúng đi đến kéo cô ra định đưa đi thì một người bước đến dùng chai rượu đập thẳng vào đầu chúng.

"Bỏ cô ấy ra" Giọng nói lạnh như băng.

"Sao? Thăng em này mày muốn chơi cùng sao? Vậy phải đợi thiếu gia đây chơi trước sẽ tới chú mày"

"Tao nói lại lần nữa mau thả cô ấy ra!!!"

"Mạnh mẽng nhỉ? Còn chờ gì nữa xử nó cho tao"

Nhanh như chớp đã quật ngã hết mấy tên đó sau đó dùng chai rượu bên cạnh đập vào đầu tên đại ca, bẻ ngược tay hán lại nghe một tiếng "rắc" làm cho

tên đó là oai oái.

"Tha... tha... cho bọn em" tên đó cầu xin sau đó ngồi dậy chạy mất dạng.

Khẽ mỉm cười nhìn người con gái đang say rượu khuôn mặt đỏ hồng lên, đi đến bế cô lên đưa đến phòng Vip, Hoàng Ngọc Niệm choàng tỉnh trong mơ màng cô nhìn thấy Dương Thế Minh.

"Thế Minh..." khẽ gọi tên hắn sau đó đặt tay lên khuôn mặt anh tú đang kẻ sát tới.

"Em say rồi... nghỉ ngơi chút anh đưa em về"

Gỡ tay cô ra sau đó định bước đi thì bàn tay bé nhỏ kéo chặt tay hắn ngã lên người cô.

"Ừm... Thế Minh... đừng đi đừng bỏ em... em sợ... bọn chúng lắm" Đôi môi anh đào hé mở chào đón hắn thật sự không thể kìm được nữa.

"Nhìn kĩ đi... anh không phải Dương Thế Minh"

Hoàng Ngọc Niệm cố nhận thức nhưng mơ màng vẫn thấy hình ảnh của Dương Thế Minh, người đó nắm chặt tay tức giận rõ ràng hắn rất muốn cô nhưng trong tình huống cô nghĩ hắn là Dương Thế Minh thật sự không hứng thú nổi.

"Đừng dụ dỗ anh Niệm Nhi... nếu không anh không đảm bảo được sẽ ăn em ngay bây giờ đâu, kìm chế của anh có hạn"

Vũ Hạo Văn mò đến chiếc váy của cô luồn tay vào trong nhưng dây thần kinh cô lúc này bỗng sáng ra, hắn không phải Dương Thế Minh.

"Buông ra... anh không phải Thế Minh"

Hoàng Ngọc Niệm kéo chân lên lùi lại cách xa hắn...

"Niệm Nhi ý thức được rồi sao?"

"Tại sao lại là anh? Lần nào cũng là anh xuất hiện có phải anh đã theo dõi tôi không?"

"Đúng... anh luôn âm thầm theo em từ phía sau, bảo vệ em"

"Tại sao chứ? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy chứ?"

Hoàng Ngọc Niệm không kìm được nước mắt mà khóc òa lên như đứa trẻ Vũ Hạo Văn như thấy tim mình như có ai đó đâm mạnh vào.

Tại sao lúc trước hắn lại ngu ngốc đến vậy? Người con gái tốt nhất trên đời yêu thương hắn như vậy tại sao hắn lại ra nông nỗi này chứ?

Vũ Hạo Văn bước đến lau nước mắt trên gương mặt cô sau đó khẽ hôn xuống đôi mắt đã nhắm lệ của cô, không kìm được mà hôn xuống môi cô khuấy đảo Hoàng Ngọc Niệm cố xô đẩy hắn ra nhưng cô đã quá yếu thế.

"Ừm..." tiếng ngậm khe của cô làm sự kích thích của hắn lại càng tăng hôn xuống chiếc cổ trắng ngần nhưng ở đó có vô vàng vết hôn làm hắn tức điên lên cắn một cái.

Những hành động này giờ đã bị một người nào đó chụp lại không chừa một tấm, khẽ mỉm cười nhếch môi.

"Trò chơi bắt đầu vui rồi...để xem... cô còn được anh ấy yêu thương nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bị bỏ thuốc

Do bị Vũ Hạo Văn cắn một cái nên Hoàng Ngọc Niệm choàng tỉnh đẩy hắn mạnh ra sau đó ngồi dậy chạy đi mất.

Hoàng Ngọc Niệm vừa chạy vừa khóc, cô đụng trúng một người nhìn lên hóa ra là Tô Nhan, cô ta bắt đầu giả vờ hoảng loạn như đang tìm cô từ nãy giờ.

"Chị... chị đi đâu vậy? Em tìm chị nãy giờ, quần áo chị sao xốc xết thế?" Tô về lo lắng chạy đến ôm cô.

"Chị... không sao, chị không thấy em nên đi toilet thôi.. nhưng suýt bị lưu manh cưỡng bức may mà chị chạy nhanh" Hoàng Ngọc Niệm thấy Tô Nhan thì

mình rồi.

"Không sao rồi ổn rồi mình về thôi, từ nay em sẽ không đòi chị đưa đến đây đâu, xin lỗi chị" Tô Nhan bắt đầu nước mắt cá sấu, ôm chặt Hoàng Ngọc Niệm mỉm cười đắc ý.

"Thật không vui chút nào, sao hán lại để cô ta chạy nhanh như vậy chứ? Giúp hán có miếng mồi dân đến miệng mà không ăn đúng là đồ ngu" Tô Nhan trầm nghĩ.

"Mọi chuyện qua rồi, mình về thôi chị"

Lái xe về đến nhà nhưng không thấy Dương Thế Minh, cô định điện hán nhưng mở máy ra thấy hán nhắn tin báo sẽ về hơi trễ, và một tin nhắn của Ly An báo phải đến bệnh viện gấp.

Cô báo Tô Nhan ở nhà khóa cửa lại sau đó đi đến bệnh viện. Tô Nhan lấy điện thoại ra gọi cho Vũ Hạo Văn.

"Nhan tiểu thư, đã hoàn thành kế hoạch chưa?"

"Rồi, cảm ơn anh... chờ tin tốt của tôi, mà.. sao anh không ăn cô ta đi mồi đến miệng mà không ăn thật uống đây" Tô Nhan nói giọng mỉa mai.

"Haha... mồi ngon phải để ăn từ từ, vẫn còn nhiều cơ hội mà"

"Hahaha, chuẩn bị vui rồi đây... đang rất chờ đợi, nhưng anh phải hứa không được làm gì Dương Thế Minh"

"Được, vậy thôi bye có tin tốt gọi tôi"

Một lát thì Tô Nhan thấy đói nên vào mở tủ lạnh lấy đồ ăn lúc trưa hâm nóng lại ăn, khoảng gần 9h thì thấy Dương Thế Minh về Tô Nhan giả vờ nhắm mắt lại ngủ trên sofa.

Bước vào nhà thì thấy Tô Nhan đang nằm co rúc trên sofa bèn bước đến bế cô lên đưa lên phòng Tô Nhan nằm trong lòng hán hưởng thụ hơi ấm của hán tỏa ra.

Không lâu đâu hán sẽ là của cô mãi mãi, đặt cô lên giường Tô Nhan từ từ mở mắt kéo hán lại sát mình đôi mắt long lanh nhìn vào mắt hán.

Dương Thế Minh hơi hoảng kéo tay cô ra, khẽ xoa đầu..

"Nhóc con mau ngủ đi"

"Anh ăn gì chưa?"

"Chưa, còn em"

"Em ăn rồi, để em lấy ít đồ ăn cho anh nhé ở đây nghỉ ngơi đi"

Dương Thế Minh bị Tô Nhan ép phải nằm nghỉ ngơi nên phải đành vậy dù gì thì hôm nay hán cũng mệt mỏi quá rồi.

Tô Nhan bước xuống hâm nóng đồ ăn, pha một ly sữa nóng cho hán cầm viên thuốc trên tay khẽ cười nham hiểm bỏ vào ly sữa.

Sau đó bung lên cho hán, Dương Thế Minh ngửi thấy mùi đồ ăn là mùi đồ ăn của Hoàng Ngọc Niệm nấu chỉ có cô mới có thể nấu mấy món này thôi.

Tô Nhan bung lên nhưng lại bảo là cô ta nấu, Dương Thế Minh hoài nghi làm sao Tô Nhan lại biết nấu món này cơ chứ? Chắc là do cô dạy rồi.

"Anh ăn đi cho nóng, có cả sữa này mau uống đi để bồi bổ em thấy anh dạo này công việc nhiều quá chắc mệt rồi"

"Cảm ơn em, được rồi để đây đi"

Sau khi thấy hán ăn và uống hết ly sữa nở một nụ cười, Tô Nhan đi đến mở điện thoại đưa cho Dương Thế Minh xem.

"Anh, em vừa phát hiện một chuyện lúc chiều chị Niệm Niệm đã đi với người đàn ông nào đó vào quán bar em tò mò nên theo thử và chụp được vài bức"

Dương Thế Minh thấy hình ảnh cô và Vũ Hạo Văn hôn nhau cô còn để cho Vũ Hạo Văn sờ mó mình hôn lên cổ cô nữa chứ? Máu nóng trong người hán như phát hỏa lên.

Cô còn dám để cho Vũ Hạo Văn làm vậy ư? Nhưng bỗng dưng hán cảm thấy buồn ngủ từ từ thiếp đi.

Tô Nhan mỉm cười bước đến nằm trong lòng ngực hán vuốt ve.

"Anh là của em, nếu cô ta về mà thấy anh và em thế này sẽ ra sao nhỉ? Đang rất mong đợi"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Hiểu lầm

Hoàng Ngọc Niệm hôm nay phải tăng ca nên làm đêm luôn, không về được không biết Dương Thế Minh đã ngủ chưa? Lấy điện thoại ra gọi hắn nhưng không bắt máy cô nghĩ chắc ngủ rồi nên nhắn tin cho hắn.

Bên này sau khi Dương Thế Minh đã ngủ Tô Nhan tạo một cảnh giả như hai người đã làm chuyện đó cởi sạch quần áo quăng khắp nơi, sau đó nằm cạnh hắn.

Thấy điện thoại Dương Thế Minh đổ chuông Tô Nhan mở ra xem là Hoàng Ngọc Niệm gọi cô không bắt máy để chế độ rung thì một lát lại có tin nhắn, Tô Nhan mở ra đọc mỉm cười.

"Hazz... xem ra trò vui đến sáng mới được thưởng thức"

Tô Nhan cũng không ngờ cô lại tiện nhân đến vậy ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mình thật hạ tiện, trong đầu cô có hai nhân cách một bên giống như ai đó điều khiển một bên là do cô điều khiển.

Chuyện này bắt đầu từ lúc cô bị tổn thương vì bị người mẹ của mình vứt bỏ, từ đó cô trở nên lạnh lùng vô cảm.

Cô bắt đầu trở thành người đa nhân cách, ban ngày là người khác ban đêm là cô.

Hai nhân cách khác nhau đều yêu Dương Thế Minh, cô của lúc trước hồn nhiên thuần khiết bao nhiêu thì cô bây giờ ngang tàn độc ác bấy nhiêu.

Nhiều lúc muốn cãi lại nhân cách kia nhưng không được.

Bây giờ cô đã trở lại là cô còn Tô Nhan kia đã ngủ, nhưng cô lại không thể làm gì được.

Vì cô cũng tự ích kỉ để cho mình được một lần thôi nằm chung một giường với hắn dù không làm gì cô vẫn nguyện ý.

Khẽ ôm lấy hắn sau đó chìm vào giấc ngủ....

Sáng hôm sau trong lúc Hoàng Ngọc Niệm vẫn còn mơ màng thì Ly An vỗ vai cô làm cô giật mình, chỉ mới chớp mắt được một chút thôi mà....

"Ủm... ai đấy mới ngủ thôi mà"

"Ly An đây này, mau thức dậy đi về nhà mà ngủ tớ thấy cậu mệt lắm rồi hết giờ của cậu rồi về đi!!!"

"Hử? Sáu giờ rồi ư? Vậy tớ về đây"

Hoàng Ngọc Niệm ngồi dậy nhìn lên đồng hồ, dụi mắt sau đó xách túi lên đi về.

Lúc này Dương Thế Minh cũng vừa tỉnh giấc thấy hơi đau đầu, khẽ động dậy làm Tô Nhan cũng tỉnh giấc đôi mắt đờ đàng đêm qua đã mất thay vào đó là đôi mắt thâm độc.

Quay qua ôm lấy hắn, Dương Thế Minh lúc này choáng tỉnh nhìn người con gái bên cạnh không phải Hoàng Ngọc Niệm mà là Tô Nhan.

"Thế Minh..." Tô Nhan kéo chăn lên người che đi cơ thể lộ ra.

"Tại sao lại là em? Chúng ta tại sao có thể?" Dương Thế Minh nhanh chóng hiểu ra được tình huống lúc này.

"Đêm qua sau khi anh thấy hình ảnh của chị Niệm và người đàn ông khác, anh đã...."

Tô Nhan thấy bụng mình hơi đau, chẳng lẽ ngày ấy tới rồi sao lật chăn lên đúng như cô dự đoán, Dương Thế Minh cũng nhanh nhìn vào vết đỏ trên ga giường hoảng hốt.

Hắn đã lấy đi lần đầu của Tô Nhan người em gái mà hắn yêu thương sao? Không thể nào? Tại sao hắn lại làm liều như vậy chứ?

Hắn đã gây ra tội lỗi nhiều với Hoàng Ngọc Niệm và Tô Nhan rồi... Tô Nhan bắt đầu khóc nức nở hắn không biết phải làm thế nào.

Đến cửa Hoàng Ngọc Niệm đã gặp Tống Xuân Lăng dưới nhà, đi đến vỗ vai anh.

"Sáng sớm đã đến?"

"Ủa đại tẩu, chị đi đâu về vậy?"

"À... hôm qua trực ở bệnh viện nguyên đêm đến sáng mới về đây"

"Thế à? Vào trong thôi!!"

Xuân Lãng và Hoàn Ngọc Niệm đi vào nhưng thấy nhà vắng vô cùng không nghe tiếng ai cô nghĩ chắc cả hai vẫn còn ngủ.

Cô thì báo Xuân Lãng vào phòng Tô Nhan gọi cô ấy còn cô thì vào gọi Dương Thế Minh.

Vừa mở cửa ra cô đã thấy tình trạng của hai người đang lờ thờ nằm chung một giường.

Dương Thế Minh nghe tiếng động quay qua nhìn cô như chết chân đứng trước cửa Xuân Lãng không thấy Tô Nhan nên đi qua chỗ cô thấy cô bắt đầu khóc.

"Đại tẩu chị sao vậy?"

Xuân Lãng chạy đến thì thấy tình trạng của hai người trên giường, Hoàn Ngọc Niệm không kìm được cảm xúc mà chạy đi.

"Đàn ông các người đều đều như nhau thôi"

Dương Thế Minh định chạy theo thì Tô Nhan nắm tay hấn lại.

"Anh đã lấy lần đầu của em thì phải chịu trách nhiệm với em"

"Dương Thế Minh tôi không ngờ xem anh là đại ca mà người phụ nữ tôi yêu anh vẫn muốn chiếm đoạt anh được lắm"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bỏ hấn ta đi!!!

Dương Thế Minh ngồi dậy vội mặc quần áo vào sau đó chạy nhanh đi tìm cô, chỉ còn Tổng Xuân Lãng và Tô Nhan ở đó.

Xuân Lãng nhìn cô bằng đôi mắt đỏ ngầu khi nhìn thấy vết đỏ trên ga giường bước đến kìm chặt hai tay cô xuống.

"Tô Nhan em nhất quyết phải lên giường với Thế Minh?"

"Tránh ra, dù sao tôi cũng là người của anh ấy rồi xin anh hãy tự trọng"

"Tô Nhan... là em ép anh đến mức đường cùng anh không quan tâm chuyện em và Thế Minh, dù có là người của anh ta thì anh cũng sẽ bắt em về"

Tổng Xuân Lãng đặt môi mình vào môi cô bắt cô phải chấp nhận nó, Tô Nhan cố chống đối anh nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ nên sức không thể bằng đàn ông được.

"Cơ thể em thật mê người"

Khắp nơi trên cơ thể Tô Nhan đều để lại dấu hôn, hai tay xoa lấy đôi gò bồng đã lộ ra sẵn đấy.

"Không... đừng... mà..."

Đây là lần đầu tiên có người đụng chạm vào cơ thể mình mà người đó lại là Xuân Lãng nên cô run rẩy khó chịu, không chịu được sự bạo hành trên thân thể cô khóc òa lên.

Thấy cô khóc Xuân Lãng không khỏi đau lòng kéo cô lại gần ôm chặt....

"Nhan Nhi ngoan đừng khóc, anh sẽ không làm vậy nữa"

"Đồ xấu xa, anh mau đi đi"

Tô Nhan nép vào góc tường khóc nức nở, không ngờ ngay lúc này cô đã trở về còn Tô Nhan kia lại biến mất trong cô trở lại một Tô Nhan yếu đuối hiền lành.

"Anh đi đi, đừng lại gần em nữa"

"Nhan Nhi ngoan nghe anh, đừng chống đối anh nữa, anh sẽ không làm gì em đâu"

Nghe Xuân Lãng dỗ dành cô để mặc cho anh bước đến ôm cô vào lòng, khẽ đặt nụ hôn lên trán cô vỗ về.

"Em thật sự đã cùng Dương Thế Minh..."

"Em.. em.. thật.. ra không có"

"Thật sao?" Xuân Lãng vui mừng khi nghe cô nói câu đó.

"Thật... anh không tin sao?"

"Không anh tin nhưng mà vết máu..."

"Là chu... kì hàng tháng..."

Tô Nhan xấu hổ quay mặt đi chỗ khác chỉ khi cô trở về là chính mình thì mới thật sự đáng yêu như vậy thôi.

"Vậy mình đã hiểu lầm Thế Minh rồi" Xuân Lãng trầm nghĩ.

[....]

Còn về phía Hoàng Ngọc Niệm cô lái xe nhanh như gió chạy đến nhà của Ly An hôm nay cô biết Ly An tan ca sớm nên đến, nếu đến bệnh viện nhất định Dương Thế Minh sẽ đến.

Tại sao cô lại trốn tránh chứ? Tại sao hấn và Tô Nhan lại làm vậy với cô? Tại sao tình cảnh lúc trước lại trở về cô cứ ngỡ mình đã gặp đúng người nhưng không ngờ lần này lại sai.

Đến nơi cô bấm chuông lúc Ly An vừa ra mở cửa cô vội lao vào người Ly An, Ly An vừa thấy cô khóc như vậy không biết rốt cuộc là có chuyện gì.

Chẳng lẽ lại là Dương Thế Minh, Ly An dìu cô vào nhà sau đó Hoàng Ngọc Niệm kể lại mọi chuyện cho Ly An nghe.

"Đúng là trên đời này bọn đàn ông không ai đáng tin cậy cả" Ly An đứng dậy quát lớn.

"Chia tay hấn đi!! Tớ sẽ chăm sóc cho cậu bọn đàn ông bây giờ không đáng tin, nhưng chỉ có Trần Anh baby của tớ mới đáng tin thôi" Ly An khẽ mỉm cười hạnh phúc.

"Vậy à? Tại cậu yêu rồi nên mới nói thế"

"Không đâu bọn tớ đã.... đính hôn rồi đó nha sắp đám cưới nè"

"Nhỏ này sao không cho tớ hay chứ? Dù sao cũng chúc mừng cậu"

"Hehe cảm ơn cậu nhé, tớ sẽ tìm người khác chăm sóc cho cậu, người đó lại thậm chí thích cậu nữa biết ai không?"

"Hả? Ài?"

"Là bác sĩ Lăng Đức đó, anh ấy đã nói với Trần Anh đấy"

"Nhưng... tớ..."

"Tớ hiểu cậu vẫn còn vương vấn nhưng từ bỏ hấn đi, hãy yêu người thật sự yêu cậu đi Lăng Đức là người quan tâm chăm sóc cậu nhiều nhất đấy cậu nên suy nghĩ đi"

Hoàng Ngọc Niệm bắt đầu chìm trong suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ôm ghen

Dương Thế Minh lao nhan trong dòng đường thoáng chốc đến bệnh viện, vào phòng làm việc của cô lục tung mọi góc nhưng không có cô.

Bác sĩ Lăng Đức cùng lúc đó đi đến thấy trong phòng cô có người nên vào xem thử, chẳng phải lúc này cô đã về rồi sao? Chẳng lẽ ăn trộm.

Vừa bước vào đã thấy Dương Thế Minh đi ra đứng phải vai anh, là người hôm bữa đã lôi Hoàng Ngọc Niệm đi chẳng lẽ anh ta là bạn trai của Hoàng Ngọc Niệm?

"Bác sĩ Hoàng Ngọc Niệm có đến đây không?" Dương Thế Minh đứng lại hỏi.

"Cô ấy về lúc này rồi, vẫn chưa đến"

"Cám ơn"

Nói xong Dương Thế Minh lướt đi, Lăng Đức quay lại nhìn bóng lưng của Dương Thế Minh.

"Có lẽ em vì người đàn ông này mà vẫn còn đang suy nghĩ chuyện đi Mỹ sao?" Lăng Đức cười buồn trầm suy nghĩ.

Liên tục gọi cho cô nhưng không bắt máy, chắc hẳn điên mất rồi cuộc cô đã đi đâu?

[.....]

Hiện tại chỗ Tô Nhan và Xuân Lãng cô lúc này cũng hoảng tinh đẩy Xuân Lãng ra sau đó mặc quần áo vào.

"Em đi đâu?"

"Mặc tôi, anh quản tôi?"

"Đúng, thì sao? Đi đâu anh đưa đi"

"Không cần"

Tô Nhan nhanh chóng đi khỏi đó, cô bắt xe đến chỗ ba của hấn.

Dương Thế Phong khi thấy Tô Nhan về thì ra đón mừng rỡ.

"Nhan Nhi con lớn thật rồi, xinh đẹp như vậy, đã gặp Thế Minh chưa?"

"Gặp rồi thưa bác, và tụi con cũng đã...."

Tô Nhan nghĩ chỉ cần nói như vậy, nhất định ba hấn sẽ ép hấn đám cưới nhanh thôi.

"Hai đứa nhanh như vậy sao? Thật tốt mau gọi là ba đi đừng gọi bác nữa dù gì sau này con cũng là con dâu nhà họ Dương, nhanh chóng sinh quý tử cho nhà họ Dương nhé"

Dương Thế Phong vui mừng, đúng là chỉ cần Tô Nhan về thì mọi chuyện sẽ thành công không cần ông phải ra tay con bé này đúng là nham hiểm.

"Nhanh chóng chọn ngày kết hôn đi"

"Vâng thưa ba"

[.....]

Trong khi Hoàng Ngọc Niệm ở nhà Ly An, cô cảm thấy hơi khó chịu trong người Ly An vội đi nấu chút cháo cho cô ăn nhưng khi vừa ăn thì cô lại cảm thấy càng khó chịu hơn.

Chạy thẳng vào nhà vệ sinh nôn tất cả, chỉ cần ngửi mùi thức ăn là cô lại muốn nôn hết.

Ly An thấy vậy cao mày nhìn nghi hoặc chẳng lẽ Hoàng Ngọc Niệm đã... có thai?

"Niệm Niệm chẳng lẽ cậu đã... có thai với... anh ta?"

"Có thai? Tớ... " Hoàng Ngọc Niệm bỗng cảm thấy vừa vui mừng vừa lo sợ.

"Mau đi theo tớ, đến bệnh viện khám ngay"

Hoàng Ngọc Niệm bị lôi đi đến bệnh viện, tự tay Ly An khám cho cô đúng như dự đoán cô đã có thai đã được một tháng rồi, nhưng sao đến giờ mới phát hiện? Bởi vậy nên tháng này chu kì không có.

"Không thể nào.... là giả đúng không?" Hoàng Ngọc Niệm lại vừa vui vừa sợ không tin vào sự thật.

"Tất cả là thật, nói đi cậu và anh ta đã quan hệ? Vậy cậu có nói cho anh ta biết không?"

"Tớ... không biết... dù sao anh ấy cũng đã... có vị hôn thê và họ đã, tớ có thể giữ cái thai này?"

"Giữ đi, nếu anh ta không cần thì tớ và Trần Anh sẽ chăm sóc nó, làm ba mẹ nuôi của nó Niệm Niệm sinh nó đi!! Nó là đứa trẻ vô tội"

"Được, nhưng tớ sẽ không nói cho Thế Minh biết đâu"

"Tại sao?"

"Anh ấy đã lấy đi lần đầu của Tô Nhan, thì hãy để anh ấy chăm sóc cho con bé, con bé tuổi còn nhỏ không thể để bị rêu rao được"

"Niệm Niệm lúc nào rồi mà cậu còn lo cho cô ta nghe cậu kể tớ cũng biết cô ta dùng kế rồi, Niệm Niệm đừng tin ai cả sao cậu lại ngốc như vậy chứ nghĩ cho người không nghĩ cho bản thân mình, cậu đang mang thai con hấn đấy!!"

"Ly An.... tớ quyết định rồi... như thế này..."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Quyết định ra đi

"Tớ quyết định rồi sẽ cùng bảo bối nhỏ đi Mỹ, như vậy ở đó sẽ không ai biết một mình tớ sẽ nuôi con là được " Hoàng Ngọc Niệm chắc chắn.

"Nếu cậu đã quyết định như vậy thì theo ý cậu vậy.... nhưng khi nào sinh phải nói cho tớ biết đấy!! Nghe chưa?"

"Dạ dạ... em biết rồi chị hai à... thôi tớ về chuẩn bị đồ đây hôm nay qua nhà cậu ngủ ké vậy chưa tớ không?"

"Không... về ngủ với anh yêu cậu đi!!"

"Cậu nhắc lại lần nữa xem... từ nay tớ và anh ta không còn quan hệ gì nữa rồi"

Hoàng Ngọc Niệm lái xe về nhà nhưng đi khoảng một lát thì thấy xe khó chạy hơn, đi xuống kiểm tra xe đã bị thủng cô phải làm sao đây? Tiệm sửa khá xa...

Một chiếc xe chạy đến, từ xa đã thấy cô đúng là cơ hội tốt cho Vũ Hạo Văn bước xuống.

"Niệm Nhi... xe bị hư sao?"

"Ừ, thì sao?"

"Giận anh chuyện hôm bữa sao? Anh xin lỗi sẽ không như vậy nữa"

Vũ Hạo Văn lấy điện thoại ra gọi..

"Mau đến đường XX mau đem chiếc xe đi sửa ngay!!"

"Vâng thưa thiếu gia"

[....]

Hoàng Ngọc Niệm nghe được cuộc đối thoại của họ...

"Không cần đâu, tôi tự sửa"

"Sửa được sao?"

Vũ Hạo Văn thừa biết tính cô ngay lập tức bế cô lên quăng vào xe của mình chở đi.

"Thả tôi xuống!! Thả tôi xuống!!!"

Vũ Hạo Văn không nói gì đưa cô về thẳng biệt thự, vác cô lên vai mặc cho người hầu đều tập trung vào cô.

Đưa thẳng vào nhà Vũ Mạnh Hùng từ từ đi lại khi nghe tiếng hét của cô, neho mắt nhìn lại không phải là phu nhân của Dương Thế Minh sao?

"Đây là ai?"

"Là bạn gái của con"

"Không phải, tôi là bạn gái của Dương Thế Minh ông biết tôi mà Vũ lão gia, lần trước Thế Minh và tôi đã gặp ông trong bữa tiệc"

"Qua nhiên ta thấy quen là đúng, mau thả cô ấy ra đưa về nhà cô ấy đi!!"

"Ba... cô ấy là của con"

"Bốp" Vũ Mạnh Hùng tát vào mặt Vũ Hạo Văn.

"Cô ta là bạn gái của Dương Thế Minh mày cũng dám đụng vào sao? Muốn Vũ Thị bị phá sản vì mày à?"

"Mau đi Pháp cho ta... qua bên đây quảng lý và lập gia đình nhanh đi!!"

"Không."

"Không đi thì tài khoản ngân hàng mọi thứ đều mất"

Vũ Mạnh Hùng xoay người không dám động vào Hoàng Ngọc Niệm vì hằng biết cô là người của Dương Thế Minh nên ông không dám dấn tới.

Vũ Hạo Văn không biết phải làm sao, không thể vì một người phụ nữ mà hấn mất tất cả được, nhưng... thật tiếc cho miếng mồi ngon.

"Người đâu đưa tiểu thư đây về nhà cô ấy đi!! Còn con mau chuẩn bị sang Pháp quảng lý công ty cho ta không được nói nhiều"

"Thật sự cảm ơn lão gia,nếu không có ông tôi không biết phải làm sao"

Hoàng Ngọc Niệm mừng rỡ vì nếu như không có Vũ Mạnh Hùng nhất định cô sẽ bị Vũ Hạo Văn làm nhục, nhưng nhờ có danh tiếng của Dương Thế Minh mà cô thoát nạn.

Sau này cô không còn phải là của hấn nữa rồi, nên chỉ mượn lần này thôi....

"Không sao đâu Dương phu nhân, tôi gọi người đưa cô về"

"Cám ơn lão gia"

Hoàng Ngọc Niệm được đưa đến nhà len lén mở cửa sau soạn đồ sẵn để vào vali bỗng nghe tiếng xe dưới nhà, lúc đó Tô Nhan cũng vừa vào phòng thấy cô.

"Chị về rồi sao? Từ giờ tôi đã là của Thế Minh căn phòng này cũng là của tôi"

"Chị biết rồi, chị đến đây để thu dọn đồ"

"Ồh... biết đều đấy, hahaha cô cuối cùng vẫn thua tôi" Tô Nhan cười lớn.

"Tại sao em lại làm như vậy? Tôi làm tất cả để có anh ấy cả lúc cô và Vũ Hạo Văn trong quán bar cũng bị tôi chụp lại, sao thất vọng lắm chứ gì?"

"Cô... tại sao cô hại tôi? Tôi không làm gì cô ngược lại còn yêu thương cô như em gái ruột của mình" Hoàng Ngọc Niệm không kìm được cơn giận quát lớn.

"Tôi không cần điều đó, chỉ cần đạt được mục đích"

Thấy cửa đẩy vào Tô Nhan giả vờ tát vào mặt mình sau đó ngã xuống đất.

"Tô Nhan không sao chứ?"

Dương Thế Minh nghe tiếng tát mạnh bước vào thì thấy Tô Nhan ngã xuống đất chạy đến đỡ cô lên.

"Không sao chỉ là chị ấy nói rằng em là cố ý chụp những tấm hình và cố ý lên giường với anh em giải thích chỉ là không muốn anh bị lừa"

"Niệm Nhi mấy tấm ảnh đó anh không nói gì đâu, nhưng sao em lại đánh Tô Nhan?"

"Hai người hay lắm, cô tiếp tục diễn đi, tôi sẽ ra ngoài ở riêng anh chưa bao giờ tin tôi cả"

Hoàng Ngọc Niệm khóc lớn kéo vali chạy nhanh ra khỏi đó cô không muốn nhìn thấy hấn nữa... hấn chưa bao giờ tin cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Phải chia ly

Xem ra hôm nay cô lại phải ngủ ở nhà của Ly An rồi, hấn chưa bao giờ tin cô chưa bao giờ suy nghĩ cho cô.

Dù yêu thương cưng chiều cô cách mấy, nhưng.... những khi bị hiểu lầm hấn đều không bao giờ tin cô và nghe cô giải thích cả.

Lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Đức, nên phía Lăng Đức trong lúc đang giải lao nghỉ ngơi thì điện thoại đổ chuông anh thậm mừng rỡ là Hoàng Ngọc Niệm gọi anh.

"Alo"

"Tôi sẽ đi Mỹ với anh mai tôi sẽ đến kí tên mà mai là hạn chót đúng không?"

"Đúng, tối hôm sau là bay rồi cô đã suy nghĩ kĩ?"

"Đã suy nghĩ kĩ tôi đã chuẩn bị mọi thứ rồi"

"Được rất vui được hợp tác dài hạn với cô, cùng nhau giúp đỡ nhé"

"Ừ,bye mai gặp"

Không biết cô và tên đó đã xảy ra chuyện gì tại sao cô lại đồng ý đi dài hạn như vậy chứ? Nhưng dù sao cũng tốt thôi cô muốn thực hiện giấc mơ của mình mà...

Do chiếc xe đã được người của Vũ Hạo Văn sửa nên cô đã đến lấy và lái tạm đến nhà Ly An ở.

Suốt ngày hôm đó Hoàng Ngọc Niệm không ăn được gì, những món cô thích lại càng ngán tới cổ ăn một ít lại nôn ra hết Ly An do không phải bên khoa phụ sản nên cô không rành lắm.

Nhưng chuyện chăm sóc phụ nữ có thai có lẽ cô cũng biết chút chút, Hoàng Ngọc Niệm cảm thấy vô cùng đau lưng người thì mỗi một chỉ uống được ít sữa.

Chẳng lẽ mang thai lại khổ cực đến vậy ư? Nhưng chỉ cần được nhìn thấy tiểu bảo bảo ra đời là dù có khổ đến mấy cô vẫn cam lòng.

"Con ngoan mẹ sẽ đưa con đi cùng, ba con không tin chúng ta tốt nhất nên rời xa ba con để ba con có hạnh phúc"

Nhẹ nhàng xoa bụng của mình từ nay cô không còn một mình nữa, cơ thể cô đã có một sinh linh bé bỏng khẽ mỉm cười dù ông trời không cho cô có được tình yêu thật sự chỉ cần có được tiểu Bảo Bảo là phúc của cô rồi.

Không biết đây là con trai hay con gái nếu con trai cô sẽ đặt tên là Dương Thế Bảo, còn con gái Dương Diệp Nhi.

"Cậu thực sự đi sao?" Ly An pha một ly sữa nóng đem vào cho cô.

"Đúng, những gì hấn gây ra tớ không bao giờ quên đâu"

"Được rồi được rồi uống sữa đi!"

Hoàng Ngọc Niệm cầm ly sữa ực hết, sau đó chồm chằng ngủ xem ra đêm nay phải mất ngủ rồi.

Phía Dương Thế Minh sau khi cô rời đi quay lại nhìn Tô Nhan một cái sau đó về phòng đóng cửa lại, Tô Nhan thì thì thậm mừng rỡ nhưng cô lại bị hấn bơ như vậy chứ?

"Thế Minh... anh ăn chút gì đi!! Mở cửa cho em đi!!"

Dương Thế Minh không trả lời, lặng im trong phòng tự dần vật bản thân đáng lẽ ra hắn không nên nói như vậy.... đúng cô nói đúng hắn chưa bao giờ tin cô.

Chưa bao giờ nghe cô giải thích bất kì điều gì là yấn tất cả là tại hắn, người con gái hắn yêu nhất trên đời ngay cả bản thân giữ không được thì làm sao xứng đáng với cô.

Nằm lẳng qua lẳng lại chần chọc ngủ không được gai con người luôn hướng về phía nhau, nhưng ngang trái tình cảm họ lại bị chia ly hiểu lầm nhau.

Một giọt lệ cả hai cùng rơi một lúc, cô nhớ hắn, hắn nhớ cô hai trái tim hướng về nhau liệu họ đã sai.

Cô nghĩ mình đã sai khi yêu hắn, hắn nghĩ mình đã sai khi đối xử với cô như vậy dần vật lương tâm của mình mỗi khi nhắm mắt lại là hình ảnh cô lúc đang khóc nước mắt ứa đến làm thâm trí hắn.

"Niệm Nhi... em ở đâu... anh sai tất cả là tại anh không tin em..."

"Thế Minh... chúc anh hạnh phúc"

#đăng nữa đêm ai đọc đâu điểm danh

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Không còn quan hệ gì nữa

Sáng hôm sau Ly An đưa cô đến bệnh viện, vào kí tên xong định ở lại trực nhưng Ly An lại bảo cô có thai nên ít tiếp xúc với bệnh viện thai nhi sẽ tốt hơn.

Đành phải nghe theo nhưng trước tiên cô phải đi nói chuyện với Lăng Đức một vài chuyện.

"Bác sĩ Niệm nghe nói cô không khỏe trong người, sao không nghỉ ngơi để mai đi "

"Không sao, Lăng Đức hôm nay đi luôn có được không?"

"Được, nhưng sao lại đi sớm như vậy?"

"Tôi không muốn lưu luyến nơi này nữa"

Lăng Đức hiểu chuyện không dám hỏi là chuyện đời tư của cô nên anh cũng không nói gì chỉ gật đầu.

Vậy khuya nay 12h máy bay sẽ cất cánh, cô gọi xe chờ mình đi xung quang thành phố này nơi đã để lại bao nhiêu kỉ niệm bao hồi ức đẹp nhất của cô.

Cả... người cô yêu sâu đậm nhất...

Bỗng điện thoại vang lên mở máy ra thì ra là mẹ gọi cho cô.

"Giáng sinh năm nay con định về không?"

"Do có công tác nên một thời gian dài con sẽ không về mẹ đừng giận con"

"Được rồi công việc là chính nhưng đừng để quá sức nghe không"

Cô nuốt nước mắt vào trong bây giờ cô không dám quay về để nói cho mẹ biết rằng cô đã có thai, mà tình cảm của cô và hắn lại rạn nứt thì nhất định mẹ sẽ phát bệnh mất cô không muốn.

[....]

Dương Thế Minh khi tỉnh giấc cứ ngỡ mình đã mơ một giấc mơ dài nhưng không bên cạnh hắn đã không còn người con gái ấy, mùi hương ấy.

Tự trách bản thân mình quá nóng tính chưa để cô giải thích đã vội đổ lỗi cho cô, Tô Nhan mở cửa phòng thấy hắn đã dậy nên mang đồ ăn để đấy.

"Biến đi... Tô Nhan rốt cuộc cô là người như thế nào chứ? Cô có phải là em gái tôi yêu thương không hay là một con sói đội lốt cừu hả?"

Sau khi thấy Tô Nhan bước vào khuôn mặt hắn liền biến đổi sắc mặt, Tô Nhan đứng đấy nhìn anh bây giờ thật đáng sợ khiến cô không dám nói lời nào.

"Có phải hôm đó cô đã bỏ thuốc vào đồ ăn của tôi? Để Niệm Nhi hiểu làm?"

"Không... không có... anh nên tin em"

"Vậy tại sao khi ăn xong đồ ăn của cô tôi lại không nhớ gì nữa? Nếu muốn có được tôi thì đừng dùng những chiêu hạ tiện như vậy, tôi sẽ không lấy cô đâu"

"Anh... Thế Minh đừng đuổi em đi... em yêu anh thật sự rất yêu anh, có thể vì anh mà làm tất cả"

Tô Nhan quỳ gối xuống bên cạnh hấn khóc nức nở ôm lấy tay hấn.

"Được vậy vì tôi thì nghe lời tôi mà rút đi, về nước của cô đi!! Hoặc đi theo Xuân Lãng đi tôi không chứa cô nữa"

Dương Thế Minh lạnh lùng hắt cô ra, đi vào phòng tắm sau đó bước ra chuẩn bị đi làm không quên quay lại nói một câu với Tô Nhan.

"Tôi về mà vẫn thấy cô thì lúc đó tôi sẽ tự xách quăng cô ra đường không thương tiếc, dù sao cũng còn tình anh em tôi cho cô tự đi đừng để giống vật nuôi bị quăng ra đường"

Dương Thế Minh bước đi bóng lưng kiêu ngạo ấy Tô Nhan sẽ không bao giờ có được, không bao giờ dù cô có làm gì hấn vẫn không thể yêu cô vậy còn thiết sống để làm gì nữa.

Tô Nhan đứng dậy đi ra khỏi đây, Xuân Lãng khi lái xe đến định rước cô đi ăn thì gặp Dương Thế Minh đã lái xe đến công ty.

Nhìn gương mặt chắc hấn và Hoàng Ngọc Niệm đã hiểu lầm nhau, không được anh phải giải thích cho họ lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Ngọc Niệm.

Cô thấy Xuân Lãng gọi thì bất máy...

"Đại tẩu và đại ca hai người đã..."

"Chúng tôi không còn quan hệ đừng gọi tôi là đại tẩu của cậu"

"Không như những gì chị thấy đâu em biết nguyên nhân trong đó"

"Thôi tôi không muốn cậu biện minh cho hấn nữa" Hoàng Ngọc Niệm cúp máy ngang.

Phải làm sao đây nhìn từ xa bóng dáng mảnh mai đang đi sang đường không được không để chuyện này xảy ra Xuân Lãng chạy xe nhanh tới đó.

#tối hôm nay không đăng nhé do hôm qua và sáng nay đã đăng 2 chương để tranh thủ đi công chuyện nên mai sẽ đăng 2 chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Không tìm được cô

Tô Nhan như người mất hồn đi lang thang trên đường đi qua con đường nhưng vẫn còn đèn xanh, mặc cho mọi người bên đường gọi cô.

Nước mắt rơi xuống khe nọ nọ cười chiếc xe tải cứ thế lao nhanh tới thẳng lại nhưng không kịp, Tô Nhan đã không còn thiết gì phải sống nữa tại sao cô lại đại đột như thế chứ?

Xuân Lãng lao tới trong dòng người vội vã kéo bàn tay nhỏ bé lại mất thăng bằng cô ngã vào người anh may mắn lúc đó đèn đỏ sáng lên xe nhanh chóng dừng lại may mắn họ không bị sao.

"Sao em lại đại đột như vậy chứ?" Xuân Lãng lôi cô đứng dậy lắc mạnh vai cô hét lớn.

"Để tôi chết đi, tôi đã làm sai rất nhiều điều Thế Minh ghét bỏ tôi không tha thứ cho tôi, dù có kết hôn tôi cũng không cần nữa chỉ cần anh ấy xem tôi như đứa em gái như lúc trước thôi tôi không muốn bị ghét bỏ nữa"

Tô Nhan òa khóc bên đường như đứa trẻ dựa vào vòm ngực rắn chắc của Xuân Lãng, anh vô cùng đau lòng tim anh như bị ai đó khứa vào, ôm cô vào lòng vỗ về.

"Thế Minh không cần em thì anh cần em, sai thì có thể sửa đánh người chạy đi không ai đánh người chạy lại cả, ngoan hãy để anh chăm sóc em đừng đại đột mà đem tính mạng mình ra như thế"

"Nếu không đồng ý thì...hãy để tôi an ủi em hôm nay thôi, từ nay tôi sẽ không xen vào chuyện của em nữa"

Tô Nhan như con mèo nhỏ rúc vào vòm ngực của anh, Xuân Lăng bế cô lên đưa vào xe.

"Thả tôi xuống đây được rồi"

Tối gần một quán cà phê Tô Nhan nhìn thật yên tĩnh cô muốn được ở đây nghe nhạc và uống một cốc cà phê để yên tĩnh một chút.

"Được, nhưng anh vào với em"

"Tôi muốn một mình"

"Anh không yên tâm khi để em một mình" nắm lấy bàn tay của cô đan tay vào.

"Làm ơn... hãy để tôi một mình, tôi sẽ không làm gì đại dốt nữa đâu... đừng lo..." nhìn ánh mắt kiên định của cô Xuân Lăng khẽ gật đầu để cô xuống xe.

[...]

Phía Dương Thế Minh hôm nay là ngày hần không tập trung nhất, trong đầu luôn là hình bóng của cô chịu không được nữa hần lái xe đến bệnh viện của cô.

Hỏi thăm tất cả mọi người trong bệnh viện mọi người chỉ lắc đầu không biết cô ở đâu do sáng cô đã đến và xin nghỉ ngơi để tối đi Mỹ và dặn không ai được nói cho hần biết.

Nghe như sét đánh ngang tai chẳng lẽ cô hần hần đến vậy, muốn rời xa hần sao? Nhưng cô đi công tác ở đâu mới được? Dương Thế Minh năg ni từng người nói ra cô đang ở đâu nhìn hần vô cùng tội nghiệp.

Nhưng... mọi người thực sự không thể nói cô ở đâu, Dương Thế Minh nghĩ ra một nơi chỉ mong cô sẽ ở đó là quê của cô.

Nếu Hoàng Ngọc Niệm muốn đi nhất định cô sẽ trở về để thăm mẹ của cô sau đó mới đi, thậm chí cầu mong rằng sẽ như vậy Dương Thế Minh lái xe ra khỏi bệnh viện.

Đến nơi thấy mẹ cô đang tưới cây trước nhà, nhưng không thấy cô Dương Thế Minh chỉ hy vọng cô đang ở trong nhà.

"Ừa.. nếu không làm cậu là... bạn trai của Niệm Nhi đúng không?"

"Là cháu thừa bác, Niệm Nhi... cô ấy có về đây không ạ?"

"Chẳng phải Niệm Nhi nói nó sẽ chuẩn bị đi công tác dài hạn sao? Con bé không nói cho cháu biết sao?"

"Dạ không... cô ấy đi là vì... giận cháu"

"Hai đứa này, như con nít vậy giận nhau là trốn đi vậy sao? Cháu an tâm đi Niệm Nhi mềm lòng lắm nhất định nó sẽ trở về tha thứ cho cháu thôi..."

"Cháu mong là vậy...Cám ơn bác, cháu về trước đây"

"Nếu nó tha thứ thì đừng để nó giận nữa mà hãy nhanh chóng kết hôn đi!! Nếu không mất rồi sẽ không tìm lại được đâu"

"Dạ..."

Dương Thế Minh lái xe về rồi cuộc cô đang ở đâu, điện thoại cũng không bắt máy nhắn tin không trả lời cô muốn hần phải làm sao đây....để cô có thể trở về tha thứ cho hần.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Vứt mất

12h Hoàng Ngọc Niệm và Lăng Đức chuẩn bị lên máy bay cô bảo anh vào trước còn cô thì ở lại nhìn lại nơi này một chút.

Vì... chỉ mong Dương Thế Minh sẽ đến và níu cô lại.

Có phải hẳn bây giờ đang hạnh phúc?hắn đã chuẩn bị kết hôn với Tô Nhan chưa? Sao ông trời lại đối xử với cô như thế? Một giọt nước mắt rơi xuống.

Trong lúc đó Dương Thế Minh vẫn đang cố tập trung để làm việc vì sắp tới công ty phải hợp tác với nước ngoài... nhưng hình ảnh cô không thể nào biến mất được

Vì... hẳn hẳn vất bản thân, là hẳn đã sai rồi cuộc cô đã ở đâu, đang suy nghĩ bỗng hẳn nghĩ ra một chuyện hồi Ly An là bạn cô nhất định cô biết Hoàng Ngọc Niệm ở đâu.

Không chần chừ nhanh lái đến bệnh viện tìm Ly An, nhưng khi gặp thì Ly An lại lác đầu vì cô không muốn Hoàng Ngọc Niệm gặp lại người đàn ông phụ bạc này.

"Về đi!! Niệm Niệm đi rồi không có ở đây"

"Cô ấy ở đâu? Mong cô giúp tôi"

"Không được vì bản thân tôi không biết cô ấy ở đâu, nhưng tôi lại biết được chuyện của anh và Niệm Niệm, loại đàn ông như anh không đáng để Niệm Niệm yêu, về đi không tiếp nữa"

Ly An định đứng lên thì Dương Thế Minh đứng lên chặn cửa lại.

"Xin cô, tôi biết cô biết Niệm Nhi đang ở đâu... tất cả mọi chuyện là hiểu lầm hãy tin tôi" đôi mắt của Dương Thế Minh vô cùng tin cậy, cương quyết rất thành thật.

"Hazz... tôi chỉ nói cô ấy ở đâu nhưng... sẽ không nói cô ấy đi đâu được chứ?" Ly An đành phải chỉ cho hắn vì đôi mắt ấy khiến cô thấy vô cùng thành thật.

"Mau đến sân bay đi!! Cơ hội đến chỉ một lần thôi... hãy giữ Niệm Niệm lại đừng để vụt mất nữa nếu không sẽ rất lâu mới có thể gặp lại"

"Cám ơn cô đã giúp, tôi đi đây"

Lăng Đức thấy lâu quá sắp tới giờ rồi nên gọi cô vào, Hoàng Ngọc Niệm quay lại nhìn một lát sau đó đi vào trong.

Dương Thế Minh chạy đến đã thấy bóng dáng nhỏ bé của cô đã đi vào bên trong cố gọi nhưng cô không nghe được.

Hắn chạy vào nhưng bảo vệ đã cản lại...

"Cho tôi vào trong đi!!"

"Không được, anh không thể vào trong xin lỗi anh đi cho"

"Không tôi phải vào buông tôi ra"

"Nếu không cho vào vậy có thể cho tôi biết lịch đi được không gồm những nước nào?"

"Anh, Mỹ, Hàn Quốc, Pháp, Đức, Ấn Độ,.... còn nhiều lắm không thể kể hết được, cịn anh hãy đi cho"

"Niệm Nhi.... anh lại vụt mất em rồi sao?"

Dương Thế Minh quay về hẳn lái tới quán bar uống rất nhiều rượu, những cô gái ở đây tranh thủ đến để quyến rũ hắn.

Cô gái ki di đến vuốt ve hắn, ngã vào người hắn ngay lập tức đôi mắt hắn đỏ như máu bắt lấy cổ cô gái đó bóp chặt làm cô ta cố hút lấy không khí gương mặt bắt đầu tái xanh.

Dương Thế Minh quăng cô gái đó một cách thô bạo, như lấy lại không khí cô gái đó ho khụ khụ sau đó chạy đi.

Phùi quần áo vì hắn thấy vô cùng dơ bẩn muốn quyến rũ hắn sao? Chỉ có Hoàng

Ngọc Niệm mới có thể thôi còn lại đều không ai xứng đáng

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cô đã có thai sao?

Ngủ suốt mấy tiếng đồng hồ trên máy bay cuối cùng cũng tới nơi, Hoàng Ngọc Niệm đến bệnh viện mới để gặp giáo sư của bệnh viện đấy.

Khá là lớn đi tham quan trông thiết bị vô cùng tiên tiến, chào hỏi mọi người xong cô lại phải tìm nơi để ở, Hoàng Ngọc Niệm thuê một căn nhà gần bệnh viện để thuận tiện đi lại.

Vì sau này cái thai lớn lên nếu ở nhà xa không tiện đi xe lâu....

Lăng Đức thì ở nhà của một người bạn cách nhà cô cũng vài trăm mét, một mình cô dọn dẹp hết tất cả đồ đạc hít thở không khí trong lành.

Ở đây khá sạch sẽ nên không khí vô cùng dễ chịu, nhưng thời tiết lại khá là lạnh mà cô đã chuẩn bị nhiều áo ấm dày.

Thu dọn sắp xếp sạch sẽ định nghỉ một chút thì chuông cửa vang lên, Hoàng Ngọc Niệm ngồi dậy mở cửa.

"Niệm Niệm cô có muốn đi dạo mua chút gì đó không?"

"Cũng được, ra ngoài hít thở không khí một chút cũng tốt"

"Cô đã có áo khoác chưa?"

"Có rồi"

Cả hai cùng đi đến siêu thị mua một ít đồ ăn nước uống, vài vật dụng cá nhân quần áo giày dép.

Tất cả quần áo giày dép đều làm từ lông thú mặc vào vô cùng ấm trong thời tiết này.

Đi trên đường tuyết bắt đầu rơi, Hoàng Ngọc Niệm mỉm cười đưa tay ra Lăng Đức nhìn theo mọi cử chỉ của cô chỉ ước có thể bước đến ôm lấy cô lúc này.

Tuy đã khoác áo dày nhưng vẫn cảm thấy lạnh vì không quen ở đây cho lắm, Lăng Đức cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên cho cô.

"Khoác đi!! Trời lạnh lắm đấy cô mới qua đây nên chắc không quen"

"Không cần đâu, anh nên mặc đi sẽ lạnh lắm đấy"

"Không sao, tôi là đàn ông nên chịu lạnh tốt hơn"

Lăng Đức dìu cô vào trong xe, bên trong ấm hơn bên ngoài Lăng Đức đưa cô đi khắp nơi tham quan.

"Xem ra anh rất rành đường ở đây"

"Lúc nhỏ tôi ở đây mà... lớn lên mới về Đài Loan ở đến giờ"

"Ra là vậy..."

Về nhà cả hai cùng nhau nấu ăn, Lăng Đức khá bất ngờ vì lúc trước tiệc trong bệnh viện cô không hề biết nấu ăn, thế mà bây giờ lại nấu được không những thế lại rất ngon.

"Cô biết nấu ăn rồi sao?"

"Ừm, mới học thôi vừa miệng chứ?"

"Rất ngon, cô tự học sao?"

"Không... có người... dạy" giọng cô yếu đi lại nhớ tới Dương Thế Minh hẳn là người đã dạy cho cô.

"Thế à?"

Trong lúc đang ăn Hoàng Ngọc Niệm lại cảm thấy buồn nôn, chạy nhanh vào nhà vệ sinh nôn hết tất cả.

Lăng Đức nhìn hành động của cô dạo này rất giống một người phụ nữ đang mang thai, do là bác sĩ nên tiếp xúc với nhiều bệnh nhân như thế rồi. Chẳng lẽ cô đã có thai sao?.

"Niệm Niệm cô.... có thai sao?" Hoàng Ngọc Niệm bỡ ngỡ đi ra.

"Không... không có đâu chỉ là ăn không tiêu thôi" cô bịa đại lý do nhưng làm sao qua được Lăng Đức.

"Biểu hiện của cô mấy ngày nay tôi để ý rất kĩ"

"Anh biết rồi sao? Đùng tôi có thai đấy!! Cười nhạo tôi sao? Chưa kết hôn mà đã có thai haha các người ai cũng như vậy sao?"

Hoàng Ngọc Niệm cười lớn nhưng nước mắt lại rơi nổi đầu lại ủa đến là lúc Dương Thế Minh và Tô Nhan ngủ cùng nhau.

Lăng Đức cảm thấy hơi bối rối, chạy đến ôm cô vào lòng gương mặt hồi lỗi.

"Không đâu, tôi không cười nhạo cô đâu, tôi... thích cô.." Lăng Đức nói khẽ câu thích nhưng cô vẫn nghe được.

"Nếu như ba của đứa bé không chăm sóc cho nó và cô vậy hãy để tôi chăm sóc hai người có được không?"

Hoàng Ngọc Niệm chỉ im lặng.

"Tôi thích em... thích em từ lúc mới vào bệnh viện em đã giúp đỡ tôi rất nhiều luôn bên cạnh an ủi tôi, tôi luôn dõi theo em phía sau khi hay tin em đã có bạn trai tôi như tụt mất hy vọng không dám nói cho em biết rằng tôi yêu em đến nhường nào, mặc kệ em đã có thai với ai tôi vẫn bên cạnh em hãy cho tôi cơ hội được không?"

Lăng Đức ôm chặt cô trong lòng không buông, Hoàng Ngọc Niệm nhìn anh một lát sau đó đẩy nhẹ anh ra.

"Cám ơn anh, đã thích tôi nhưng tôi chưa thể tiếp nhận ai được xin lỗi "

"Không sao, tôi đợi được đến khi em chấp nhận tôi" Lăng Đức bước tới khẽ hôn lên trán cô sau đó rời đi.

#hôm qua về một quả ngủ quên luôn nên đăng bù một chương hôm qua

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Ly an sang thăm

Thoảng chốc cũng qua bảy tháng cái thai cũng dần lớn lên, hôm nay Hoàng Ngọc Niệm khó khăn để về nhà vì cái bụng to quá nên khá là nặng Lăng Đức phải dìu cô về để nghỉ ngơi.

Trong lúc đó Ly An vô tình gọi để báo cho cô biết là Ly An sắp kết hôn rồi, và sẽ tổ chức ở Mỹ sẵn tiện đến để thăm cô và họ hiện tại đang ở sân bay.

"Thật sao? Để tớ nhờ Lăng Đức ra đón hai người nhé"

"Baby thế nào rồi? Vậy mai cậu đến dự đám cưới được chứ? Rất nhiều đồng nghiệp sang thăm cậu nữa đấy!!!"

"Yên tâm tớ khỏe như voi mà, có cần phải vì tớ mà tổ chức đám cưới ở đây không? Tốn kém lắm đó"

"Có gì đâu.... gia đình Trần Anh lo mà... hehe" Ly An che miệng cười khúc khích Hoàng Ngọc Niệm thầm chúc mừng họ.

"Mà.... dạo này... cậu có biết tin tức gì của Thế Minh không?" Giọng Hoàng Ngọc Niệm hơi ghen ở cổ.

"Còn hỏi hần làm gì? Ngay cả chuyện tin cậu cũng không xong... "

"Cậu nói tớ biết đi"

"Thôi được rồi, nhưng... không được lo lắng quá ảnh hưởng tới cái thai đấy"

"Từ ngày đó hần luôn đi đêm về khuya có bữa thấy hần ở bar say be bét, còn có bữa thấy cô gái kia chỉ vô tình đụng trúng hần đã bị bóp cổ đến suýt chết trông vô cùng thảm hại...."

"Còn Tô Nhan.... thì bị hần nhốt trong phòng không cho ăn uống mấy ngày bạn trai của cô ấy tên gì á không biết nữa, tới cứu và đã xích mích với anh ta... mà công ty hần vẫn rất phát triển nên cậu yên tâm đi"

"Sao.. sao lại ra nông nổi thế chứ? Người cậu nói chắc là Xuân Lăng rồi..." Vừa nói cô vừa khóc cô lại mềm lòng rồi, sao hần lại trở nên độc ác như vậy....

"Giờ hần vô cùng tàn nhẫn, từ xa nhìn gương mặt hần cũng đủ sồn gai ốc rồi..."

"Thôi, Lăng Đức đến rồi tạm đủ rồi lát tạm tiếp nhé bye bye"

Hoàng Ngọc Niệm chìm trong suy nghĩ cô bỏ đi là đúng hay... là sai, đã khiến hân thành ra như vậy, tất cả là tại cô nếu hân biết được cô đã có con với hân liệu... hân có vui về trở lại không?.

Khoảng một lát thì nghe tiếng xe trước cửa Hoàng Ngọc Niệm từ từ bước ra mở cửa cho họ, Ly An thấy cô vội chạy xuống ôm cô.

"Bà bầu à... sống tốt không? Nhan sắc tiều tụy thế này.... mang thai cực lắm đúng không?"

"Chị gái này..... vì tớ mà qua đây tổ chức đám cưới sao?hừ sau này cậu cũng sẽ như tớ thôi xấu xí như vậy"

"Vây... chắc tớ không muốn có con đâu... haha" ngày hôm đó tiếng cười ngập tràn cả nhà vui vì chị em thân nhất lâu ngày gặp lại.

Cả hai cùng nhau đi mua sắm Ly An khó khăn diu cô đi nhưng họ rất vui vẻ, cùng ngắm tuyết rơi chỉ tội cho hai chàng trai là Trần Anh và Lăng Đức phải xách cả mấy giỏ đồ của hai chị đây.

Đi tham quan khắp nơi Hoàng Ngọc Niệm cũng cảm thấy hơi mệt, quay về nhà cùng nấu ăn.

Đêm đó cả hai trò chuyện đến tận khuya Hoàng Ngọc Niệm bảo Ly An ngủ sớm để ngày mai làm cô dâu chứ? Không thể để con mất ngày mai như gấu trúc được.

"Không được tớ sẽ ngủ không muốn mai là ngày quan trọng mà mất thành mất gấu trúc đâu...."

"Vây mau ngủ đi chị gái..."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Hôn lễ bị gián đoạn

Sáng hôm sau Ly An mặc trên người bộ váy cưới trắng tinh khiết, hôn lễ được tổ chức ở công viên Elings Park, Santa BBarabara nơi vô cùng lãng mạn để tổ chức đám cưới,ngoài núi non và biển cả, có sân khấu ngoài trời hân hời để làm lễ cưới, bãi cỏ rộng mênh mông.

Là công viên tư lớn nhất ở Hoa Kỳ, lúc này Hoàng Ngọc Niệm dẫn Ly An trao tay cho Trần Anh hôm nay chú rể chúng ta rất mong chờ, đã đợi Ly An từ rất lâu không tìm được mà qua tìm Ly An sau đó mới về sân khấu đứng đợi cô.

Hôm nay rất nhiều đồng nghiệp nhưng đa số chỉ là người Đài Loan ít có người Mỹ tham dự vì cả hai không quen nhiều bạn ở Mỹ.

"Ly An à hôm nay cậu đẹp lắm đó"

"Cám ơn cậu, tớ đang trông đám cưới cậu lắm đó" Ly An đảo mắt qua nhìn Lăng Đức khẽ cười nháy mắt ra hiệu.

Lng Đức như hiểu kéo cô vào lòng nở nụ cười tỏa nắng" chúng tôi cũng sẽ sớm thôi"

"Rất mong đợi đấy!!"

"Nè anh nói gì vậy, nói vậy Ly An hiểu lầm rồi sao"

"Thì... anh muốn như vậy mà... anh sẽ đợi đến khi em đồng ý"

"Tùy anh.."

Trên sân khấu bắt đầu tiếng của vị linh mục, Vị linh mục với nụ cười hiền hòa đã đứng chờ sẵn, khúc nhạc hạnh phúc nhẹ nhàng vang lên, xen lẫn với tiếng sóng và gió càng lạ lắm bắt tai.

Theo sự dẫn dắt của từng giai điệu, Hoàng Ngọc Niệm từ từ nắm tay cô đi đến bên cạnh Trần Anh. Ly An vẫn cứ mãi nở nụ cười thôi, trong đôi mắt nâu long lanh ấy, che giấu không được niềm hạnh phúc to lớn..

"Nè tôi giao bà la sát này lại cho cậu đấy, chăm sóc cho kĩ nghe không? "

"Tôi sẽ yêu thương cô ấy, cám ơn cô Niệm Niệm" nhẹ nắm lấy đôi bàn tay của Ly An khẽ cười hạnh phúc.

Vị linh mục hiền hòa nhìn anh nói

"Trương Trần Anh, con có nguyện ý lấy Triệu Ly An làm vợ? Cho dù buồn hay vui, bình yên hay gian nan, khỏe mạnh hay bệnh tật, cũng sẽ không thay

lòng? Cả đời chỉ yêu một mình cô ấy?"

"Con nguyện ý"

Anh tình cảm nhìn sang cô một cách triều mến yêu thương...

Linh mục tiếp tục nhìn cô...

"Triệu Ly An, con có nguyện ý lấy Trương Trần Anh làm chồng? Cho dù buồn hay vui, bình yên hay gian nan, khỏe mạnh hay bệnh tật, cũng sẽ không thay lòng? Cả đời chỉ yêu một mình cậu ấy?"

"Con nguyện ý." Khẽ đáp nhìn vào đôi mắt của anh hạnh phúc.

"Được rồi, vậy ta tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng chú rể có thể hôn cô dâu của mình"

Dứt lời Trần Anh nhìn Ly An say đắm sau đó cúi xuống đặt nụ hôn lên môi của Ly An.

Phía dưới sân khấu mọi người vỗ tay không ngừng, từ xa Hoàng Ngọc Niệm đứng nhìn, ước nếu có hân ở đây bên cạnh cô thì tốt biết mấy khẽ xoa xoa cái bụng của mình.

"Đau quá" cô ôm lấy bụng mình.

"Niệm Niệm... em sao vậy? Không ổn chỗ nào sao? Để anh đưa em đi bệnh viện" Lăng Đức chạy đến đặt tay lên bụng cô.

Bỗng cô cảm thấy hơi đau bụng rất đau, Lăng Đức thấy cô không ổn bế cô lên Trần Anh và Ly An thấy vậy không kịp thay đồ nhanh chạy theo không lẽ sắp sinh?

"Vẫn chưa đến ngày mà vẫn còn hai tháng mười ngày nữa mà?"

"Chắc đứng lâu quá nên không khỏe thôi... em đừng lo An An"

Cả ba người đều trực bên ngoài bệnh viện Ly An do gấp quá không thay đồ được đành phải mặc váy cưới đến bệnh viện trong ánh mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Sinh non

Bệnh viện...

Trong lúc ba người ngồi đợi khoảng nửa tiếng sau nghe tiếng của cô la thất thanh, Ly An không kìm được mà chạy vào.

"Cô ra ngoài một lát được không? Cô ấy sắp sinh rồi" cô y tá quay lại bảo.

"Sao lại sinh vào lúc này chứ? Cô ấy mang thai mới bảy tháng thôi mà..."

Ly An xanh cả mặt nếu sinh non có thể sẽ ảnh hưởng đến mẹ lẫn thai nhi.

"Hãy để tôi ở đây với cô ấy, tôi là ba của đứa trẻ" Lăng Đức đi vào.

"Lăng Đức cậu nói gì vậy?" Ly An ngơ ngác hỏi.

"Yên tâm đi..." Lăng Đức nói khẽ vào tai Ly An.

"Bác sĩ Lăng Đức.... anh và bác sĩ Niệm đã kết hôn rồi sao? Từ lúc hai người qua đây chúng tôi cứ tưởng hai người chỉ là đồng nghiệp" các bác sĩ trong phòng hoảng hốt.

"Mau giúp cô ấy đi" Lăng Đức la lớn.

Hoàng Ngọc Niệm thét chói tai, mỗi một lần dùng lực, thân thể vô cùng đau đớn, đều không thể hình dung.....Mồ hôi, đã đem thân thể của cô tắm ướt.

"Thế..... Minh...em...cảm thấy đau quá...cứ như đã chết....."Hoàng Ngọc Niệm trong vô thức thấy Dương Thế Minh liên tục gọi tên hân hung hăng mà cắn môi, mồ hôi đầm đìa mặt, nghẹn đến mức đỏ bừng.....

"Niệm Niệm cố lên..... anh ở đây đừng sợ" Lăng Đức liên tục gọi tên cô để cho cô bầu vào tay mình.

Nhìn Hoàng Ngọc Niệm lúc này vô cùng đau đớn, Lăng Đức thật sự rất muốn thế cô đi chịu đựng này đau đớn này, cô liên tục gọi tên Dương Thế Minh.

"A....." Cùng với lại một tiếng hét chói tai.....

Tiểu bảo bối cuối cùng cũng chào đời.....

Hoàng Ngọc Niệm kiệt toàn bộ sức lực hoàn toàn ngất.....

"Có ảnh hưởng đến sức khỏe cô ấy không?"

"Tuy sinh non nhưng trong thời gian dưỡng thai cô ấy được chăm sóc khá kĩ nên không ảnh hưởng đến mẹ và con, chúc mừng hai người nhé!! Là tiểu hoàng tử đấy" bác sĩ bế đứa bé lên

"Tôi biết mà lần trước đã cùng cô ấy đi khám thai nên biết"

"Chu cha oi... anh được làm ba rồi chúc mừng chúc mừng" mọi người rầm rộ lên vỗ tay chúc mừng cho Lăng Đức.

Các bác sĩ đưa cô vào phòng hồi sức, bác sĩ đem Tiểu Bảo Bảo tắm sạch sẽ sau đó trực tiếp dùng khăn lông quấn lại, thật cẩn thận ôm đi ra ngoài...

Lăng Đức đau lòng mà nhìn cô nằm ở nơi đó, vẻ mặt tái nhợt, sau đó hôn khẽ vào trán của cô.....

"Niệm Niệm... em vất vả rồi....."

Phòng sinh ngoại, Ly An nhìn đứa bé được bác sĩ ôm đi ra cô vội kéo Trần Anh đứng dậy, chạy đến bên bế đứa bé lên.

"Mẹ tròn con vuông rồi, nhưng đứa nhỏ này hiện tại thực suy yếu, yêu cầu đưa đến phòng dưỡng nhi mới được....." Bác sĩ lại nói.

"Sao nhìn kĩ lại giống tên Dương Thế Minh hơn là Niệm Niệm của em vậy?" Ly An quay qua hỏi.

"Phải con Niệm Niệm không đấy?" Trần Anh cũng đùa theo Ly An.

"Đáng yêu quá... hay mình sinh một đứa đi bà xã"

"Được thôi.... nhưng mà năm sau đi!!! Mà khoan vào thăm Niệm Niệm nữa chứ"

Phòng bệnh, Hoàng Ngọc Niệm đang nằm ở nơi đó, nặng nề mà ngủ. Thể lực vô cùng yếu cả sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Lăng Đức ngồi ở cạnh bên sau đó, nắm nàng lạnh băng tay, nhẹ xò trán đầy mồ hôi của cô.....

Nhìn cô, trong lòng anh như đau thắt người đàn ông kia ngay cả khi cô sinh còn không bên cạnh vậy mà lúc nào cô cũng gọi tên hắn.....

Ly An và Trần Anh ngồi ở trên sô pha.

Nửa giờ sau, Hoàng Ngọc Niệm cũng mở mắt.

Vừa mở mắt, Hoàng Ngọc Niệm bắt đầu nhìn và tìm kiếm hắn vì lúc mê man cô thấy Dương Thế Minh.....

"Thế Minh..."

"Con tôi ổn chứ? Không có xảy ra chuyện gì chứ?" Hoàng Ngọc Niệm sờ tay lên bụng mình hỏi.

"Là anh sao? Thế Minh đâu? Con tôi đâu?" Hoàng Ngọc Niệm cố gượng dậy nhưng không được.

"Là anh Thế Minh không có ở đây anh là người bên cạnh em suốt không phải anh ta, còn con đang trong phòng dưỡng nhi, do sinh non nên.... khá yếu"

"Giờ phút này cậu còn hỏi tên hắn ta sao? Ly An quát lên.

"Tiểu Bảo Bảo không sao... cảm ơn trời" Hoàng Ngọc Niệm mừng rỡ.

"Cậu còn cảm thấy khó chịu ở đâu không?" Ly An bước đến.

"Hơi đau....một chút với lại rất mệt..."

"Giờ nghỉ ngơi đi làm bọn tớ sợ gần chết"

Chương 85: Tìm ra tung tích cô

Hôm đó bệnh viện ở Đài bảo Ly An và Trần Anh phải về nước nên hai người nhanh chóng chuẩn bị để về, Ly An thì tiếc hùn hạp vì không được ở lại chơi.

Còn Hoàng Ngọc Niệm thì khoảng mấy ngày sau là cô được xuất viện về nhà, suốt mấy ngày liền Lăng Đức đều đến để chăm sóc cho cô có khi anh còn bảo sẽ dọn nhà qua đây ở nữa chứ.

Nhưng cô lại không cho, bảo một mình cô là đủ rồi không cần phải phiền anh, cứ thế ngày ngày anh lại phải đến để chăm sóc hai mẹ con nhìn vào cứ tưởng anh là ba của đứa bé.

*Ba năm sau....

"Tiểu Bảo.... đợi mẹ với!" Hoàng Ngọc Niệm chạy theo đứa bé ngày nào non yếu bây giờ đã chạy quanh con phố thế này rồi.

"Mẹ ơi... chú Đức kìa!" thì ra là cậu nhóc chạy đến mừng Lăng Đức, trên tay anh cầm khá là nhiều đồ chơi.

"Mẹ đâu? sao con lại chạy ra đây một mình thế này?" Anh bế Tiểu Bảo lên đưa vào nhà thấy cô đang thờ hồn hển ở phía sau.

"Mẹ ơi... mẹ ơi..." Tiểu Bảo thấy Hoàng Ngọc Niệm thì mắt sáng lên tụt xuống chạy lại cô.

"Tiểu Bảo sau này không được chạy lung tung biết chưa? Nếu có chuyện gì sao mẹ sống nổi đây hả?" Cô bắt đầu tức giận.

"Mẹ... mẹ đừng giận Tiểu Bảo nữa... Tiểu Bảo biết sai rồi" cậu chạy đến ôm lấy cô như con mèo nhỏ dụi vào người cô.

"Được rồi cảm ơn anh nhé? Mà anh lại mua đồ chơi đến cho Tiểu Bảo nữa sao? Tiểu Bảo chơi đồ không bền đâu những cái trước bị hư hết rồi.... anh đừng mua nữa uống tiền lắm"

"Có sao đâu... Tiểu Bảo vui là được đúng không?"

"Thôi anh về đây... tại đi ngang nên ghé giờ lại có công chuyện nên anh về trước, lần sau chú sẽ đến mua đồ chơi cho Tiểu Bảo nhé chịu không?" Khẽ xoa đầu Tiểu Bảo mỉm cười.

"Dạ... con thích lắm.. con cảm ơn chú"

"Ngoan lắm..."

"Anh ở lại ăn cơm hân đi"

"Hazz... tiếc quá anh bận công chuyện gấp lắm anh đi đây lần sau anh đến"

Sau khi anh rời đi thì cô cũng bắt đầu nấu bữa sáng cho Tiểu Bảo để một lát đưa cậu đi nhà trẻ do cô bận ở bệnh viện suốt nên không có thời gian bên Tiểu Bảo nên sáng là phải đưa cậu đi học chiều lại đón về.

Đợi Tiểu Bảo ăn xong thì cô đưa cậu đến nhà trẻ, sau đó quay về bệnh viện.

Còn hiện tại Dương Thế Minh ngồi trên chiếc ghế sofa, miệng hút điếu thuốc, mắt xa xăm nhìn về phía chân trời. Đã ba năm, liệu cô còn nhớ tới hân không?

Ly rượu trên bàn sắp cạn, mà nỗi nhớ da diết ấy chẳng thể nào vơi đi. Cảnh ban đêm thật đẹp, nhưng cũng thật buồn. Ánh sáng lung linh dưới mắt kia, cũng không thể giúp hân tìm được cô.

"Niệm Nhi em hận anh đến thế sao?"

"Cạch" cửa bỗng bật mở đôi mắt đen dẹt dằng mắt đi, lạnh lùng quay lại nhìn người đối diện.

"Dương Tổng tôi đã điều tra ra được.... cô Hoàng Ngọc Niệm đang ở đâu rồi?" quản lý của hân nhìn gương mặt lạnh như tiền của hân rung rung giọng.

"Thật sao? Ở đâu? Sao cậu biết được?" Hân không khỏi vui mừng đứng dậy đi đến gần quản lý Vũ.

"Cô ấy đang ở bệnh viện Johns Hopkins của Mỹ tôi đã đến và cố gắng hỏi các bác sĩ trong bệnh viện cũ của cô ấy họ bảo không biết,nên tôi đành hỏi người quen ở trong đây mới biết"

"Được chuẩn bị máy bay đi Mỹ ngay lập tức"

"Vâng" quân Lý Vũ đóng cửa lại.

"Tìm được em rồi bà xã..... lần này em không thoát đâu" môi hắn nhếch lên tạo thành một đường nét gọi cảm nhưng không kém phần lạnh lùng.

#vừa ý mấy man chưa bả với ông sắp gặp nhau ời đó hóngđề....

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tiểu bảo muốn có ba

"Anh đi đâu vậy?" Xuân Lăng đến công ty thì thấy hắn dọn dẹp mọi thứ máy bay thì đã đậu sẵn trên sân thượng.

"Đi tìm đại tẩu của cậu"

"Tìm được rồi sao? Ở đâu?" (Bạn đang thắc mắc chuyện của Thế Minh và Xuân Lăng tại sao thân trở lại đúng không? Chờ vài chương sau sẽ rõ nhé)

"Mỹ, đi cùng không?"

"Ok đi chứ, đi chứ còn Tô Nhan thì sao đây..." bỗng anh nhớ lại còn Tô Nhan sao nỡ bỏ mặc cô được.

"Không thôi hai người đi cùng đi!! Đi chuyến sau đi giờ máy bay phải đi liền rồi"

Nói xong Dương Thế Minh nhanh đi khỏi đó trong lòng vui mừng vì sắp gặp lại cô nhất định hắn sẽ không buông cô ra lần nữa.

Còn về phía Hoàng Ngọc Niệm lúc này bên Mỹ cũng gần chiều rồi nhìn lên đồng hồ thấy đã đến giờ rước Tiểu Bảo về nhà rồi.

Cô đứng dậy dọn dẹp đồng hồ sơ bệnh nhân sau đó lái xe đến nhà trẻ để rước Tiểu Bảo.

Vô tình chiếc xe lướt ngang xe của Dương Thế Minh nhìn hình bóng quen thuộc ngay lập tức Dương Thế Minh cho xe chạy theo cô, đến một nhà trẻ gần đây thấy cô vào bên trong một lát sau đó dắt ra một đứa bé.

Đôi mắt hắn tập trung vào Tiểu Bảo....

"Đứa bé đó là ai?" Dương Thế Minh thâm nghĩ nhìn kĩ hắn thấy Tiểu Bảo vô cùng giống hắn lúc nhỏ chẳng lẽ....

Thâm mừng trong bụng cho người lái xe theo cô phía sau đến một căn nhà gần bệnh viện cô làm.

"Không vội... từ từ gặp cũng được"

Thấy cô vào nhà hắn không biết phải làm sao dù gì thì cũng đã biết nơi ở của cô rồi thì cũng không cần phải lo nữa.

"Mua căn nhà này ngay" Dương Thế Minh chỉ căn nhà cạnh bên nhà cô.

"Nhưng... nhà này đã có chủ rồi ạ" tài xế của hắn nói.

"Không biết bằng cách nào mua ngay lập tức, trả tiền nhiều cho họ là được" một câu vô cùng bá đạo.

Đúng là thứ gì hắn muốn đều phải làm cho bằng được, ở cạnh cô cũng thuận tiện việc gần gũi với cô hơn.

Trong nhà hôm nay trông Tiểu Bảo vô cùng buồn bã, Hoàng Ngọc Niệm thấy thế kéo cậu xuống ghế nhẹ nhàng hỏi.

"Tiểu Bảo... sao hôm nay nhìn con buồn thế? Ai ăn hiếp con sao?"

"Không có..... chỉ là hôm nay bạn Ana bảo ba mẹ bạn ấy vừa đưa bạn ấy đi du lịch và còn được đi đến thế giới trò chơi nữa... " cậu vừa nói vừa rung rung nước mắt.

"Vậy hôm nào mẹ đưa Tiểu Bảo đi nhé!!" Hoàng Ngọc Niệm không hiểu trong câu nói của cậu không phải chỉ muốn được cô đưa đi chơi mà.... còn

muốn có người ba.

Từ nhỏ đến giờ Hoàng Ngọc Niệm chưa từng cho cậu biết ba của Tiểu Bảo cũng chưa bao giờ nhắc về ba của cậu.

Những lúc Tiểu Bảo đã hỏi về ba của cậu nhưng cô lại đánh trống lảng sang chuyện khác, khi thấy ba của những người bạn của cậu đến đến đón thì cậu lại tủi thân.

"Con không muốn mẹ đưa đi.. con muốn có ba đưa đi thôi" cậu đứng dậy.

"Tiểu Bảo ngoan mẹ sẽ nhờ chú Lăng Đức đưa con đi được không?"

"Mẹ tại sao mẹ không cho con gọi chú Đức là ba nuôi?"

"Không được làm vậy không được..." Hoàng Ngọc Niệm cố ngăn nước mắt của mình.

"Con muốn có ba... mẹ ơi... tại sao lại không được chứ? Khi nhìn bạn bè có ba mẹ đưa đón con... con.... nhiều lúc muốn được như họ, mẹ không thương con đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Cha con gặp mặt

"Tiểu Bảo con nói gì chứ? Cuộc đời mẹ chỉ có con không thương con thì mẹ thương ai nữa đây... Tiểu Bảo bỏ qua chuyện này đi tắm rửa rồi vào ăn đi!!"

Hoàng Ngọc Niệm đứng dậy cô không muốn khóc trước mặt Tiểu Bảo đi nhanh vào phòng đóng cửa lại, cô tựa vào cửa trượt từ từ xuống không thể kìm được nữa mà khóc lớn.

Sau khi mua căn nhà Dương Thế Minh chuẩn bị để qua nhà cô, gõ cửa nhưng không ai mở cửa khoảng một lúc sau thì cửa bật mở.

Nhưng nhìn qua chẳng thấy ai, nghe tiếng nói nhỏ bé.

"Chú tìm ai? " Tiểu Bảo mở cửa nhìn người đàn ông trước mặt cảm giác rất gần gũi.

"Chú mới chuyển đến đây, qua để chào hỏi" Hấn bước tới nhìn Tiểu Bảo đúng là rất giống hấn lúc nhỏ.

"Cháu tên là gì?"

"Cháu tên Tiểu Bảo"

"Tiểu Bảo à.. Cháu thật giống chú lúc nhỏ"

"Chú ơi... cháu tự đứng... cảm thấy chú rất gần gũi với mình dù gì chú cũng là hàng xóm mới vào nhà uống chút nước nha" Tiểu Bảo bước đến gần hấn nắm lấy tay dẫn vào nhà.

"Tiểu Bảo à... ai ngoài đó đấy?" Cô nghe tiếng nói chuyện thì đi ra.

"Mẹ ơi... là chú hàng xóm mới chuyển nhà tới" Tiểu Bảo chạy đến vào lòng cô.

"Là ai.. nào"

Hoàng Ngọc Niệm bước ra cô đứng hình nhìn người trước mặt bằng xương bằng thịt không còn trong giấc mơ nữa, là hấn... Dương Thế Minh...

Một giọt nước mắt cô rơi xuống cô muốn chạy đi nhưng... chân cô không thể nhấc nổi nữa.

"Là...anh đây" hấn cười một nụ cười dịu dàng không còn lạnh lùng nữa, chạy đến ôm cô vào lòng.

"Anh nhớ em lắm, ở lại bên anh đi... được không? Đừng rời xa anh nữa" lần này cô cảm nhận được hơi ấm trên vai mình là.... hấn đã khóc sao?

"Là anh đang ôm em đúng không? Niệm Nhi không phải trong giấc mơ của anh đúng không?"

"Anh tìm tôi để làm gì"

Im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng cô cũng lên tiếng một giọng nói không còn ngọt ngào như trước nữa.

"Tiểu Bảo vào phòng đi!! Mẹ sẽ nói chuyện với con sau"

"Dạ"

Sau khi Tiểu Bảo đi cô vội đẩy hán ra, quay về ghế ngồi, quay trở lại gương mặt lạnh lùng.

"Sao biết tôi ở đây?"

"Em nghĩ... anh tâm thường đến nỗi không tìm được em sao?" Gương mặt hán vẫn gian tà ngồi xuống bên cạnh cô.

"Buông tha tôi đi!! Tôi đã khó khăn lắm mới trốn khỏi anh, cuộc sống của tôi hiện tại rất tốt tôi đã có chồng có con rồi anh đừng làm phiền tôi nữa..."
Hoàng Ngọc Niệm chán ghét nhìn hán.

"Có chồng? Có con? Em gạt tôi sao?" Thật nực cười có chồng có con sao con cô lại giống hán đến như vậy? Còn chồng cô đâu? Định gạt hán.

"Muốn tôi chứng minh sao?"

Hoàng Ngọc Niệm lấy điện thoại ra nhấn cho Lăng Đức một dòng tin "xin anh hãy giúp tôi diễn được không?" Lăng Đức không hiểu câu của cô bỗng điện thoại đổ chuông.

"Alo"

"Chồng à... khi nào anh về em nhớ anh quá"

Giọng nói trong câu của Hoàng Ngọc Niệm có ý nói lớn để cho Dương Thế Minh nghe hán ngồi đẩy tay nắm lại thành quyền cô muốn chọc tức hán sao?

"A.. a... chồng cũng nhớ vợ quá... mà Tiểu Bảo đâu rồi?" Cuối cùng anh cũng hiểu được tin nhắn của cô lúc nãy giúp cô diễn.

"Tiểu Bảo về nhà rồi đây.... nó bảo nhớ anh lắm"

"Anh cũng nhớ hai mẹ con lắm, đợi anh nhé xong việc về nhà ngay"

"Được rồi"

Dương Thế Minh nghe cuộc đối thoại từ nãy đến giờ lửa trong người lại phát hỏa đi bao nhiêu năm bây giờ lại có chồng lẫn có con sao?.

Hán luôn bước tới đè cô xuống sofa, Hoàng Ngọc Niệm tìm đập nhanh như muốn lao ra khỏi lồng ngực vậy vùng vẫy khỏi hán.

"Bỏ tôi ra!! Tôi đã có gia đình xin anh hãy đi về đi!"

"Đã đến đây rồi làm sao có thể về được, mặc kệ em đã có chồng hay có con với ai... tôi cũng nhất định phải bắt em về " Dương Thế Minh phả hơi ấm bên tai cô sau đó xuống cổ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Đừng làm phiền tôi nữa

"Đã đến đây rồi sao có thể về được, cho dù em đã có chồng hay có con với ai tôi cũng nhất định phải bắt em về" Dương Thế Minh phả hơi ấm bên tai cô sau đó xuống cổ.

"Bỏ tôi ra... tên biến thái nhà anh"

Hoàng Ngọc Niệm cố chống lại anh nhưng không được, đúng là hán vẫn còn bá đạo vẫn biến thái như vậy.

"Tôi... chỉ biến thái với em thôi... ngoan ngoãn ở lại bên tôi đi!! Em mãi mãi không trốn được đâu".

Tay hán lại không an phận tìm đến cúc áo của cô bức bỏ mỗi lần hán cử động là cả người cô bắt đầu run rẩy, cắn chặt môi không cho phát ra tiếng ngâm khẽ.

Lúc nghe tiếng cô hét lớn Tiểu Bảo trong nhà chạy ra sợ là cô xảy ra chuyện, nhưng lại bất gặp tình cảnh này cậu ngây thơ hỏi.

"Mẹ... và chú hai người đang làm gì vậy?"

Sau khi nghe tiếng Tiểu Bảo, Hoàng Ngọc Niệm bắt đầu xấu hổ sao có thể làm chuyện này trước mặt Tiểu Bảo được tranh thủ hấn đang tập trung nhìn về phía Tiểu Bảo cô đẩy mạnh hấn ra.

"Không. có gì đâu Tiểu Bảo mình đi đến chỗ ba Đức thôi con ở đây kéo bị bắt cóc đấy" vừa nói cô vừa nhìn về phía Dương Thế Minh.

"Sao mẹ cho con gọi chú Đức...um" chưa nói xong câu Tiểu Bảo đã bị cô bịt miệng lại sau đó bế lên.

"Im lặng giờ con đừng nói gì nữa hết, và tốt nhất đừng đến gần hấn biết không?"

Hoàng Ngọc Niệm nói nhỏ vào tai Tiểu Bảo và chỉ vào mặt hấn đang đứng đầy lửa ghen trong người hấn không thể nào mà đập được, khi nghe cô nói với Tiểu Bảo và nhấn mạnh " Ba Đức".

"Hoàng Ngọc Niệm em giỏi lắm, nói chuyện với tôi thì cộc cằn còn khi nhắc đến tên kia lại ngọt ngào như vậy"

"Thì sao nào? Anh là gì của tôi chỉ là người xa lạ mới chuyển đến đây thôi..... còn anh ấy là chồng của tôi, tôi có quyền, sao? Ghen à?"

"Anh ghen đấy thì sao? Nói cho em biết lần đầu của em cũng là tôi lấy cả cơ thể em lẫn trái tim em tôi cũng đã có vậy tại sao tôi không có quyền ghen,hử?" Dương Thế Minh bước tới nâng cằm cô lên.

Tiểu Bảo đứng đấy không hiểu hai người lớn này rốt cuộc đang nói về chuyện gì ngơ ngác nhìn qua nhìn lại hai người đang đối thoại.

"Hai người rốt cuộc đang nói gì vậy... con nghe không hiểu gì cả?"

"Tránh xa hấn ra biết không? Nếu không hấn bắt cóc con đấy!! Mau ra khỏi nhà tôi ngay không tôi gọi cảnh sát đến can thiệp"

Lúc đấy cửa đột nhiên đẩy vào Lãng Đức như đứng hình là hấn, hấn đã tìm được cô rồi sao? Họ đã nối lại tình xưa sao? Lãng Đức cảm thấy tim mình vô cùng đau nhói.

"Đức... anh về rồi" Hoàng Ngọc Niệm đẩy Dương Thế Minh ra chạy đến nép vào lòng Lãng Đức khẽ thì thầm.

"Giúp tôi diễn đi xin anh đấy..."

"Vợ yêu anh về rồi đây, Tiểu Bảo đến đây với ba" Lãng Đức dang tay đón Tiểu Bảo.

"Ba... ba Đức" Tiểu Bảo lần đầu tiên được người khác xưng ba nên cậu vui vẻ chạy đến bên anh.

Gương mặt Dương Thế Minh bắt đầu đen lại, lấy lại gương mặt lạnh như tiền của mình nhìn cả ba người.

"Hạnh phúc quá nhỉ?" Giọng nói khiến người khác phải nổi da gà.

"Làm ơn đừng làm phiền gia đình tôi nữa đi về đi!!" Hoàng Ngọc Niệm cố kìm nước mắt của mình.

"Anh đã vứt bỏ cô ấy, thì đừng quay lại tìm để làm gì cô ấy là để yêu thương để trân trọng không phải để anh làm tổn thương, nếu yêu Niệm Nhi thì anh đã không để cô ấy phải trốn anh để qua đây!!! Lúc cô ấy đau khổ anh ở đâu?Đừng làm phiền gia đình chúng tôi nữa"

Lãng Đức đứng đấy ôm chặt Hoàng Ngọc Niệm vào lòng và thầm hứa sẽ không để cô phải tổn thương.

"Được... được... thôi chúc em hạnh phúc, tôi sẽ không làm phiền gia đình các người nữa"Nói rồi hấn lướt ngang cô và Lãng Đức.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Không bỏ cuộc dễ vậy đâu

Sau khi hấn đi thì cô như đổ gục xuống khóc lớn, Lãng Đức thấy vậy nên ôm cô vào lòng.

"Nín đi đừng khóc, tại sao lúc này em lại làm vậy?"

"Mẹ ơi... mẹ đừng khóc mà mẹ khóc Tiểu Bảo cũng khóc theo đấy..." Tiểu Bảo nằm trong lòng cô thút thít.

"Tôi... cũng không biết tại sao nữa? Có lẽ... tôi sợ, sợ mình sẽ bị tổn thương lần nữa"

"Mẹ không khóc nữa được chưa? Mai mẹ rảnh mẹ sẽ đưa Tiểu Bảo đi công viên chịu không?"

"Ba Đức đi cùng con được không?" Tiểu Bảo quay qua nhìn anh.

"Tiểu Bảo đừng gọi chú Đức là ba nghe không? Với lại chú bận lắm nên con không đi được đâu" Hoàng Ngọc Niệm khẽ nói

"Không sao mai anh rảnh đi cùng hai mẹ con được mà, nhưng nếu em không cho Tiểu Bảo gọi là ba cũng không sao".

"Vui quá vậy con ngủ sớm mai đi mới được" Tiểu Bảo chạy vào phòng ngủ.

"Nè... nhưng đến tối mới đi nhé vì mai mẹ bận buổi sáng tối mới rảnh nhé" Hoàng Ngọc Niệm nói vọng vào.

"Con biết rồi...."

Sau đó Lăng Đức cũng về nhà, Hoàng Ngọc Niệm mở cửa ra nhìn căn nhà bên cạnh không sáng đèn. Có lẽ hấn đã về nước rồi, lúc này có phải cô đã quá đáng lắm không?

Rõ là rất muốn về với hấn nhưng... tại sao lúc này đối mặt với hấn cô lại rất sợ, sợ cảm giác như lúc trước.

Còn Dương Thế Minh sau khi rời khỏi nhà cô, hấn không về nước mà đi đến quán bar uống rất nhiều, bỗng điện thoại đổ chuông.

"Đại ca... đang ở đâu vậy? Tụi em tới sân bay rồi đây" là giọng của Xuân Lãng.

"Không cần tới nữa đâu, về đi!! Vài ngày nữa tôi về"

"Hả... kì vậy? Không muốn tụi này ở lại phá đám hai người chứ gì?"

"Đừng nhắc cô ấy nữa"

"Có chuyện gì sao?"

Dương Thế Minh bảo Xuân Lãng đến sau đó kể lại mọi chuyện cho anh và Tô Nhan nghe.

"Đề em đi tìm chị ấy và giải thích" Tô Nhan đứng lên

"Khoan... không cần vội như thế này đi...." Dương Thế Minh ngăn lại.

"Thì ra...tụi em biết mà anh không bỏ cuộc dễ như vậy đâu haha" Xuân Lãng cười lớn.

Sau khi uống xong thì Xuân Lãng và Tô Nhan về khách sạn còn Dương Thế Minh thì về nhà thấy nhà cô đã tắt đèn chắc cô đã ngủ rồi.

Sáng hôm sau Dương Thế Minh theo cô đến tận nhà trẻ thấy cô và Tiểu Bảo đi vào sau đó một mình cô đi ra lái đến bệnh viện.

Dương Thế Minh biết chỗ nên đến mua rất nhiều đồ chơi và bánh kẹo đem đến cho Tiểu Bảo.

"Này nhóc này nhìn rất giống anh lúc nhỏ đấy" Xuân Lãng thăm quan sát.

"Rất giống nhưng không biết hiện tại nó là con của ai?" Tô Nhan cũng gạt đầu đồng tình.

Sau khi gửi đồ cho Tiểu Bảo thì cả ba cùng về.

"Thôi... hai đứa đi chơi đi khi nào cần anh gọi hai đứa"

"Anh định đi đâu?"

"Nhiều chuyện quá đi đi"

Nói rồi Dương Thế Minh đi đến bệnh viện tìm cô thì thấy Lăng Đức đang ôm cô trong lòng, còn cười tươi như thể muốn chọc hấn điên lên thật sao?

Dương Thế Minh không nói gì lái xe khỏi đó, hôm đó hấn đã uống rất nhiều đến nỗi đứng xa vẫn ngửi được mùi rượu.

Sau khi dẫn Tiểu Bảo đi chơi xong thì định về thì vô tình gặp hấn đi trên đường say sấn đi loạng choạng.

#hoi ngắn đọc dở nha

Chương 90: Em là của anh

Suốt đường đi Tiểu Bảo chạy nhảy vui đùa với Lăng Đức và cô, Tiểu Bảo kể cho cô nghe về lúc chiều đã có mấy cô chú đến tặng quà cho cậu rất nhiều. cô lại bảo cậu không được nhận vì sợ người lạ dụ bắt cóc nên Tiểu Bảo đành gạt gù và gửi cô gói giữ.

Trên đường trong khi ba người đang đi vui vẻ thì đột nhiên Hoàng Ngọc Niệm thấy hấn đang uống rượu say sưa đi loạn choạng.

Ngã bên đường Hoàng Ngọc Niệm nhắm mắt bỏ đi nhưng trong cô lại phản đối đành nhờ Lăng Đức bắt xe đưa Tiểu Bảo về trước cô lái xe đến chỗ hấn dìu lên xe.

"Niệm Nhi... Niệm Nhi của anh" Dương Thế Minh liên tục lẩm bẩm trong miệng gọi tên cô.

"Anh say rồi tôi đưa anh về nhà"

"Niệm Nhi... anh ngửi được mùi hương trên người của em... "

Dương Thế Minh lập tức đổi tình thế từ ghế phụ nhảy sang chỗ cô đè xuống, mùi rượu nồng xông vào mũi làm cô khó chịu.

"Buông ra... Thế Minh không được làm vậy"

"Em là của anh"

Hai tay Dương Thế Minh bắt đầu chạm vào người cô, Hoàng ngọc Niệm bị Dương Thế Minh đụng vào như vậy, nhất thời không nhận được thở gấp, sắc mặt trở nên đỏ ửng.

Lúc này, Dương Thế Minh cố nén dục hỏa, nhưng hương thơm toát ra từ Hoàng Ngọc Niệm quá mức mê người, cộng thêm tiểu huynh đệ liên tục ma sát trên đùi của cô khiến cho hấn dâng lên từng đợt khoái cảm, ý thức dần mờ hồ, hai tay dần hạ xuống cái mông nhỏ của Hoàng Ngọc Niệm.

Hai tay nhẹ nhàng trườn lên, một cảm giác mềm mại nhu nhuyến truyền đến, hấn không nhận được dùng sức mạnh một chút.

"A.. Thế Minh... dừng.. dừng tay lại..."

Hoàng Ngọc Niệm Không khỏi nhẹ giọng rên khẽ, cả người nóng lên, ánh mắt có chút mê ly, hai khối cầu lớn tiếp xúc với ngực hấn liên tục biến dạng, ngứa ngáy vô cùng, trong nháy mắt hai hạt đậu đỏ sẫm lại cứng chắc vô cùng, làm cho lớp áo cũng lồi lên.

Cô cảm thấy nhu cầu dần mãnh liệt, hạ thân vô thức tiến gần lại hấn, hai tay bé nhỏ bất tri bất giác ôm lấy hấn, hai thân hình dán chặt vào một chỗ.

Nhưng trong tâm trí cô lại bảo phải đẩy hấn ra, mặc dù đã tối nên không có ai qua lại nhưng cô rất sợ nhờ có người nhìn thấy thì phải làm sao đây.

"Không được... dừng lại đi ở đây sẽ bị thấy "

"Vậy em muốn về nhà làm sao? Nhưng tôi thích thế này hơn" giọng nói ma mị vang bên tai làm cô rùng mình.

"Không tôi không muốn ở đâu cả lập tức thả tôi ra"

"Em nghĩ có người đàn ông nào ăn chay ba năm giờ lại có mùi ngon cạnh mình không ăn thì người đó chẳng phải đàn ông đâu"

Không để cô mở miệng môi hấn tiến đến ngậm lấy đôi môi anh đang mở chuẩn bị nói gì đó, khó chịu Hoàng Ngọc Niệm khẽ cựa quậy càng làm hấn thêm kích thích.

Lưỡi hấn rong chơi trong khoan miệng cô liên tục trêu đùa cái lưỡi nhỏ bé của cô đánh cô trốn tránh.

Bỗng cô nhớ tới lần đó cắn mạnh vào môi hấn sau đó dùng tay đập mạnh vào gáy hấn làm hấn ngất luôn.

Do làm bác sĩ nên cô biết được huyết của hấn nếu được thì thoát không được thì chết nên liều luôn đẩy mạnh hấn sang một bên thờ dốc.

"May quá suýt chút nữa thì tiêu rồi..."

Chương 91: Anh điên rồi

Sau khi đưa hắn về đến nhà lấy chìa khóa mở cửa vào nhà đặt hắn xuống giường.

"Nặng thật đấy"ngồi đấy xoa xoa vai của mình do đỡ hắn nên vai gờo khá mỏi.

Ngồi đấy ngắm hắn ngủ vẫn gương mặt ấy khi ngủ thật bình yên hắn vẫn vậy rất đẹp trong lòng cô, khẽ đưa tay sờ khuôn mặt hắn da thật mịn như da của con gái vậy.

Hoàng Ngọc Niệm luôn thắc mắc sống cùng hắn cũng nửa năm không thấy hắn sai mỹ phẩm dưỡng da nhưng sao da lại đẹp thế? Khẽ mỉm cười sau đó đắp chăn lên cho hắn.

Định đi thì bị bàn tay hắn nắm lại kéo vào lòng nhìn thấy hắn đang mở đôi mắt nhìn cô.

"Anh... buông tôi ra"

"Dám đánh lên anh? Xem ra phải phạt nặng em rồi"

"Tha... cho tôi đi"

"Chẳng phải lúc nãy còn sờ mặt tôi còn ngắm tôi sao? Bây giờ sao lại từ chối tôi?"

"Lúc nãy anh không ngắt sao? Anh giả vờ ngắt?" Hoàng Ngọc Niệm hoảng hốt.

"Không làm vậy sao chứng kiến được chứ?"

"Anh... lưu manh.."

Không đợi được nữa, sau khi nghe được câu nói của cô hắn nhanh chóng ôm chặt lấy thân thể kiều mị kia, cúi đầu cuồng nhiệt gặm nhắm đôi môi anh đào xinh đẹp kia.

Cái lưỡi hắn nhanh chóng chui vào khuôn miệng cô quấn quít lấy cái lưỡi xinh đẹp kia. Hắn sờ soạng hết người cô như nhận thấy điều gì đó làm anh hưng phấn cất giọng trầm khàn quyến rũ.

Môi hắn từ môi cô di chuyển xuống dọc cần cổ trắng ngần đến đôi gò bồng xinh đẹp, hắn một tay xoa nắn một bên tiêm nhũ còn bên còn lại liên tục mút kích thích dục vọng của cô.

Tay còn lại của hắn men theo những đường cong hoàn hảo đi dần xuống hoa huy*t đầy dâm dịch khẽ vuốt ve hoa kính ẩm ướt làm cô rên rỉ ái muội dâm dịch tiết ra ngày càng nhiều tạo nên cảnh đẹp hút hồn.

"Thế... Minh... dừng lại đi!! "

"Mau nói muốn anh đi!! Nhanh lên!!" Giọng nói hắn trầm trầm bên tai dụ hoặc làm cô điên đảo.

"Anh... anh điên rồi"

"Là anh đang điên lên vì em đấy, mau nói đi!!"

"Ừm... muốn...muốn anh..." không kim được mà khẽ ngâm nhẹ.

"Ngoan lắm"

Nghe xong câu này, hắn vội vàng để vật mình gần với khẩu huyết động xinh đẹp ướt át kia, không báo trước thân dưới động mạnh đen toàn bộ cự căn của mình đi sâu vào hoa kính ẩm ướt.

Khi hai thân thể kết hợp khấn khít hắn không chờ được thất lưng vận động mãnh liệt đem toàn bộ côn th*t rút ra rồi đi vào rất có tiết tấu. Cô cảm nhận được vật của hắn xâm nhập vào cơ thể mình có chút đau đớn nhưng nhanh chóng bị khoái cảm lấn áp khiến những tiếng rên kiều mị cứ thế bật ra.

"Ừm..."

Nghe thấy tiếng rên rỉ này như liều thuốc kích thích thất lưng vận động càng mãnh liệt tốc độ ra vào càng nhanh. Những đợt ma sát dầy lên từng đợt khoái cảm. Mỗi cú thúc của hắn đều đánh trúng điểm của cô. Cho đến cuối cùng, hắn thúc mạnh sâu, đầu chôn sâu vào rãnh ngực mẹ người.

Nhìn thân thể vô lực phản kháng đang xui lơ trong ngực mình nhưng hắn vẫn không tha, kéo cô lại gần vật nóng nhanh chóng sáp nhập lại tạo thành khúc tình triều mãnh liệt. Đêm nay thật là một đêm mãnh liệt mặc kệ cô cầu xin hắn dừng lại hắn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ thân dưới liên tục luân động. Cô vì kiệt sức đã sớm không chịu nổi mà ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nhận con

Sáng hôm sau cả người đau ê ẩm, Hoàng Ngọc Niệm cố gắng ngồi dậy mặc quần áo vào khế quay lại nhìn hân sau đó chạy đi.

Về nhà Hoàng Ngọc Niệm đã thấy Lăng Đức đang ngủ ở sô pha, vào phòng của Tiểu Bảo thấy cậu vẫn còn ngủ lấy cái chăn bên cạnh Tiểu Bảo đem ra phòng khách đắp lên cho Lăng Đức sau đó vào bếp.

Khoảng một lúc sau cơm cũng chín đi ra thì thấy Lăng Đức đã dậy, vừa thấy cô anh giật mình đi đến hỏi cô.

"Em đi đâu cả đêm vậy? Anh lo lắm biết không? Gọi cũng không bắt máy"

"Xin lỗi nhé, hôm qua bận công chuyện nên đi luôn em ngủ ở nhà người bạn"

"Hôm qua đợi mãi mà chẳng thấy em về, anh ngủ quên khi nào không hay"

"Thôi... em không sao cả mau vào đánh răng rửa mặt rồi vào ăn cơm đi!! Tiện thể anh gọi Tiểu Bảo dậy hộ em nhé"

Ăn uống xong thì Hoàng Ngọc Niệm cùng Lăng Đức đưa Tiểu Bảo đến nhà trẻ sau đó cùng đến bệnh viện.

Lăng Đức thì phải vào phẫu thuật cho bệnh nhân còn cô thì ngồi xem lại hồ sơ, do có Lăng Đức rồi nên cô không cần phải vào do đó khỏe nghỉ ngơi được một chút.

Lúc đang rảnh nên không biết làm gì Hoàng Ngọc Niệm lấy máy ra gọi cho Ly An.

"Alo, gì đó chị gái?" Giọng Ly An còn ngáy ngủ.

"Chị gái của tôi ơi... giờ này còn ngủ sao?"

"Chị Niệm Niệm à... chị nên nhớ giờ này vẫn còn tối nhé"

"Áy áy tớ quên mất, thôi hai vợ chồng ngủ đi nhé"

"Mà nè Tiểu Bảo đâu rồi cho tớ thấy mặt coi nè, mấy nay bạn quá không gọi nói chuyện với nó được nhớ nó quá"

"Tiểu Bảo đi nhà trẻ rồi... chiều tớ gọi lại cho hai người nói chuyện"

"Rồi... rồi... ok nhớ nha"

"Thôi ngủ đi bye"

[.....]

Về phía Dương Thế Minh khi dậy thì không thấy cô đâu chỉ thấy đầu hơi choáng váng do rượu, chẳng lẽ đêm qua lại là mơ nhưng hắn lại cảm thấy rất thực cơ mà, mùi hương của cô vẫn còn bên gối nghĩa là cô thực sự đêm qua đã ở cùng hắn.

Dương Thế Minh lấy điện thoại ra gọi cho Xuân Lăng.

"Chuẩn bị kế hoạch chưa?"

"Rồi, giờ anh dậy thì xuống đi tụi em đang ở dưới này đợi đây"

"Được"

Hôm nay Dương Thế Minh đến nhà trẻ để đón Tiểu Bảo, cô giáo hơi hoài nghi vì thường ngày là mẹ của Tiểu Bảo đưa đi đón về từ trước đến nay chưa từng thấy cũng chưa từng nghe qua về ba của Tiểu Bảo.

Nhưng không thể không tin được vì... Tiểu Bảo rất giống Dương Thế Minh từ đầu đến chân cứ như khuôn in ra vậy, nhất là đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo.

Tiểu Bảo liền nhận ra hắn nên cô giáo đành cho hắn đưa Tiểu Bảo về, nhìn hắn rất đẹp trai a~ vì vậy lúc đầu cô giáo cũng hơi đứng hình ngắm hắn.

Ai bảo hắn lại đẹp như vậy chứ đi đến đâu là nơi nó có biết bao nhiêu cô gái phải đổ gục.

Dương Thế Minh đưa Tiểu Bảo đi chơi khắp nơi dù Hoàng Ngọc Niệm có dặn là không được gần hắn nhưng Tiểu Bảo lại có cảm giác rất thân quen, và sẽ không hại cậu linh cảm chẳng?.

"Tiểu Bảo con nói cho chú biết, chú hôm bữa có phải là ba của con không?"

"Dạ không phải, chú đó là chú Đức bạn của mẹ con từ lúc sinh ra đến giờ mẹ con chưa từng nhắc về ba của con"

Tiểu Bảo là con nít nên không hề biết nói dối, hắn chỉ có cách này là hay nhất thôi Dương Thế Minh thật sự không tin được rằng Tiểu Bảo là con của Lăng Đức được vì Tiểu Bảo chả có nét nào mà giống Lăng Đức cả.

"Đại ca Tiểu Bảo chắc chắn một trăm phần trăm là con của anh rồi" Xuân Lăng đứng cạnh nhìn từ nãy đến giờ chỉ có thể là con hắn mới giống đến vậy thôi.

"Tiểu Bảo người này là ba của con đó" Tô Nhan khẽ xoa đầu Tiểu Bảo mỉm cười.

"Ba của con sao? Con... con có ba thật sao? Thì ra cảm giác của con không sai rồi"

Tiểu Bảo ôm lấy hắn đúng là linh cảm của con nít không bao giờ sai cả chỉ khi gần gũi những người thân thuộc với mình mới có cảm giác tin tưởng này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Hiểu lầm hắn bao lâu nay

"Vậy con gọi chú là.... ba... được không?"

"Dĩ nhiên là được rồi Tiểu Bảo, gọi ba là ba Minh nghe không?"

Hắn hạnh phúc lắm hắn đã có con rồi, Dương Thế Minh đã có con rồi ôm lấy Tiểu Bảo bế lên.

"Tiểu Bảo con giúp ba diễn để dụ mẹ con đến được không?"

"Tại sao vậy ba?"

"Vi mẹ giận ba... nên không nói cho con biết rằng mẹ con đã sinh ra con và đã trốn ba sang đây"

"Vậy con sẽ giúp hai người làm lành ba cứ nói đi Tiểu Bảo sẽ giúp"

Trong lúc đang mê mê làm việc thì nhìn lên đồng hồ sắp đến giờ rước Tiểu Bảo định đi thì điện thoại dòng số lạ vang lên.

"Alo, ai vậy?"

"Mẹ ơi... cứu Tiểu Bảo, Tiểu Bảo bị bắt cóc rồi" tiếng Tiểu Bảo thất thanh bên đầu dây bên kia.

"Tiểu Bảo con ở đâu?" Hoàng Ngọc Niệm bắt đầu hoảng loạn mặt bắt đầu tái xanh.

"Cô đến nhà hoang gần nhà của cô đi!! Con cô đang đợi cô đó, nhớ đi một mình"

Xuân Lăng cố giả giọng khác để Hoàng Ngọc Niệm không nhận ra giọng của anh, sau khi xong mọi người bắt đầu cười lên vì Tiểu Bảo diễn xuất quá hay.

Hoàng Ngọc Niệm như chết đi sống lại, không được cô phải đi cứu Tiểu Bảo, Tiểu Bảo là con trai cưng duy nhất người thân duy nhất bên cạnh cô, nhưng cô có đắc tội với ai đâu tại sao lại bắt Tiểu Bảo của cô.

Đến nơi cô đi từng từng bước vào mở cửa ra thì bị một bàn tay bịt mắt lại.

"Ai?"

"Nhắm mắt lại!! Không được mở mắt ra, nếu không tôi không đảm bảo được tính mạng con trai cô đâu"

Tô Nhan đứng sau dùng miếng vải bịt lấy mắt của cô dẫn cô đi vào trong, đi cô bước vào trong hình trái tim được những ánh đèn xếp thành vô cùng lãng mạn.

Những chiếc bong bóng được treo lên ánh đèn lung linh những thứ này là một tay Tô Nhan làm đấy, hai người đàn ông này thì chỉ biết nhìn.

"Rồi mở mắt ra đi!!"

Sau khi mở mắt ra thì thấy khung cảnh vô cùng nên thơ lãng mạn này, và người đang ôm cô là Tiểu Bảo.

"Tiểu Bảo con không sao chứ?" Hoàng Ngọc Niệm ôm lấy Tiểu Bảo khóc nức nở.

"Con không sao mẹ ơi mẹ nhìn ai kia" Tiểu Bảo chỉ tay về phía hấn.

Dương Thế Minh một tay cầm bó hoa một tay cầm hộp nhẫn đi đến, quỳ xuống trước mặt cô.

"Niệm Nhi chỉ có cách này mới làm em đến đây"

"Chị tha lỗi cho Thế Minh đi!!" Tô Nhan và Xuân Lãng bước tới đồng thanh.

"Các người rốt cuộc muốn làm gì? Tô Nhan cô muốn làm gì tôi nữa? Tôi bây giờ vẫn chưa vừa lòng cô sao?" Hoàng Ngọc Niệm lùi ra nhìn Tô Nhan một cách căm phẫn.

"Chị... nghe tụi em giải thích xin chị đừng chỉ lần này thôi"

"Được nói đi"

Sau đó bắt đầu giải thích mọi chuyện cho cô nghe cuối cùng cô cũng hiểu ra mọi chuyện thì ra cô đã hiểu lầm Dương Thế Minh bấy lâu nay.

"Tiện thể kể cho chị nghe về chuyện của bọn em"

Quay trở lại ngày hôm đó, Tô Nhan từ quán cà phê về nhà để lấy hành lý thì lúc đó Dương Thế Minh cũng vừa về.

Thấy mặt cô liền bị lôi vào phòng nhốt Tô Nhan trong đấy, và cô không được ăn uống suốt mấy ngày cơ thể trở nên tiều tụy, Xuân Lãng hay được tin đến tìm cô sau đó cứu cô ra xích xích với Thế Minh.

Cô được cứu ra đẩy anh ra chạy đi đến bar uống rất nhiều rượu lúc đấy bọn lưu manh đến định giờ trò với cô thì Xuân Lãng đến và cho bọn đấy một bài học không để ý bị một tên đánh lén.

Hắn dùng chai rượu đập vào đầu của Xuân Lãng làm máu tuông ra từ đầu anh, quay lại đá cho tên đó một cái dẫn Tô Nhan chạy đi, do máu chảy ra quá nhiều nên Xuân Lãng ngất đi.

Tô Nhan lo lắng không biết phải làm sao tìm xe để đưa anh đến bệnh viện, suốt ngày hôm đó cô chăm sóc lo lắng cho anh thức cả đêm để chống chọi anh.

"Em quan tâm anh sao?"

"Ai thèm quan tâm anh chứ?" Tô Nhan xấu hổ quay đi chỗ khác.

"Az... đau quá đầu anh đau quá" Xuân lãng bắt đầu la lên.

"Xuân Lãng anh không sao chứ? Đau ở đâu hả?" Nghe. Tiếng anh la lên Tô Nhan chạy đến ôm lấy anh.

"Vậy mà nói là không quan tâm?" Anh bật cười thành tiếng

"Anh dám giỡn với em hả? Tên đáng ghét"

"Anh yêu em"

"Không yêu anh đâu, muốn em yêu anh thì hãy chứng minh đi"

"Như thế này chưa đủ sao? Nếu em muốn anh sẽ theo đuổi em đến khi nào em đồng ý"

Tô Nhan gật gù ôm lấy anh nở nụ cười hạnh phúc, thì ra tình yêu đích thực là người ở cạnh cô hiện tại trước đây vì yêu Thế Minh mà cô đã quá mù quáng và làm tổn thương anh.

Bây giờ cô cũng hiểu yêu một người không yêu mình thì dù có chết vì người đó thì người đó cũng sẽ không bao giờ yêu mình, cô cũng hiểu ra rồi từ nay không buông tay Xuân Lãng ra nữa mãi mãi nguyện bên anh đến trọn đời.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Gia đình đoàn tụ

"Đấy mọi chuyện là như vậy đấy, chị đừng giận tui em nha" Tô Nhan đứng cạnh cô gương mặt hối lỗi.

"Hahaha..." bỗng Hoàng Ngọc Niệm cười lớn.

"Thì ra là vậy... xin lỗi mọi người, xin lỗi anh Thế Minh, vì lúc đó quá hoảng loạn nên không chịu nghe mọi người giải thích. Thành thật xin lỗi mọi người" Hoàng Ngọc Niệm cúi người xuống.

"Đại tẩu đừng nói vậy mà sau này chúng ta là người một nhà rồi, cũng tại tui em cả thôi"

"Niệm Nhi đừng tự trách mình lỗi không phải tại em mà là tất cả chúng ta" Dương Thế Minh bước tới gần ôm cô vào lòng.

"Niệm Nhi.... sau này không được rời xa anh nữa được không? Niệm Nhi lấy anh nhé?"

Dương Thế Minh quỳ xuống đưa hộp nhẫn ra trước mặt cô, không kiềm được nước mắt Hoàng Ngọc Niệm khẽ gật đầu đồng ý.

Dương Thế Minh đeo chiếc nhẫn vào tay cô sau đó kéo cô lại gần nâng cầm cô lên khẽ hôn lên môi anh đào bé nhỏ.

Lúc đó Tiểu Bảo đứng cạnh bị Tô Nhan bật mắt lại.

"Buông con ra con không thấy gì cả"

"Con nít không được nhìn"

Sau đó cả năm người cùng lái xe về nhà của cô, lúc đó Lăng Đức cũng vừa tới đậu xe trước nhà của cô, Lăng Đức nhìn Tiểu Bảo được Dương Thế Minh bế trên tay gương mặt vô cùng hạnh phúc.

"Em đã quay về với anh ta rồi sao?" Giọng nói và gương mặt của anh đầy nỗi buồn bã.

"Ừm, em đã hiểu lầm anh ấy bao lâu nay giờ họ cũng giải thích cho em hiểu rồi"

"Vậy... chúc em hạnh phúc"

"Mong anh sẽ tìm được người xứng đáng, anh là một người tốt nhất định anh sẽ tìm được tình yêu của mình thôi" Hoàng Ngọc Niệm bước tới ôm lấy anh.

"Anh đó, sau này mà dám làm tổn thương cô ấy tôi không tha cho anh đâu, lúc đó tôi sẽ không bỏ cuộc như bây giờ đâu" Lăng Đức đi tới vỗ vai anh.

"Sẽ không bao giờ tôi để chuyện đó xảy ra đâu, cảm ơn anh đã chăm sóc cho Niệm Nhi suốt thời gian qua"

"Trả cô ấy lại cho anh đấy".

Sau đó Lăng Đức lái xe đi nhìn bóng dáng của anh mà Hoàng Ngọc Niệm không khỏi đau lòng, anh đã theo đuổi cô suốt ba năm thế mà bây giờ... lại từ chối anh cô thật cảm thấy vô cùng có lỗi.

"Hôm nay tổ chức tiệc đi!! Ăn mừng hai người họ về bên nhau" Xuân Lãng đề nghị

"Được á, để bọn con gái tui nấu cho hai người đi mua đồ về nấu đi!!"

Tô Nhan lại bắt đầu hành Xuân Lãng bắt anh và Dương Thế Minh đi hết siêu thị này đến siêu thị khác để mua, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của cô và Dương Thế Minh.

Ăn uống no say mọi người trở về phòng ngủ hôm nay phải cho Xuân Lãng và Tô Nhan ở lại rồi vài hôm nữa họ về nước để lo chuyện công ty của hần bỏ bê mấy nay.

"Mẹ ơi... nay con có được ngủ với ba không?"

"Được chứ ba sẽ ngủ với mẹ và cả Tiểu Bảo nữa chịu không?"

Dương Thế Minh bế Tiểu Bảo vào phòng để cậu nằm giữa cuối cùng cũng hiểu được cảm giác làm ba là như thế nào rồi, chỉ có điều lúc Hoàng Ngọc Niệm mang thai hẳn không thể bên cạnh chăm sóc cho cô.

Và những lúc Tiểu Bảo đã sinh ra hẳn không ở cạnh lo lắng dạy dỗ chăm sóc Tiểu Bảo, từ bây giờ hẳn sẽ bù đắp cho hai mẹ con Tiểu Bảo từ giờ và mãi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hạnh phúc

*Hai năm sau...

Hoàng Ngọc Niệm cùng Dương Thế Minh khoác tay nhau dẫn Tiểu Bảo từ sân bay ra đón xe đến căn biệt thự.

"Ba sẽ không chấp nhận chúng ta đâu" Hoàng Ngọc Niệm đứng ngoài cửa không dám vào trong.

"Nghe anh!! Vào thôi, Tiểu Bảo qua đây ba bế con"

"Con được gặp ông nội sao? Vui quá"

Tiểu Bảo vui mừng cười hớn hở, không biết ông nội trông thế nào? Suốt chặng đường cậu luôn tưởng tượng.

Vào đến bên trong Dương Thế Phong đang ngồi uống trà thì thấy hình bóng Dương Thế Minh và Hoàng Ngọc Niệm đi vào, vừa định la cho hẳn một trận thì thấy Tiểu Bảo đi vào cùng nhìn qua rất giống hẳn lúc nhỏ.

"Đây là ông nội của con" Dương Thế Minh thấy Dương Thế Phong đang ở đấy nhìn mình thì hẳn dẫn Tiểu Bảo đi đến.

Ngay lập tức Dương Thế Phong hiểu ra tình hình hiện tại hẳn đã con rồi sao? thay đổi sắc mặt nhìn đứa bé vô cùng thông minh lanh lợi như hẳn lúc nhỏ.

"Ông nội" Tiểu Bảo chạy vào lòng Dương Thế Phong.

"Ồi cháu trai ta đây sao? Giống ba con quá... cảm ơn cô đã sinh ra đứa cháu quý này" do Dương Thế Phong vô cùng muốn có cháu trai để nối dõi nhà họ Dương nên khi thấy Tiểu Bảo vô cùng mừng rỡ.

"Vậy chúng con có thể kết hôn được chứ?" Dương Thế Minh hỏi.

"Nhưng còn Tô Nhan con bé sao rồi nó đồng ý sao?" Dương Thế Phong lập tức nghĩ tới Tô Nhan hôn ước nếu muốn bỏ phải hai người đồng ý mới được.

"Con đồng ý hủy hôn" từ xa Tô Nhan cùng Xuân Lăng bước vào.

"Thật sao? Chẳng phải con..."

"Con đã có người yêu thương con rồi là Xuân Lăng đấy"

"Vậy thì tốt quá rồi, làm ta lo lắng bấy lâu nay, bốn đứa lựa ngày mà kết hôn đi!! Mà cháu ta tên gì thế?"

"Dương Thế Bảo thừa ba" Dương Thế Minh vui mừng bế Tiểu Bảo lên.

"Mau đưa Thế Bảo qua đây với ta nào, để ta cưng con"

Tiểu Bảo chạy đến chỗ ông ôm lấy ông.

"Ngao lăm".

Cả nhà ngày hôm đó vô cùng ấm cúng vô cùng hạnh phúc một kết thúc viên mãn...

*Một tháng sau....

Tại cửa hàng váy cưới....

"Xong rồi cô dâu bước ra đi nào"

Lý An reo lên, vừa dứt lời, cửa phòng thay đồ liền mở ra. Hoàng Ngọc Niệm nhan sắc thoát tục, đường nét thanh tú, đôi mắt trong veo như hồ đảo qua phía hân đang ngồi đợi tự nãy giờ.

Trên thân hình là chiếc váy cưới xòe màu trắng, ôm lấy phần ngực trắng nõn cùng với nước da mịn màng trắng không tì vết của cô trên môi là một nụ cười khiến cho bao nhiêu nhân viên cùng khách hàng tròn mắt nhìn ngắm, cả Dương Thế Minh hôn phách như lạc vào cơ thể cô.

"Bà xã của anh hôm nay em đẹp lắm" Dương Thế Minh đi đến khẽ thì thầm bên tai cô.

"Ý anh là thường ngày em không đẹp?" Hoàng Ngọc Niệm có chút ngượng, gương mặt từ từ chuyển sang hồng hồng.

"Em lúc nào mà chả đẹp trong lòng anh chỉ có điều hôm nay em lại đẹp hơn"

"Nịnh quá đi!!" Hoàng Ngọc Niệm khẽ cười đánh nhẹ vào vòm ngực rắn chắc của hân.

"Bà xã... em không mặc có thể còn đẹp hơn nữa..." Dương Thế Minh lại biến thái đến gần cúi người xuống nhìn cô.

"Đại biến thái, lưu manh" Hoàng Ngọc Niệm đẩy hân ra.

"Biến Thái mới có được em đấy....haha" Dương Thế Minh lại kéo cô vào lòng khẽ hôn lên tóc cô.

"E... hèm... hai người có thể ngừng làm hành động trước mặt bàn dân chúng tôi được không? Chúng tôi vẫn còn ở đây nhé"

Xuân Lăng nói giọng châm chọc phá ngang bầu không khí lãng mạn này.

"Các người đang ganh tị đấy à? Muốn như chúng tôi mà đâu có được" Dương Thế Minh bá đạo cười chọc tức.

"Hahaha" thể là tiếng cười của mọi người cất lên.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Hạnh phúc viên mãn

Lát sau, lại có nhà tạo mẫu chuyên nghiệp đến thay áo cưới lộng lẫy khác cho cô, mái tóc dài được vấn lên, khuôn mặt trang điểm vô cùng tinh xảo.

Vẻ đẹp của cô làm cho mọi người không nhận được tán thưởng, Dương Thế Minh tâm như lạc vào cơ thể cô chìm đắm ngắm nhìn.

Lúc này mọi người mới để ý tới hân đứng bên trong lễ đường, mặc bộ lễ phục màu trắng, giống như một vị hoàng tử khôi ngô tuấn tú, đêm qua, cả đêm tuy không ngủ, nhưng nhìn hân dường như đêm qua đã ngủ rất ngon. Chẳng có dấu hiệu mất ngủ.

Tại lễ đường....

Những quan khách được mời sôi nổi đi vào, toàn là nhân vật có tiếng tăm trong giới thượng lưu, và những người bạn đồng nghiệp của cô nhưng... Lăng Đức không đến được chỉ gửi quà.

Một chiếc xe màu bạc khí thế hùng hổ từ phía xa chạy đến, trên bãi cỏ bên ngoài lễ đường, cửa xe mở ra, Tổng Xuân Lăng mặc một bộ Tây trang màu đen kéo Tô Nhan vào lòng khoác tay mỉm cười cùng đi vào lễ đường.

Hôn lễ vô cùng hoành tráng, phóng viên bên ngoài chen nhau chụp bên ngoài mẹ của Hoàng Ngọc Niệm nắm lấy tay cô nhẹ mỉm cười.

"Con gái... con đẹp lắm, hạnh phúc nhé con"

"Con cảm ơn mẹ, Tiểu Bảo qua với bà đi!!"

"Tiểu Bảo qua đây ngồi với bà để mẹ con vào trong nào"

"Dạ" Tiểu Bảo lon ton chạy đến ngồi cạnh bà.

Lý An bước tới cùng cô từng bước từng bước đi vào tiếng nhạc cưới bắt đầu vang lên trên khán đài Dương Thế Minh đang nở nụ cười hạnh phúc đợi cô.

Khi cô đã tới gần nhẹ nhàng kéo lấy tay cô còn Lý An quay về chỗ ngồi cạnh Tiểu Bảo, cả hai đứng đối diện với cha sứ, cha sứ nhìn sang cô.

"Hoàng Ngọc Niệm, con nguyện ý lấy Dương Thế Minh làm chồng không? bất luận nghèo khổ hay giàu có, khỏe mạnh hay bệnh tật, cũng đều không rời bỏ, bên nhau cả đời, con nguyện ý không?"

"Con nguyện ý" Hoàng Ngọc Niệm khẽ đáp.

Sau đó cha sứ lại lặp lại lần nữa với Dương Thế Minh.

"Dương Thế Minh con nguyện ý lấy Hoàng Ngọc Niệm làm vợ không? bất luận nghèo khổ hay giàu có, khỏe mạnh hay bệnh tật, cũng đều không rời bỏ, bên nhau cả đời, con nguyện ý không?"

"Con nguyện ý" Dương Thế Minh quay sang mỉm cười nhìn cô.

"Vậy ta tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng, cả hai cùng trao nhẫn cho nhau"

Sau khi trao nhẫn xong Dương Thế Minh nhìn Hoàng Ngọc Niệm một cách say đắm, mọi người phía dưới khán đài hô lớn.

"Hôn đi!!! Hôn Đi!! Còn chờ gì nữa!!" Giọng của Xuân Lãng là lớn nhất.

Sau đó lại đến Lý An và Trần anh cả khán đài dần hết lớn, Hoàng Ngọc Niệm chỉ biết ngượng ngùng chờ đợi hân.

Dương Thế Minh kéo cô tới sau đó ôm lấy eo cô khẽ cúi xuống đặt môi mình lên môi cô nhẹ nhàng không thô bạo như những lần trước nữa, dưới khán đài lại một tiếng "ồ.." và màn vỗ tay lớn vang lên.

"Lại bị mất con nữa" Tiểu Bảo bị bị mất vùng vẫy đẩy tay Lý An ra.

"Con nít không được nhìn" lại là câu này con nít khổ thế này...

"Đến lúc tung bông rồi, mau lên mọi người mau đến đi!!" Lý an chạy đến xếp hàng.

"Mọi người được mà... em thì không được rồi" Trần Anh đứng cạnh kéo cô ra.

"Tại sao?"

"Em quên là mình đã kết hôn rồi sao cần gì phải đợi chuyện này chứ?"

"Mà giờ...thích được không?" Lý An quay sang lườm anh một cái thế là anh chàng sợ vợ không dám nói gì luôn.

"Bắt đầu nhé, hai... ba"

Hoàng Ngọc Niệm Quay lại bắt đầu tung bung bó hoa, mọi người bắt đầu giành nhau nhưng chỉ có Tô Nhan là không, ngồi yên đấy vô tình bó hoa rơi vào tay cô.

"Yeah... Tô Nhan em sẽ là người tiếp theo đấy, chị đợi đám cưới của hai người lắm" Hoàng Ngọc Niệm kéo váy lên đi đến nắm tay Tô Nhan.

"Mọi người đợi đi, mau thôi haha chúng tôi đang chuẩn bị cho đám cưới nên nay mai thôi" Xuân Lãng kéo Tô Nhan vào lòng tuyên bố.

"Mọi người hôm nay uống nhiều nhé ăn mừng ngày vui của họ còn Thế Minh hôm nay không tha cho hân đâu nhé, uống hết nhiều đây đây" Trần Anh đi đến mang ra tất cả rượu của nhà anh đem tới làm quà.

"Được hôm nay tôi chơi với mấy cậu".

"Niệm Niệm à... không cần sao?" Lý An kéo tay cô "nhờ uống say sao động phòng được haha", Lý An thâm suy nghĩ.

"Kệ đi ngày vui mà để họ uống đi"

Tình một đêm không ngờ lại có thể đến được với nhau, vượt qua hiểu lầm sóng gió mới biết trân trọng nhau buồn vui cùng nhau chia sẻ, cùng ném thư vị ngọt vị đắng trong tình yêu và chấp nhận tin tưởng nhau mới có được hạnh phúc.....

#cùng chờ ngoại truyện nhé

HẾT

Chương 97: Ngoại truyện: Đêm tân hôn

Khoảng tận tới thì khách cũng về hết Hoàng Ngọc Niệm khó khăn lắm mới diu con ma say này lên xe về, về đến nhà Tiểu Bảo vào phòng riêng ngủ trước còn cô thì phải cố diu hẳn vào phòng do váy cưới dài nên vướng víu.

Cuối cùng cũng đặt hẳn lên giường khẽ thở dài sau đó lấy quần áo đặt sẵn trên bàn vào phòng tắm, mở vòi nước ấm đầy cả bồn ngâm mình sau một ngày mệt mỏi, lại còn phải vác hẳn vào nhà thật là vai cô mỗi như luôn rồi...

Sau khi tắm xong trên người cô tỏa ra mùi hương nhẹ dịu khiến người đang say sưa kia phải ngồi bật dậy, cô mặc trên người bộ váy trắng tinh khôi hai dây lộ ra xương quai xanh trắng trẻo và vùng ngực đầy đặn.

Do áo mỏng quá nên lộ ra hai quả anh đào lấp ló sau áo mỏng, không biết ai đã chuẩn bị áo sẵn cho cô thế này sao mà gọi cảm thế không biết có nên vào vali tìm bộ khác không?

"Bà xã... cơ thể em thật ngời... em muốn quyến rũ anh sao, hử?"

Giọng nói có hơi say do hẳn uống quá nhiều nhưng vẫn còn chút ý thức vì từ lượng hẳn không tệ.

"Anh mua bộ này sao? Em nhớ là mình đâu có mua bộ này" Hoàng Ngọc Niệm theo phản xạ đưa tay lên che ngực lại.

"Anh mua đấy, đẹp không? Mà em không để ý mà lấy mặc sao?"

"Thấy để trên bàn nên... lấy thay em tưởng nó đâu có gọi cảm như vậy, em đi thay cái khác đây"

"Khoan đã... anh muốn thấy em mặc cái này" Dương Thế Minh bước tới kéo cô tới gần mình.

"Nè... nay em hơi mệt tha cho em nhé"

"Không được đêm tân hôn phải tận hưởng chứ..." hẳn găm lấy vành tai của cô làm cô khẽ rùng mình.

Đang còn trong cơn hoảng hồn, vòng eo cô đột nhiên bị siết chặt, một trận trời nghiêng đất ngã, cô bật ngửa người ngã xuống giường, mà lần áp ở trên người là Dương Thế Minh, chỉ thấy hẳn cười nhẹ.

"Còn nhìn gì nữa... mau giúp anh!!"

Không dám nói gì nữa, cũng đúng thôi là vợ chồng thì chuyện này là bình thường nhưng vẫn còn hơi ngại, đưa tay dùng sức cởi nút cài trên áo ngủ cho Dương Thế Minh, cởi hết nút rồi lột áo xuống. Đập vào mắt cô là lồng ngực tinh trắng khiến cô hoảng hồn một lúc lâu, mặt cũng dần nóng lên.

"Ngoan lắm, giờ tới anh"

"Em....." Lời của Hoàng Ngọc Niệm bị bao phủ trong nụ hôn lưỡi đột nhiên xâm nhập vào, cô ngây ngô như cọc gỗ sững sờ thụ động đón nhận sự xâm lấn đến từ hẳn. Lưỡi hẳn di chuyển linh hoạt như rắn trong miệng cô, rất ẩm ướt, rất khó thở, khiến cho cô không thờ nổi.

Tay hẳn đang xoa nắn siết chặt quả đào nhỏ trước ngực cô, Hơi đau, cảm giác run sợ trong nháy mắt truyền khắp toàn thân cô, khiến cho cô giật nảy mình uốn éo cơ thể.

Hành động này càng thêm kích thích động tác nơi tay Dương Thế Minh, hẳn rời khỏi môi cô, cười khẽ.

"Bà xã ta sinh thêm một tiểu bảo bối nữa nhé?"

Nói xong vùng lên lần nữa đè Hoàng Ngọc Niệm ở dưới cơ thể, phần eo chợt dùng sức nhanh chóng tiến vào cơ thể cô.

Sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt, không thể kiềm chế được mà thốt lên tiếng kêu sợ hãi. Đó là vì cô không cách nào tiếp nhận được sự đau đớn đó, dù đã bị bao nhiêu lần nhưng hiện tại vẫn như mọi khi trong cơ thể giống hệt như bị xé rách.

Cô cắn chặt môi, cố gắng không cho phép mình phát ra tiếng. Nhưng bên tai lại vang lên giọng nói thân mật của Dương Thế Minh.

"Thả lỏng chút, Niệm Nhi... em chắc quá."

Không biết là do kích thích hay thế nào tay Hoàng Ngọc Niệm đưa lên vai hẳn ôm lấy, hai tay khẽ luồn vào tóc hẳn vuốt ve.

Dương Thế Minh lúc này thật vô cùng dịu dàng, đôi môi hé mở từ từ lướt khắp người cô, như muốn trấn an tâm tình xao động của cô. Hạ thể cũng theo đó từ từ tiến vào, cho đến hoàn toàn không vào được nữa, hấn chống đỡ lên vách tường ở phía trong gia tăng chuyển động, cảm nhận được dịch thể trên người cô tuôn ra như sóng triều thấm ướt cả hai người.

"Ừm..." tiếng ngâm không thể kiềm được mà khẽ kêu lên.

Hắn tách chân cô ra rộng thêm một chút, rồi để một chân gác lên vai mình, môi hắn đồng thời không ngừng dờn xuống rồi dừng lại trên rốn cô, đầu lưỡi cứ liếm láp quanh quẩn ở rốn cô như lốc xoáy....

Không biết qua bao lâu, cái dị vật đó vẫn ở mãi trong cơ thể cô, ngừng nghỉ được một lúc, lúc cô bảo hắn lấy ra thì hắn lại bắt đầu chuyển động tiếp. Có lẽ vì đôi bên đã quen thuộc cơ thể lẫn nhau, lần này không có đau như những lần trước nữa, hình như còn có một luồng cảm giác rất kỳ diệu.

Suốt cả buổi tối, hai người đã làm mấy lần Hoàng Ngọc Niệm cũng không nhớ nổi, cô chỉ biết mình bị dày vò đến gần như bất tỉnh, hoàn toàn một chút hơi sức cũng không còn. Vì thế, cô rút ra được một kết luận: Cuộc sống vợ chồng không hề đơn giản, Có lẽ phải ngày ngày chịu làm bữa ăn của hắn mỗi đêm rồi....

mấy nàng đòi nặng Mèo cho nặng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Ngoại truyện: Lãng đức và eley

Từ khi bị Hoàng Ngọc Niệm từ chối Lãng Đức lao vào làm việc nhiều hơn và xin ở lại Mỹ tiếp tục công việc của mình, nên ngày cưới của cô anh không thể đi được.

Suốt ngày anh chỉ ở bệnh viện ra vào không đi đâu nhiều bác sĩ nữ và những y tá thăm ngưỡng mộ anh nhưng anh vẫn lạnh lùng trước họ.

Họ ngưỡng mộ anh vì là một bác sĩ giỏi, chăm chỉ trong công việc, lại còn đủ tiêu chuẩn một người bạn trai tốt mọi người đều thắc mắc chẳng lẽ anh và Hoàng Ngọc Niệm đã chia tay rồi sao?

Không ai dám hỏi gì về chuyện của anh cả, trong lúc mãi mê suy nghĩ về chuyện công việc thì anh vô tình đụng trúng một cô gái.

Do đi giày cao gót nên cô gái sắp ngã thì anh nhanh chóng đưa tay ra đỡ lấy cô, định trách anh đi kiểu gì nhưng nhìn lại gương mặt anh tuần đã gần sát mặt mình hơi thờ nam tính phà vào mặt làm cô đỏ mặt đứng dậy.

"Xin lỗi, cô không sao chứ?" Giọng nói trầm ấm vang bên tai.

"Không... không... không sao"

"Mà nhìn kĩ hình như cô là Eley nhà thiết kế thời trang đúng không?"

Lãng Đức lúc này mới để ý kĩ hôm trước vô tình đọc báo và thấy được cô, là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, sống ở Mỹ cũng lâu đây là lần đầu tiên anh được gặp người nổi tiếng.

"Đúng rồi"

"Cô đi thăm bệnh sao?"

"Ừ, tôi đi thăm mẹ của tôi"

"Vậy tôi đi trước"

Nói xong Lãng Đức đi thẳng vào phòng bệnh còn Eley cứ mãi nhìn theo bóng dáng anh sau đó cũng đi vào phòng bệnh của mẹ cô.

Cứ thế thường ngày vừa đến thăm mẹ vừa tiện thể gặp anh, Eley bắt đầu ngày càng thương nhớ hình bóng của anh nhưng hôm nay anh không đến bệnh viện hơi buồn một tí nhưng...vui vì ngày mai mẹ cô có thể xuất viện rồi.

Định đi về thì trời bắt đầu mưa lớn, Eley quên mang theo dù rồi với lại hôm nay cô không có lái xe nữa biết làm sao đây? Lấy điện thoại định gọi thử cho bạn.

Một cây dù xuất hiện phía sau cô nhìn lên là Lãng Đức anh đang ở cạnh cô, hai người cứ thế nhìn nhau dưới mưa trong họ thật lãng mạn khiến người

khác phải ganh tị.

"Không có xe sao? Vậy để tôi đưa cô về"

"VẬY... có phiền anh không?"

"Không sao, sẵn tôi cũng định về"

"Vậy cảm ơn anh"

"Từ đây ra nhà xe hơi lâu, nên cô cẩn thận kéo bị ướt"

Cả hai cùng đi dưới mưa, những cặp tình nhân bên ngoài đi cùng nhau Eley cũng tưởng tượng cô và anh cả hai như đang hẹn hò vậy khẽ mỉm cười mong thời gian lúc này dừng lại.

Lên xe Eley chỉ khẽ nhìn anh sau đó lại ngấm mưa, thoáng chốc chiếc xe cũng đến nơi một trung cư lớn, nơi đây là nơi của một số người nổi tiếng ở và an ninh ở đây vô cùng cao, nên người thường không thể vào trong.

"Đến đây được rồi, cảm ơn anh"

Eley bước xuống xe thì tay anh nắm lại, sau đó đưa cho cô cây dù của mình.

"Lấy đi!! Từ đây vào trong sẽ bị ướt"

"Được, hôm nào tôi đến sẽ trả lại mà anh có thể cho tôi số của anh để khi tôi muốn mời anh cà phê để cảm ơn chuyện hôm nay được không?"

"Được, danh thiếp của tôi, nhưng cũng không cần phải cảm ơn đâu chuyện nhỏ thôi"

"Không được tôi không muốn mắc nợ người khác"

"Vậy tùy cô" sau đó anh lái xe đi.

Kể từ ngày hôm đó họ gặp nhau nhiều hơn, dần dần anh cũng nhận ra tình cảm của mình đã đặt vào cô dường như quan tâm chăm sóc cô nhiều hơn anh nghĩ có lẽ mình cũng nên mở lòng rồi.

Người con gái tốt như vậy, anh không thể để cô ấy bị bất kì tổn thương nào vào ngày Noel anh đã tỏ tình cô, tuyệt bất đầu roi trống vô cùng lãng mạng như chúc phúc cho đôi tình nhân mới.

Màn pháo hoa được anh chuẩn bị sẵn thế là Eley quá xúc động mà lao vào lòng anh khóc nức nở, không lâu họ đã kết hôn do công việc nên tất cả mọi người ở bệnh viện cũ không thể đến được.

Cả Hoàng Ngọc Niệm, Ly An và Trần Anh nhưng không sao anh cũng cảm thấy hạnh phúc vì đã có Eley bên cạnh là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Ngoại truyện: Noel hạnh phúc

Noel cuối cùng cũng đến Tô Nhan lại bảo muốn kết hôn ở Mỹ vì cô muốn về đây để gặp bạn bè những người thân ở đây, nên Xuân Lăng cũng đồng ý luôn họ quyết định kết hôn ngay Noel.

Nhưng hai vợ chồng Dương Thế Minh và Hoàng Ngọc Niệm lại không đi được vì hần phải ở lại lo cho công ty còn cô phải làm việc ở bệnh viện hai vợ chồng có khi còn không gặp nhau cả ngày.

Tiểu Bảo phải nhờ mẹ của cô giữ, tối hôm Noel Dương Thế Minh về rất sớm nên hần kéo cô đi ra ngoài cùng đi ăn, đi dạo ngắm tuyết rơi.

Người qua đường nhìn họ vô cùng hạnh phúc chỉ tội Tiểu Bảo là ở nhà cùng với bà đón Noel còn ba mẹ mình thì đi chơi bỏ mặt mình, nhưng Tiểu Bảo lại rất vui vì ở nhà bà đã mua cho cậu rất nhiều đồ chơi a~.

Tình cảm vô cùng nồng nhiệt của hai người được những phóng viên ngưỡng mộ chụp lại, đi suốt quảng đường cô lại bảo mỗi chân nên hần phải cống cô đi hết cả quảng đường.

Sau đó để cô đứng xuống kéo cô lại gần họ trao nhau nụ hôn ấm áp khiến người đi đường phải ngừng lại trầm trồ khen ngợi.

"Đẹp đôi quá..."

"Hạnh phúc quá"

"Tôi ước có bạn trai như thế.. "

Bỗng tiếng điện thoại vang lên, là Tô Nhan gọi cho cô mở máy ra hai vợ chồng Xuân Lãng xuất hiện trong bộ lễ phục cưới màu trắng họ cùng nhau cười tươi trong sự hạnh phúc.

"Đại tâu bên đây lạnh không? "

"Cũng khá lạnh nhưng có tôi ở cạnh thì làm sao cô ấy lạnh được" Dương Thế Minh lấy điện thoại của cô nói chuyện.

"Hai người đang đi chơi noel đây à?"

"Đúng rồi, mà hai đứa làm lễ xong chưa?"

"Xong rồi đây... thấy em nay bánh không?" Xuân Lãng vuốt vuốt tóc của mình.

"Ok đẹp lắm, mà vẫn thua tôi nhé" Dương Thế Minh cũng vuốt tóc chăm chọc Xuân Lãng.

"Nè... hai người nói chuyện xong chưa? Tới lượt con gái bọn tôi nói chuyện"

Tô Nhan lấy điện thoại của Xuân Lãng nói chuyện với Hoàng Ngọc Niệm.

"Chị... nay thấy em có đẹp không?"

"Đẹp lắm"

"Mà chị ơi nói nhỏ chút với em được không?đừng cho Thế Minh nghe được không?" Tô Nhan đột nhiên nói chuyện nhỏ lại.

"Được, rồi em nói đi chị đi xa họ rồi" Hoàng Ngọc Niệm cầm điện thoại đi ra chỗ khác.

"Chị.. tân hôn có phải... phải... thế không? Cảm giác thế nào?" Tô Nhan đỏ mặt hỏi.

"Cái này... chỉ biết là hơi đau thôi"

Hoàng Ngọc Niệm cũng đỏ mặt không kém, tự dưng lại đề cập vấn đề này làm cô hơi ngại.

"Eo ôi... em sợ lắm"

"Ai cũng phải trải qua mà, nhờ thế chị mới có Tiểu Bảo đấy... mà nè nhanh có em bé đi cho có người chơi với Tiểu Bảo chứ"

"Đúng rồi ha... em sẽ cố"

"Thôi, chị cúp máy nhé... chúc hai đứa vui về"

Sau đó Hoàng Ngọc Niệm cùng Dương Thế Minh trở về nhà, không biết Tiểu Bảo ở nhà có ngoan không?

Về đến nhà đã thấy Tiểu Bảo nằm trong lòng với bà ngủ ngon lành, thấy hai người về thì mẹ của cô đỡ Tiểu Bảo xuống sau đó ngồi dậy.

"Hai đứa đã ăn gì chưa?"

"Dạ tụi con ăn ở ngoài rồi mẹ, Tiểu Bảo ở nhà có ngoan không vậy mẹ?"

"Ng ngoan lắm chỉ chơi đồ chơi rồi đi ngủ "

"Dạ vậy mẹ ngủ sớm đi!! Tụi con cũng đi ngủ đây"

Đây là noel đầu tiên của cô và hân, đáng lẽ ra mấy năm trước họ đã cùng nhau ăn noel nhưng vì chuyện hiểu lầm nhưng giờ đã được bù đắp một noel vô cùng hạnh phúc.

_____ HẾT _____

Đọc phần 2 tại đây: <https://truyenfull.vn/em-la-dieu-tuyet-voi-nhat-cua-anh-phan-2/>

Bạn đang đọc truyện *Em Là Điều Tuyệt Vời Nhất Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

